

Em... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!

Contents

Em... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!	2
1. Chương 1: Tin Vuiii	2
2. Chương 2: Môi Trường Mới - Cuộc Sống Mới - Bạn Mới	3
3. Chương 3: Yêu Từ Cái Nhìn Đầu Tiên???	5
4. Chương 4: Scandal Với Hotboy	7
5. Chương 5 : Bối Rối???	7
6. Chương 6: Soái Ca Là Có Thật Đây ???	9
7. Chương 7: Từ Bỏ	10
8. Chương 8: Em Không Muốn Thích Anh Nữa	12
9. Chương 9: Ăn Trưa Với Trai Xinh Gái Đẹp	14
10. Chương 10:	16
11. Chương 11: Lại Thích Anh Mất Rồi	18
12. Chương 12:	20
13. Chương 13: Về Hay Ở Lại???	21
14. Chương 14: Quyết Định	23
15. Chương 15:	26
16. Chương 16:	28
17. Chương 17:	29
18. Chương 18:	31
19. Chương 19:	34
20. Chương 20: 1-4	36
21. Chương 22: Hẹn Hò Ừ?	40
22. Chương 21	43
23. Chương 22: Sinh Nhật Đáng Nhớ	45
24. Chương 25: Về Nhà Nào	50
25. Chương 23: Hẹn Hò Ừ?	50
26. Chương 24: Tổng Kết	54
27. Chương 25: Về Nhà Nào	57
28. Chương 26	58
29. Chương 27: Nghỉ Hè Thật Tuyệt Vời	61
30. Chương 28: Nhập Viện	65
31. Chương 29	68
32. Chương 30	71
33. Chương 31	73
34. Chương 32	75
35. Chương 33: Đám Cưới	78
36. Chương 34	82
37. Chương 35: Gặp Anh	87
38. Chương 36: Ngày Khai Giảng Đáng Nhớ	90
39. Chương 37: Giờ Anh Là Của Em Rồi Đây?	93
40. Chương 38: Thật Hay Mơ	96
41. Chương 39: Ngập Trần Yêu Thương	102

42. Chương 40: Tạm Biệt Anh	105
43. Chương 41: Yêu Xa?	108
44. Chương 42: Anh Thật Biết Điều	111
45. Chương 43: Lo Lắng....	113
46. Chương 44: Nên Cười Hay Nên Khóc Bây Giờ	116
47. Chương 45: Mẹ Không Có Ở Nhà	118
48. Chương 46: Ngày Tồi Tệ	122
49. Chương 47: Ai Giận Ai?	124
50. Chương 48: Anh Ghen Rồi	126
51. Chương 49: Học Thêm Ở Trung Tâm	130

Em... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!

Giới thiệu

Truyện xoay quanh Lê Bảo Linh Đan và Hoàng Khánh Minh. Linh Đan là cô gái xinh xắn đáng yêu,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-bot-de-thuong-lai-anh-nho>

1. Chương 1: Tin Vuiii

Buổi trưa tranh thủ lúc nó ngủ, nó chôm cái điện thoại, vắt chân lên giường lướt facebook và xem phim. Cứ mỗi lần như thế là nó lại ao ước nhanh đến ngày nó đậu vào trường chuyên để được mua điện thoại.

Không phụ công nó, page trường đã gửi danh sách học sinh trúng tuyển. Nó hồi hộp tay cầm còn run run, chứng kiến thời khắc lịch sử của cuộc đời. Nhìn và nhìn và nhìn..... thở phào nhẹ nhõm cuối cùng cũng có tên nó. Nằm trong top 50 người có điểm cao nhất. Với số điểm có thể chấp nhận được: toán 6.5, văn 8.5 và anh 10. Với nó đây là kì tích. Nó thì quá xuất sắc về tiếng anh rồi nhưng toán thì chỉ có thể ở mức tạm. Bởi vậy mà nó sẽ học ban xã hội chuyên anh văn. Bây giờ thì chẳng quan tâm sáng trưa chiều tối gì. Nó nhảy tung tung trên giường la hét ầm ầm đập chăn đập gối.

- Mày không ngủ thì để bố mẹ ngủ chứ làm cái gì mà la hét ầm lên vậy? __ mẹ nó đứng ngoài cửa quát
- Hey Mami con đậu rồi
- Thật á.. bao nhiêu điểm.
- 25/30 toán 6.5 văn 8.5 và anh yêu dấu 10.__ Nó nói
- Toán thấp thế nhỉ?
- Thế là được lắm rồi ý à. Mamiii điện thoại của con...
- Lúc nào cũng điện thoại. Rồi bây giờ thì trật tự cho tôi ngủ không đừng trách.

- Okey mami.

Nó vui quá, lăn lộn trên giường rồi đi khoe với thầy cô và mấy đứa bạn nó. Đây là trường chuyên nên trường nó chỉ duy nhất mình nó đăng kí thi. Nó là người duy nhất có thể mang danh dự về cho trường được.

Có điều học ở đó xa nhà, nó phải ở lại kí túc xá trong trường, cuối tuần mới được về. Cái này làm nó không thích cho lắm vì xưa nay nó chẳng bao giờ xa bố mẹ nó cả. Bây giờ phải vậy không biết nó có quen không. Chỉ có điều cứ nghĩ đến việc được mua điện thoại max tiền và giao lưu với nhiều người học giỏi hơn, tiếp xúc nhiều người hơn và biết đâu lại gặp soái ca là nó mới có xúu động lực.

Kết quả cũng đã có rồi, nó sẽ cố tận hưởng hết những ngày nghỉ hè ít ỏi còn lại, lo đi du lịch ăn uống chơi bời các kiểu để vào năm học mới.

Cho đến hôm nhận được phiếu đăng kí lớp học chuyên. Nó không phải suy nghĩ nhiều mà đặt bút vào lớp chuyên anh văn. Thứ nhất nó học tốt nhất môn này thứ hai mẹ nó còn là giáo viên dạy tiếng anh thứ ba là nó có định hướng cho tương lai sau này...

Trước ngày nhập trường, nó đã chuẩn bị xong xuôi mọi thứ từ quần áo sách vở đồ dùng cá nhân...

- Mẹeeeeee... con muốn máy giặt.

- Có chị là nhất. Giặt tay cho quen đi con. Sướng quá rồi bây giờ nếm mùi dần đi là vừa.

- Giờ còn ai giặt tay nữa. Mẹ biết là con không biết giặt mà. Con bị dị ứng xà phòng.

- Không lí do, không giặt không mặc ok.

- Mẹ.... bố à....

Nó than vãn mà chẳng ai thèm nghe nó.

- Chị lười vậy sau ai rước ở đó mà mơ soái ca đi. _ Thăng em nó đang xem TV ở đó lên tiếng

- Kệ tao đi mậy. Muốn chết hả?

- Lại còn đánh đá hay ăn hiếp kẻ yếu.

- Êu cưng mai chị mày đi rồi nhóc. Đừng gây sự, ứ cho mượn điện thoại nữa giờ. _ Nó lườm thăng em nó

- Mẹ ơi... chị Đan hôm nay xinh gái nhỉ???

- Hừ...

Rồi ba mẹ nó dặn dò đủ thứ trời đất mà nó cứ như nước đổ lá khoai. Chẳng vào đầu chữ nào cả.

- bla... bla.... Mẹ không cấm con việc yêu đương hay mến một ai đó vì cảm xúc là của con. Nhưng đừng bao giờ đi quá giới hạn của nó. Mẹ không bắt con phải thích nghi mọi thứ và làm vừa lòng mọi người con chỉ cần sống sao cho phù hợp để không bất hòa. Đặc biệt với mấy người chung phòng, nó cũng như ở chung nhà vậy. Đừng để rồi cãi cọ không hay đâu. Rồi chị bớt tính tiểu thư chảnh chọe của chị đi cho mẹ nhờ. Và tuyệt đối cấm chơi bời đua đòi các thứ. Mình không phải đại gia nha con. Chỉ tiêu phù hợp không phải cứ có tiền là phung đầu nhá.... bla bla..

- Vâng... vâng.. _ Nó gật gù.

- Thôi đi ngủ sớm đi mai bố đưa đi.

- Vâng. Con đi ngủ đây.

2. Chương 2: Môi Trường Mới - Cuộc Sống Mới - Bạn Mới

Sáng sớm, nó còn cuộn trong chăn ngủ ngon lành thì bị mẹ nó gọi dậy để chuẩn bị. Nó lăn lộn vài vòng dang tay ôm cái giường yêu dấu, xa chắc nó sẽ nhớ lắm. Nó mãi không muốn đứng dậy

- Nhanh lên không muộn bây giờ.

Mẹ nó kéo vali xuống nhà cho nó trong khi nó còn yêu thương cái giường chưa muốn dời đi.

Mãi một lúc sau nó mới uể oải bước xuống và vào làm VSCN.

Nhanh chóng từ đầu tóc bù xù với bộ áo ngủ kitty hồng, nó đã cột tóc đuôi ngựa bỏ mái thưa và mặc váy yếm bò. Kéo cái balo đã chuẩn bị từ hôm qua rồi chạy xuống dưới nhà.

Ba nó thuê xe và cả hai cùng đi.

Nó và ba nó đi đăng kí ở kí túc xá, nhập đồng phục thể học sinh rồi phiếu ăn ở cantin các thứ. Nhận chìa khóa phòng... kí túc xá tuyệt vời hơn nó tưởng rộng rãi thoáng và vô cùng đẹp. Vấn đề là ba nó đã về và nó phải kéo hai cái vali lên tận tầng 3. Làm sao nó sống nổi. Nó lết xác vừa than vãn tại sao không xuất hiện soái ca giúp nó.

- Có cần giúp gì không?

Nó quay lại là một bạn nữ vòng cùng xinh đẹp ăn mặc vô cùng thời trang và ra dáng con nhà có điều kiện.

- Em cảm ơn nhiều nhiều ạ. Chị là soái ca của lòng em.

Người đó cười rồi hỏi nó

- Mới vào lớp 10 hả?

- Vâng ạ. __ Nó cười tươi

- Chị là Gia Khanh lớp 12 chuyên toán 1.

- Em là Linh Đan chuyên Anh1.

Rồi chị đó giúp nó mang vali lên phòng nó. Đứng trước cửa phòng đã mơ. Nó đoán là có người đến trước nó rồi.

- Em cảm ơn chị ạ. Nó cúi đầu cười thân thiện

- Không có gì. Chị đó nói rồi đi thẳng luôn.

Nó ngóng đầu vào trong tóm lại là vô cùng tuyệt. Nó đang nghĩ sao phải tạo cái nhìn thân thiện nhất với mắt bạn cùng phòng.

- Chào mọi người__ Nó cười tươi

- Oa... bạn cùng phòng kìa. Xinh thế.__ Một người trong kia chạy ra chỗ nó đang đứng rồi giúp nó mang đồ vào trong.

- Cảm ơn cậu__ Nó cười

- Không có gì. À.. cậu là người vào cuối cùng nên phải ở trên đó. Thông cảm nhé

- Không sao

- Nào giới thiệu đi. Tổ là Hà Anh chuyên văn1, là trưởng phòng ở đây vì tổ vào đầu tiên nhé. __ cô bạn mỉm cười thân thiện và có phần tinh nghịch

- Tổ là Thu Hà chuyên anh1.

- Vậy là cùng lớp rồi. Tổ Linh Đan chuyên anh1__ Nó giới thiệu

- Minh Yến Anh chuyên văn 1

- Vậy là hai cặp cùng lớp luôn này. Có gì sau giúp đỡ lẫn nhau nhé.__ Cả năm đồng thanh xong quay qua cười.

Giường của nó ở trên gác không sao nó quen việc leo cầu thang hàng ngày rồi mà...

Hạnh phúc nhất với nó bây giờ là ngã lưng xuống giường và ngủ một giấc.

Đưa tay nhìn đồng hồ... hiện tại là 3h chiều. Nó leo lên gác và thực hiện điều hạnh phúc của mình.

6h30'

- Đan à, dậy tắm để đi ăn nào__ Thu Hà gọi nó
- Máy giờ rồi? Nó còn nhắm mắt hời
- 6 rưỡi rồi
- Ủ. Nó uể oải ngồi dậy.

Chưa kịp tắm thay đồ thì bị tụi kia kéo luôn xuống cantin. Thích mỗi cái không phải nấu và rửa bát.

Nó xếp hàng đợi lấy đồ ăn, và hiện tại nó đang gây sự chú ý của cả cantin với chân đi giày lười còn mặc nguyên đồ lúc sáng chưa thay. Tóc có phần rối do vừa ngủ dậy, khuôn mặt thì dễ thương và không có biểu cảm gì ngoài việc uể oải.

Trước nó toàn là nam và đương nhiên và nó được nhường lên phía trước. Nhanh chóng nó đã lấy được đồ ăn và ngồi và bàn. Nhìn khổ thân tụi kia đang phải xếp hàng dài. Nó khui chai nước uống rồi chống tay ôm má đợi tụi kia.

- Trái ai gái xinh là xướng thế đấy__ Thu Hà và tụi kia đặt khay cơm xuống than thở
- Hì__ Nó nhe răng cười

Rồi tụi nó nhanh chóng giải quyết phần cơm của mình.

Về phòng nó tắm giặt xong xuôi các thứ lên giường cầm điện thoại gọi cho mẹ nó. Xong tranh thủ bật facebook nó gật mình khi thấy bài viết trên page trường nó. Toàn là ảnh của nó lúc đứng xếp hàng lúc uống nước phòng má nghịch và cả lúc tay ôm mặt với biểu cảm dễ thương hết nấc. Cap " Phải chăng hoa khôi mới trường của chúng ta? Ai vậy? Lên tiếng đi" Bài viết được đăng tải khoảng 30' trước tức là lúc mà nó đang còn dưới cantin. Đọc bình luận cũng may toàn được khen chứ chưa bị ăn gạch đá nhiều. Nhận tin nghịch ngợm một lúc thì nó cũng lấy sách vở ra học.

- Đan bà thấy gì trên page chưa?__ yển anh cầm ipab ngạc nhiên hỏi nó
- Thấy gì cơ?
- Ảnh bà...
- À.. rồi. Chắc ai rãnh quá mà
- Nhưng tha thứ cho tôi nhé. Tôi lỡ nói tôi biết bà và gửi link fb lên đó rồi. Còn khai luôn lớp của bà rồi
- WHAT?????

- Sorry tôi không cố ý đâu__ Yển Anh trưng bộ mặt cún con nhìn nó

Nó vội vàng cầm điện thoại lên.... khùng bố với hơn 2k lượt kết bạn hàng trăm tin nhắn và thông báo

- Tôi giếtttttt bà__ Nó lao từ trên gác xuống
- Đồ phản bội bạn bè mà__ Thu Hà chép miệng cười nhìn nó và Yển Anh chơi mèo đuổi chuột
- Hahaha__ Thu Hà vừa xem phim vừa cười.

Nó hiện tại đang vô cùng không bình thường. Mọi bài viết từ đời xa xưa của nó cũng được đào bới lên. Tin nhắn thì không đếm hết mà toàn là những tin nó cho là vô vẩn.

Chắc nó phải khóa nick lại một thời gian chứ không thì..... Hiện tại nó đang là đề tài vô cùng hot trên page trường nó và học sinh trong trường. Thật là hết nói nổi

3. Chương 3: Yêu Từ Cái Nhìn Đầu Tiên???

Cũng như mọi ngày 6h30' trong khi tất cả mọi người đều chuẩn bị cho buổi khai giảng đầu tiên ở trường mới thì nó còn cuộn trong chăn ngủ ngon lành

30' trước

“Reng rengggg....” đồng hồ báo thức của nó đổ chuông. Sau một vài giây nó bật dậy tắt cái đồng hồ ôm mặt một lúc rồi lại nằm xuống ngủ tiếp. Nó có bao giờ bỏ được cái bệnh ” yêu ngủ” đâu mà. Lúc nào cũng bị mẹ nó cho một trận vào mỗi sáng sớm. Nhưng khổ nỗi nó chưa bao giờ thay đổi được điều đó. Với nó ngủ là hạnh phúc nhất trên đời. Vì vậy thà đi học muộn chứ nó không dậy sớm.

15' trước

- Đan à... dậy chuẩn bị đi bà. Sắp muộn rồi kìa_ Thu Hà lay lay người nó.

- Lúc nào 6h30 gọi tôi đi. Bây giờ tôi chưa muốn dậy. Tôi muốn ngủ...

Và rồi lại quay lại vào ngủ tiếp.

Và bây giờ...

- Linhhhh Đannnnn.... bà có dậy không? Tụi tôi đi hết bây giờ_ Yến Anh dưới này phát loa hét

- Đi trước đi tôi đi sau

Rồi nó lại quay vào ngủ. Tụi kia lắc đầu ngán ngẫm rồi đi trước nó

Buổi khai giảng bắt đầu lúc 7h15' hiện tại còn 30' nữa.

Đúng như tính toán trong lúc ngủ, 5' sau nó tỉnh dậy. Nó đếm còn dư thừa thời gian để đến trường cơ mà. Nhanh chóng vào VSCN thay đồng phục, chân đi giày thể thao biti'r hunter. Tóc cột cao bỏ mái thưa. Nó bỏ điện thoại vào balo rồi chạy ra khỏi phòng và khóa cửa. Ung dung thông thả đi vào trường.

Nhận ra sự trang trọng của buổi lễ khai giảng, nó vừa đi vừa ngẫm mà không biết mình đang là trung tâm của mọi ánh nhìn với nhiều lời bình luận.

Nhận ra sự bất thường, nó ngẩn mặt nhìn, hiện tại nó đang đi trên con đường thẳng tắp vào tòa nhà đối diện hai bên là hai hàng người xếp dài đang nhìn nó. Nó thắc mắc, vô cùng thắc mắc ” Chuyện gì vậy”. Tự nhiên nó thấy ngại quá cứ biến nó như sinh vật lạ không bằng. Nó thấy quãng đường đi vào lớp xa hơn bao giờ hết. Cúi đầu chạy cho nhanh để vào lớp, hiện tại mặt nó đỏ ửng lên rồi.

“Bộp”. Nó đang chạy thì lao đầu vào thứ gì đó à mà đúng hơn là ai đó làm nó lùi lại phía sau. Đưa tay xoa đầu, nó ngẩng mặt lên nhìn.

” OMG.... Đẹp trai quá”

Nó hiện tại đơ toàn tập đơ từ trên xuống dưới không nói nên lời. Nó nhìn người ta bằng đôi mắt long lanh. Là trai đẹp đấy, soái ca sơ mi trắng luôn. Khuôn mặt khôi ngô tuấn tú mà tóm lại là vô cùng đẹp trai, đẹp không góc chết, đẹp hoàn hảo từng mm không chê vào đâu được. Dáng chuẩn không cần chỉnh cao hơn nó cả cái đầu lại còn trắng nữa. Hiccc.. giết nó đi cho rồi. ” Không biết là hàn hay trung nhĩ cơ mà hơi tây tây ý. Không viết bao nhiêu tuổi nhĩ? Đẹp trai thế này liệu có dao kéo không nhĩ??? Có bạn gái chưa nhĩ? Học giỏi không nhĩ? Thế này thì chắc men lắm rồi...”

Nó quan sát... tóc hàn màu nâu đen , khuôn mặt vline đẹp trai kinh khủng, tay bỏ túi quần đeo cái đồng hồ da rolex đắt tiền. Và..... mặc đồng phục trường nó, cavat thắt lỏng quần jeans với đôi biti'r hunter đen giống nó. Đã đẹp trai mặc còn thời trang

” Trời.... cú con .. học cùng trường luôn kìa... aaaaaaa giấy đôi luôn... thích quá cơ...

- Em xin lỗi_ Nó cúi đầu xuống ngẫm thêm ít nữa nó mất máu mà đi bệnh viện mất. Rồi anh ý đi qua nó thoang thoảng lại hương nam tính. Nó chợt nhận ra người ta đã đi quá xa rồi mà nó vẫn còn đứng đó. Thật là mất mặt quá mà... xấu hổ chết mất. Lại lần nữa nó nhanh chân chạy. Định hình được lớp nó lao luôn vào dưới ánh mắt của rất nhiều người.

Trong lễ khai giảng, nó luôn là nơi tập chung của những ánh nhìn cho đến khi trên sân khấu một người vô cùng đẹp trai xuất hiện với cây đàn guitar trên tay. Dưới sân khấu mọi học sinh đều hét ầm ĩ reo hò tên người đó- Hoàng Khánh Minh

Tất cả đều chìm trong tiếng đàn. Nó càng ngày càng cuồng anh hơn rồi. Đã đẹp trai lại còn đàn hay nữa..... không gì miêu tả nổi ngoài hai chữ tuyệt vời. Trong đầu nó chỉ ngập tràn hình ảnh của "anh đẹp trai" của nó.

4. Chương 4: Scandal Với Hotboy

Sau buổi khi giảng cả lớp nó tập chung tại lớp. Ngồi ngay ngắn chờ gvcn mà tâm hồn nó treo ngược cành cây. Những sự việc xảy ra vừa rồi nó cứ ngỡ như mình đang mơ. Như kiểu nó xem phim nhiều quá rồi ảo tưởng. Nó sẽ không bao giờ nghĩ đến sự việc ngày hôm nay. Thật sự quá toẹt vời. Nó ôm mặt cười mỉm

"Ai bảo soái ca là không có thật chứ... Hoàng Khánh Minh... em thích anh aaaa" Nó muốn hét lên luôn mất
Cô chủ nhiệm vào lớp, sau các thủ tục chào hỏi giới thiệu rồi cô bắt đầu nói

- Ai là Linh Đan??

Nó nghe tên giật mình đứng dậy

- Dạ em ạ

- Theo xem xét về điểm thi đầu vào và học bạ của em thì cô nghĩ em xứng đáng với chức lớp trưởng tạm thời của lớp ta. Em đảm nhận được chứ?

- Dạ. Nó gật đầu lễ phép

- Vậy từ bây giờ Linh Đan sẽ là lớp trưởng của lớp mình nhé. Cô giao nhiệm vụ phải hoàn thành thật tốt đấy. Rồi ngồi xuống đi.

Nó ngồi xuống dưới sự ngưỡng mộ của mọi người với lời bàn tán bắt đầu xôn xao về nó. Cô chủ nhiệm vẫn tiếp tục phổ biến nội quy các thứ.

Cuối giờ cô nhắc nó

- Bây giờ em lên phòng hội trưởng hội học sinh đăng kí ban cán sự lớp và vào hội học sinh nhé. Ở phòng 4 dãy nhà bên.

- Em cảm ơn ạ_ Nó mỉm cười cảm ơn rồi chạy luôn

Nó đi ngoài sân trường. Còn ai lạ nó đâu, đi đâu cũng bị nhìn và nghe bàn luận, sao tự nhiên nó nổi tiếng thế không biết.

Lòng vòng tìm mãi nó mới thấy nhưng khổ nỗi có quá nhiều người nên nó không thể vào được đành ngồi ở ghế ngoài chờ và lấy điện thoại ra cắm earphone nghe nhạc và lướt facebook. Cũng không khả qua hơn hôm qua là bao.. nó vẫn là chủ đề hot. Vấn đề bây giờ.. điều làm nó đang đơ toàn tập là bài viết được đăng tải 3h trước tức là lúc trước giờ khai giảng với cap ngắn gọn "OMG không phải sẽ là một couple tương lai chứ" ở dưới là ảnh chụp của anh với nó lúc đụng nhau ở sân trường. Nó yêu thương ai chụp ảnh này có tâm đến thế. Nó đang ngẩng mặt ngây thơ nhìn anh hai tay cầm quai balo còn anh cúi xuống nhìn nó hai tay bỏ túi quần. Cứ như là trong phim.

Nó muốn hét lên quá nhưng chónh đống người chỉ đành ôm điện thoại cười...

Không ai ngăn cản được cơn của nó. Nó lưu ảnh về rồi làm ảnh nền điện thoại. Giờ ai mà thấy chắc nó không biết giấu mặt đi đâu luôn. Cũng may nó đủ tỉnh để giữ lại màn hình khóa là ảnh nó..... nó sắp điên mất rồi. Điên thật mất rồi

5. Chương 5 : Bối Rối???

Ngồi đợi cả tiếng đồng hồ nó mới có chân vào. Căn bản là nó ngại chen lấn trước hay sau thì cũng sẽ vào được mà .Tâm hồn nó thì lơ lửng trên mây. Ôm cái điện thoại trước ngực nó đi vào trong, nhận ra chỉ còn nó là người cuối cùng. Haizzzz

Nó đứng đờ trước cửa.... khi nhìn dòng chữ ” Hội trưởng hội học sinh- Hoàng Khánh Minh” ai kia không phải anh sao. Chuyện gì đang xảy ra vậy. Nó chắc chắn người ngồi trong kia là anh... crush của nó. Nó không nhầm đâu

- Vào đi_ Anh ngẩng mặt lên nhìn nó

- Vâng_ Nó cứ có cảm giác gì đấy không thể miêu tả nổi. Cả người nó cứ lâng lâng như trên mây

Nó ngồi xuống cái ghế đối diện với anh. Bối rối.... nó không biết làm gì ngoài việc lấy hai tay đan chặt vào nhau để đỡ “sợ”. Tự nhiên nó thấy mình nhỏ bé hơn bao giờ hết. Anh đưa cho nó phiếu đăng kí để điền thông tin. Nhận tờ giấy và cầm bút lên mà tay nó run run. Một lúc sau anh ngẩng mặt nhìn nó rồi cười nhếch môi quynh rũ.

- Hay phải để anh cầm tay mới viết được? _ Anh nghiêng đầu hỏi nó

Còn nó thì đỏ mặt vội vàng viết thật nhanh.. xấu hổ quá mốt. Nét cuối cùng hạ để hạ bút chưa kịp xong nó vội lao ra ngoài không quên lễ phép

- Em chào anh ạ.

Chưa kịp ra khỏi cửa nó lại một lần đứng hình vì câu nói

- Chưa xong

Nó bây giờ chỉ muốn có cái hố nào thật sâu và sâu cho nó chui xuống để đỡ mất mặt.

Nó quay lại... ngồi xuống không dám ngẩng mặt lên.

- Có làm gì đâu mà em phải chạy

Nó không nói gì cả... mặt mũi đâu mà nói lại cơ chứ.

Anh lại đưa cho nó tờ giấy khác để nó điền thông tin vào.

Nó viết viết thật nhanh

- Chậm thôi sai bây giờ

Không phải anh đang nhìn nó viết đấy chứ??? Thật là nó muốn độn thổ mà. Quá mất mặt... ngày hôm nay nó sẽ ghi nhớ.

- Nhanh màiii tao đói rồi_ Ngoài cửa một giọng nam vang lên.

Nó tò mò quay lại nhìn... lại là trai đẹp.. trường gì mà nhiều người đẹp thế này. Không kém cạnh gì Khánh Minh người này theo phong cách thân thiện lại có nụ cười tỏa nắng.

Người đó nhìn thấy nó cười cười đi vào. Nó vội vàng viết nhanh để xong

- Ai đấy??? Không phải tân hoa khôi trường mình sao? Tên gì ấy nhỉ???... à à Linh Đan.

Người đó ngồi lên bàn Khánh Minh nhìn nó nói

- Anh là Nguyễn Minh Hoàng hội phó hội học sinh. Học sinh lớp 11 chuyên toán 1. Tự thấy mình rất đẹp trai và thân thiện. Ngoài ra anh còn chơi được tất cả các môn thể thao tuy không xuất sắc nhưng trong trường chưa ai qua được anh. Đã đeo đai đen teakwondo. Nói vậy em nghĩ anh đang thả thính... thật ra anh có bạn gái rồi.... nói hơi nhiều nhỉ. Rất vui được gặp em.

Nó chỉ cười một cái rồi chạy luôn ra ngoài

- Này em có cần bơ anh vậy không???

Nó chạy ra đến cửa thở phào nhẹ nhõm. Trong đó bị ngạt trai đẹp. Nó hít thở để lấy oxy. Dựa vào tường nó nghe

- Dù gì tao cũng là trai đẹp mà mài. Sao emỡ bơ tao vậy.

- Mày không đủ tầm ảnh hưởng hahaha_ Khánh Minh cười

- Hừ... cơ mà em ý dễ thương quá cơ
- Tao nói với Minh Anh bây giờ. Em ấy là của tao không đến lượt mày đâu. Về... gọi bà Khanh luôn đi.
Nó đang vô cùng thắc mắc anh vừa nói gì ý... nhưng vội chạy ra khỏi đó để anh thấy thì mất mặt lắm.
” Em ấy là của tao không tới lượt mày đâu”

Nó tâm trạng đang vô cùng không ổn định xúi nào cả. Về đến phòng vứt balo qua một bên lên giường trùm chăn để suy nghĩ..... nội dung xoay quay chủ đề anh đẹp trai. Thỉnh thoảng lại tủm tỉm cười một mình. Xưa nay nó toàn kiểu không yêu mà thả thính người ta. Bây giờ nó bị cảm nắng anh mất rồi... thật đấy

6. Chương 6: Soái Ca Là Có Thật Đấy ???

Nó cứ ôm điện thoại cười tủm tỉm trong chăn. Anh đẹp trai hơi lạnh lùng, max ngầuuuu, nhìn nam tính vô cùng lại còn bla bla...

Nó nhắn tin với con bạn thân của nó

- Đan Đan xinh đẹp: Êu mày.. M tin là soái ca là có thật ko
- Vy Vy công chúa: méo
- Đan Đan xinh đẹp: nài nghe t kể cho mà nghe nhá... blabla...
- Vy Vy công chúa: Chẹp chẹp.. thật ý???
- Đan Đan xinh đẹp: M thấy t nói đùa bh chưa hử
- Vy Vy công chúa: Ảnh ảnh đâu??
- Đan Đan xinh đẹp: Để t tìm fb đã. T nghĩ do t ăn ở cả m ọ
- Vy Vy công chúa: cẩn thận bị lừa nha mày.
- Đan Đan xinh đẹp: chị m đang rất tỉnh và đẹp gái..
- Vy Vy công chúa:

Bla bla bla...

Và công việc của nó là truy tìm fb của anh. Không khó khăn chỉ cần gõ họ tên là ra ngay, có rất nhiều trang giả mạo nhưng nhanh chóng nhận ra vì trang cá nhân fb của anh có lượt theo dõi quá khủng khiếp hơn tưởng tượng của nó. Anh chụp ảnh so deep đẹp đã man luôn. Rất tiếc là hạn chế bạn bè... trài ..

Đang thăm fb của anh nó chợt thấy thông báo ” Nguyễn Minh Hoàng đã gửi một lời mời kết bạn”

Nó mở ra xem đúng là anh đẹp trai mà nó gặp lúc sớm. Vừa ấn chấp nhận nó đã nhận được tin nhắn của anh.

” Này em... anh không có ý đồ xấu xa đâu. Anh có bạn gái rồi. Anh tự thấy mình vô cùng đẹp trai sao em nỡ bơ anh vậy??”

” Em xinh sao mà em chảnh thế???”

Nó nhìn mà buồn cười rồi cũng rep lại

Xong một hồi blabla tào lao nó thấy nó rất hợp với Minh Hoàng, còn kết nghĩa huynh muội, lần đầu tiên nó thấy trai đẹp mà thân thiện vậy. Anh kể nó nghe rất nhiều thứ về Khánh Minh về trường về nhiều thứ liên quan sau này của nó ở thành phố này.

Từ giờ là nó có crush rồi nhé

Crush của nó vừa đẹp trai lại còn học giỏi đã thế lại còn ngầuuuuuu, nó yêu thương quá đi. Crush crush và crush

7. Chương 7: Từ Bỏ

Buổi chiều nó ngủ dậy sớm để đến câu lạc bộ karatedo của trường đăng kí tham gia.

Mặc quần jeans đen gấp gấu cách điệu, áo sơ mi trắng đơn giản với giày lười, tóc cột đuôi ngựa bỏ mái thưa. Nó dễ thương và năng động, kéo balo rồi chạy ra khỏi kí túc xá

Vừa mở cửa bước vào trong nó gây sự chú ý của tất cả mọi người

- Em chào anh chị ạ__ Nó cười tươi cúi đầu lễ phép
- A Đan muội__ Minh Hoàng từ đâu chạy lại chỗ nó
- O... Hoàng huynh cũng ở đây à. Thế muội sợ không quen ai cả.
- Huynh trưởng câu lạc bộ mà__ mình hoàng xụ mặt đáng yêu
- Khi... muội biết rồi

Minh Hoàng kéo tay nó đi vào trong

- Giới thiệu với mọi người đây là Linh Đan, lớp 10 chuyên anh 1.
- Mày không nói thì ai cũng biết mà__ Từ cửa đi vào là chị xinh xinh hôm giúp nó ở cầu thang
- A chị Gia Khanh__ Nó nhận ra chị cười tươi
- Ủ... nàng nhìn mong manh thế kia mà cũng học võ sao?
- Dạ.. tại em thích__ nó cười
- Muội quen bà già đó sao?__ Minh Hoàng kéo tay nó hỏi
- Chị ý tốt bụng giúp muội đấy.
- Có ý đồ...
- Huynh thật là__ Nó bĩu môi

Gia Khanh cầm chai nước trên tay lao thẳng trúng luôn người Minh Hoàng cũng may cậu bắt được

- Ê.... muốn ăn cháo cả đời không?
- Dù sao bây giờ công nghệ phát triển trồng răng cũng được mà__ Minh Hoàng lại quăng chai nước lại chỗ Gia Khanh làm nó ngưỡng mộ hết sức.
- Huynh với chị Gia Khanh giỏi thế.
- Bà cô ấy quá đời lắm, chưa ngoa đánh đá nên bây giờ vẫn ế.__ Minh Hoàng nói nhỏ
- Huynh với chị ý sao ác cảm với nhau thế nhỉ. Chị ấy tốt bụng và xinh quá mà. Là con trai chắc muộn yêu chị ấy luôn mất ý
- Mụ là chị họ huynh ý.
- Hóa ra là vậy__ nó cười

Đúng lúc đó Khánh Minh từ phòng thay đồ đi ra trên người là bộ võ phục màu trắng đeo đai đen. Mái tóc nâu đen bông bông, nó nhìn anh không chớp mắt. Người gì đâu mà đẹp trai thế không biết. Hic.... nó say nắng anh thật rồi mà. Ai kêu anh cứ đẹp trai quá làm gì. Khổ thân nó quá mà. Nó nghĩ người nhìn anh..... anh giống thiên thần quá mất.

- Đan em.... vào thay đồ đi__ Chị Gia Khanh kéo tay nó vào phòng thay đồ
- Dạ.

Nó xưa nay có bao giờ cảm nắng ai đâu mà. Sao tự nhiên bây giờ gặp anh nó lại đổ cái rầm như thế này hả???

Cứ như thế này thì anh sẽ nhận ra là nó thích anh mất. Không thể được, nó phải điều chỉnh bản thân. Tuyệt đối không được như vậy, mẹ nó mà biết nó chỉ có nước về quê học. Nó không muốn điều này. Nó sẽ âm thầm thích anh thôi. Không được điên quá đâu dù gì nó cũng là con gái mà. Có khi anh lại có bạn gái rồi ý chứ. Nó sẽ bớt nhìn anh. Nhưng lúc nào anh cũng quyến rũ bome ra ý. Với nó anh quá cao siêu và hoàn hảo mà người phàm như nó không với tới được.

Sau khi từ câu lạc bộ về, nó không về kí túc xá luôn mà đi bộ vòng vòng tham quan, nó chưa lần nào được đi dạo ở đây cả. Nó cứ đi nhìn bên này nhìn bên kia cho đến khi nó gặp người trước căn biệt thự siêu đẹp mà nó nghĩ nó chỉ có trên TV. Nhìn ở ngoài đã nhận ra sự sa hoa lộng lẫy chắc hẳn chủ nhân phải là người rất giàu có. Hoa cỏ ở cổng cũng được cắt tỉa cẩn thận. Căn nhà thì to oành lại còn đẹp. Đây là mới chỉ nhìn ở ngoài thôi chưa nói đến cửa cổng cũng đẹp nữa. Không biết lúc nào nó mới được có phúc ở những căn nhà như vậy.

- Không biết nhà này có con trai không nhỉ? Già xấu gì mình cũng lấy. Sau này nó chết trước ít ra mình cũng được hưởng gia tài rồi cao chạy xa bay với crush..

Nó cười

- Sao dạo này mình nham hiểm thế nhỉ. Không được... phải tích đức__ Nó nói : mà này giờ có khi người ta tưởng mình bị khủng không nhỉ??

Nó nhìn sau rồi quay qua phải rồi quay qua trái suýt nữa ngã ngựa khi thấy Khánh Minh ngồi trên xe đạp nhìn nó bằng ánh mắt khó hiểu.

Ông trời tốt bụng ghê luôn ý. Lúc này nó chỉ muốn chui luôn xuống đất luôn. Vội vàng lấy tay che mặt. Nó xấu hổ quá. Anh sẽ nghĩ nó độc ác và nham hiểm quá luôn cho xem. Nó chỉ nói đùa thôi mà. Làm sao bây giờ : chạy hay là sao. Làm ơn ai cứu nó ra khỏi đây đi mà

- Sao em ở đây? _ Anh cất giọng hỏi nó làm nó càng xấu hổ hơn.

- Nãy giờ anh có nghe em nói gì không vậy? _ Nó hé mở mắt nhìn anh

- Từ nhà này có con trai không vậy..... đến hết _ Anh nhún vai

Nó khóc không ra nước mắt mất

- vậy là nghe hết còn đây. À nhưng mà anh đừng hiểu nhầm, em không độc ác như anh nghĩ đâu. Em chỉ đùa thôi.

- Anh có nói gì đâu._ anh chỉ cười hơi méch môi nhìn nó.

- Mà anh đi đâu đây?

- Đi về _ Anh trả lời

- Vậy anh về đi, em cũng về kí túc đây.

- Ủ._ Anh định dắt xe vào trong nó thắc mắc.

- Anh quen nhà này sao? Nhà này có con trai không? Đẹp trai không? Già hay trẻ? _ Nó lại bắt đầu tò mò

- Có, rất trẻ và đẹp trai

- Oh.... _ Nó gật gù

- Em có ý đồ gì sao?

- Không ạ _ Nó xua tay. Nó thấy anh đặt tay vào bảng cảm ứng vân tay để mở cửa lại một lần nữa ngạc nhiên. Nó cũng đâu ngu dốt lắm đâu: Đây là nhà anh ạ?

- Ủ.

Nó đơ toàn tập. Tại sao thế??? Đây là nhà của anh mà này chứ không nói sớm. Sao lại có người như vậy nhỉ? Quá hoàn hảo rồi phải không? Hic... chắc nó chẳng dám mơ ước cao xa với đến anh đâu. Xa vời lắm.

- Bye anh ạ_ Nó cũng nhanh chân chuẩn mất làm anh vô cùng khó hiểu.

Nó hứa sẽ không thích anh nữa đâu. Vì anh với nó không hợp nhau một xíu nào. Anh cao cao tại thượng... còn nó thì nhỏ bé lắm. Thôi đành chấp nhận vậy. Từ nay nó sẽ không crush hay nữa đâu

8. Chương 8: Em Không Muốn Thích Anh Nữa

Như lời tự hứa với bản thân nó sẽ không thích anh nữa đâu vì ba mẹ nó không thích điều này với lại nó không hề xứng tầm với anh. Nó lên đây là để học mà với lại dù gì nó cũng là con ngoan của mẹ. Tuyệt đối không được như thế rồi mọi người sẽ nghĩ nó thế này thế kia thì mất mặt lắm. Nó sẽ không thích anh nữa

Rồi mọi thứ cứ như thế diễn ra. Một buổi chiều từ thư viện đi về kí túc nó thấy học sinh tập chung ở sân bóng rổ rất đông. Thu Hà cũng kéo nó đi xem. Tính tò mò cũng nổi lên khó khăn lắm nó mới len qua được.

- Có chuyện gì vậy ạ?_ Nó hỏi người bên cạnh

- À hôm nay có trận đấu nam chuyên toán 1 và chuyên toán 2.

- Vậy ạ

Nó tò mò nhìn vào sân đấu. Nó thấy anh thấy cả Minh Hoàng mặc đồng phục thể thao trắng. Làm sao đây anh đẹp trai quá đi cơ. Nó không biết đâu. Anh quyến rũ quá đi cơ. Mọi quyết tâm của nó bị gạt bỏ hết. Mấy tuần nó toàn tránh mặt anh nó tưởng nó hết thích rồi chứ. Haizzzz bây giờ... nó thật thất vọng về nó quá mà.

Trận đấu bắt đầu bao nhiêu là người gọi to tên anh, nó chỉ im lặng theo dõi thôi. Anh chơi bóng còn đẹp hơn bình thường cơ như những lúc nhảy cao cho bóng vào rổ ý. Anh chẳng để đội bạn ghi được điểm nào.

Và đương nhiên khi trận đấu kết thúc lớp chuyên toán 1 thắng. Nó cũng định quay về chợt thấy chỗ anh có một bạn nữ nào đó, xinh lắm luôn body còn chuẩn nữa đã thế lại còn toát lên là một thiên kim đại tiểu thư đang đưa nước cho anh. Anh cười nhận lấy. Chắc chị là bạn gái anh rồi. Chị ấy xinh đẹp vậy cơ mà. Hơi buồn xiu thôi vì anh đâu phải của nó đâu. Nay nó cũng không muốn thích anh nữa. Quay mặt đi, nó không thích nhìn nữa

- Hello muội muội xinh đẹp_ Minh Hoàng từ đâu xuất hiện trước mặt nó

- A Hoàng huynh. Huynh chơi max hay luôn

- Nhờ muội cổ vũ đấy

- Thật sao????

- Hahaha...

- Sao cười?

- Tự nhiên buồn cười. Đi uống nước đi. Huynh mời

- Muội luôn sẵn lòng mà. Nhưng đi với huynh muội có bị ném đá không đấy

- Có gì huynh hứng đỡ cho_ Minh Hoàng cười

Nó và cậu đang đi thì anh cũng đi ra

- Mày về trước đi. Tao đi lát xong về_ Minh Hoàng nói

Khánh Minh nhìn nó rồi quay qua Minh Hoàng

- Mày không định đi party?

- Thôi chết. Mé quên mất

Nó cũng hiểu vấn đề mà

- Huynh bạn thì để hôm khác vậy. Bây giờ muội cũng phải đi mua chút đồ__ Nó cười

- Xin lỗi muội nhé

- Không sao. Bye huynh__ Nó cười rồi đi trước

Nó cũng không thích đụng mặt anh.

Tự nhiên hôm nay nó lại thích hát bài " Điều ngốc ngếch nhất" đến thế

" Bản thân câu yêu thầm đặc là ngốc rồi

Em biết em biết

Thế nhưng không thể nào

Kiểm được trái tim

Để thôi không nghĩ về anh....."

- Nay yêu đời hế__ Yến Anh trêu nó

- Đan mà cũng biết hát cơ á__ Thu Hà ngạc nhiên

- Có biết quan tâm bạn bè gì đâu mà__ Nó chép miệng.

- Hôm nay lượt bà lau phòng đấy__ Hà Anh nhìn nó

- Ủa có cả lượt đấy cơ à? nó trưng bộ mặt ngây thơ nhìn tụi kia

- Dẹp ngay cái bộ mặt đó đi__ Tất cả đồng thanh

- Đợi đó sau tao lấy đại gia cho chúng bay lác mắt__ Nó vênh mặt

- Lau xong lên giường ngủ đi mà mơ nhé__ Đồng thanh tập 2

- Mấy đứa nhớ lấy.

Nó đành cầm chổi lên lau nhà khi tụi kia đều vắt chân xem phim

- Người đâu... dâng nước cho ta__ Hà Anh đang xem phim nhìn nó cười

- Nô tì chuẩn bị nước rửa chân cho ta__ Yến anh chơi game cũng dừng lại trêu tức nó

- Mau mở tủ lạnh lấy trăm hộp sữa nào__ Hà Anh trên gác ngó đầu xuống

- Tao đốt luôn cái kí túc xá giờ__ Nó gào

Đúng lúc đó chị phòng bên đi qua ghé đầu vào

- Lúc nào đốt thông báo một tiếng nghe chưa? Để mọi người còn kịp chạy

- Hic hic hic tụi nó ăn hiếp em chị ơi

- Ăn ở cả__ Chị bỏ lại ba chữ cjo cả phòng cười nó rồi bỏ đi

Nó hận hận tận xương tủy

- Tao bất hạnh quá mà

Ngày hôm nay, sao thấy nhọ quá mà.

Hết hôm nay ngày mai nó sẽ trở lại hình tượng cold girl như năm cấp 2 trừ trước mắt mấy đứa cùng phòng.

Quyết tâm học tốt

Quyết tâm ghét crush

Quyết tâm quyết tâm

9. Chương 9: Ăn Trưa Với Trai Xinh Gái Đẹp

Nó đang đi ở sân trường chậm chậm để đợi tụi kia vừa đi vừa hát nhỏ

” Người lạ ơi

Xin cho tôi mượn bờ vai

Tựa đầu gục ngã vì mỗi một quá

Người lạ ơi

Xin cho tôi mượn nụ hôn

Mượn rồi tôi trả đũa vàng quá

Người là ơi...”

Từ đâu Minh Hoàng nhảy ra vỗ vai nó

- Người lạ đây.... nhờ vả gì hông

- Bello_ Nó cười

- Đi ăn với huynh nhanh

- Mời hả?_ Nó chớp mắt

- Bù hôm trước ý mà. Muội thích nhà hàng nào chọn đi

- Nhà hàng lớn nhất thành phố này. Huynh đủ tiền cho muội ăn chứ hả??

- Nếu thích huynh mua cả nhà hàng cho muội luôn_ Minh Hoàng đang nói thì ăn cái đập của Gia Khanh từ sau đi lại

- Bớt chém gió đi mầy. Cứ thấy Đan em ngây thơ rồi lừa nó

- Helli chị xinh đẹp_ Nó cười nhìn Gia Khanh

- Em đừng nghe lời nó nói. Cái thằng....

- Huynh không đáng tin vậy sao?_ Nó ngây thơ hỏi

- Muội không tin huynh_ Minh Hoàng xụ mặt đáng yêu

- Đẹp ngay cái mặt đáng ghét đó của mòi đi tao nhờ_ Gia Khanh đá Minh Hoàng cái. Cậu thì nhăn mặt còn nó thì lăn ra cười

- Đan em đi ăn với chị không?

- Hứ... lại cướp muội muội của người ta

- Ủa rồi sao?

- Bà cô đáng ghét

- Gọi Minh Anh về mà chơi nhé. Ok

Nói xong Gia Khanh kéo nó đi.

Nó được đi oto với chị Gia Khanh.

- Em thấy trên này thế nào. Tập quen được chưa???

- Ban đầu thì em không muốn. Nhưng từ ngày quen tụi chị với anh Minh Hoàng em vui lắm ý_ Nó cười

- Đi học xa nhà thế vất vả lắm
- Vâng. Cả tháng nay em không còn hôm nào nghỉ để về nhà luôn chị ạ.
- Thương em quá.
- À chị. Cho em tò mò xíu. Minh Anh là ai ạ?
- Bạn gái của thằng Hoàng ý. Nó đang bên Mĩ
- Ồ thế hai người quen nhau kiểu gì được
- À Minh Anh nó đi mấy tháng về thôi mà.
- Vậy ạ
- Thế năng của chị thích nhất gì ở đây nào
- Trai đẹp__ Nó buột miệng nói là Gia Khanh ôm bụng cười bác lái xe cũng cười nhìn nó qua gương
- Hahaha... thế thấy ai đẹp rồi
- Anh Minh Hoàng này, anh Khánh Minh này...__ Nó kể
- Hahaha
- Chị à
- Đùa xíu thôi mà. Nào đến nơi rồi.

Nó mở cửa xe bước xuống suýt nữa té ngã vì ngạc nhiên. Nó đùa ai ngờ chị cho nó đi ăn nhà hàng 5 sao thật. Nó choáng ngợp trước sự xa hoa của nhà hàng khi đi vào trong

- Chị ơi em chỉ nói đùa thôi mà__ Nó kéo chị lại nói nhỏ
 - Thì chị có bảo em nói thật đâu. Không phải ngại đây là nhà hàng nhà chị cả mà. __ Nói rồi Gia Khanh kéo nó vào trong phòng đã bày sẵn thức ăn. Lại một lần nữa nó đơ toàn tập
 - Sao em thấy mình nhỏ bé quá
 - Nhỏ này__ Chị kéo nó ngồi xuống ghế: Hai cái thằng điên kia lâu thế không biết
- Hai??? Ngoài Minh Hoàng thì còn ai nữa... không lẽ là Khánh Minh sao. OMG nó không thích điều này.
- Đúng lúc đó anh với Minh Hoàng đi vào. Lâu lắm mới gặp anh tất cả không thay đổi mỗi cái ngày càng đẹp trai
- Mụ phù thủy độc ác có làm gì muội không vậy__ Minh Hoàng hỏi thăm nó
 - Có huynh bảo về ai dám làm gì muội chứ hihi ^^
 - Haizzz làm huynh lo không yên
 - Bớt tào lao__ Khánh Minh đá Minh Hoàng ra rồi ngồi xuống
 - Muội thấy không. Tất cả đều ghen tị với nhan sắc và độ.....
 - Thần kinh

Minh Hoàng chưa kịp nói thì Gia Khanh bổ sung làm cậu tức không làm gì được.

Nó không nói gì chỉ cười

Bắt đầu ăn Minh Hoàng và Gia Khanh gấp cho nó đầy bát. Chắc nó sắp bội thực mất. Nhiều đồ ăn ngon vậy cơ mà

Riêng Khánh Minh chẳng nói câu nào từ đầu đến cuối

Ngày hôm nay chắc nó đáng nhớ lắm

10. Chương 10:

Nó vừa chạy từ trong lớp ra thì thấy Gia Khanh. Nó đang định hỏi chị bài tập. Chưa kịp gọi chị thì nhận ra, chị có điều gì đó bất thường lắm. Nó thấy chị đi như không vững nữa. Không biết có chuyện gì xảy ra nhưng nó đoán có chuyện không hay rồi. Chưa kịp chạy lại chỗ chị thì Gia Khanh đã ngã xuống sân trường. Mọi người kéo lại rất đông. Chị bị làm sao thế này. Nó hoảng hốt

- Gọi cấp cứu đi.

- Chị ơi... chị làm sao thế này. Chị tỉnh lại đi chứ. Đừng có như thế mà. Chị ơi... _ Nó khóc.. nó sợ lắm sợ chị có chuyện gì không hay xảy ra.

Nó thấy chị chảy máu mũi.... mặt dần trắng bệch ra. Nó luống cuống cầm điện thoại gọi cho Minh Hoàng

- Huỳnh nghe nè

- Hoàng huynh... hức chị hức Gia Khanh có chuyện rồi hức.

- Mọi bình tĩnh nào. Có chuyện gì xảy ra vậy?_ Đầu dây bên kia lo lắng

- Huỳnh ra sân trường ngay đi. Chị ấy ngất rồi. Không biết có chuyện gì không nữa. Mọi lo quá. Huỳnh ra ngay đi.

- Đợi huynh. Mọi bình tĩnh nhé

Tắt máy. Quay lại nhìn chị. Nó lo quá, sao bây giờ xe cấp cứu còn chưa đến. Bây giờ tan học bác sĩ trong phòng y tế cũng về hết rồi.

Chưa đầy 1' từ tầng 4 Minh Hoàng và Khánh Minh đã chạy xuống đến nơi.

Nhanh chóng Gia Khanh cũng được đưa tới bệnh viện. Ngồi trên xe nó không ngừng cầu nguyện. Chị đừng có chuyện gì nhé. Nó lo lắm.

- Không sao đâu. Mọi đừng lo lắng quá_ Minh Hoàng trấn an nó

Còn Khánh Minh thì đang liên lạc với ba mẹ của chị bên nước ngoài.

Gia Khanh được đưa vào phòng cấp cứu. Nó ngoài này đứng ngồi không yên. Sao mãi chưa thấy chị ra vậy. Nó cứ mãi đưa tay nhìn đồng hồ rồi nhìn vào phòng cấp cứu. Minh Hoàng nhìn nó như vậy cũng sốt ruột

- Mọi ngồi xuống đi. Mọi chuyện sẽ ổn thôi. Bác sĩ ở đây giỏi lắm

- Mọi lo quá. Không biết chị có sao không nữa.

Nó đứng lên lại ngồi xuống. Đi đi lại lại..

Bỗng

” Ting...”

Cánh cửa phòng cấp cứu mở ra, một cô y tá chạy ra

- Bệnh nhân đang bị thiếu máu, tạm thời bệnh viện đã hết loại máu này. Người nhà theo tôi đi xét nghiệm gấp để ca phẫu thuật tiếp tục tiến hành.

Minh Hoàng nhìn Khánh Minh

- Gia Khanh nhóm máu O_ Minh Hoàng nói.

Cả hai đều không cũng nhóm máu với Gia Khanh. Nếu bây giờ đợi ba mẹ chị bên Úc về thì sẽ không kịp.

- Để em đi. Em nhóm máu O

- Được không?_ Cả Minh Hoàng và Khánh Minh nhìn nó.

- Mọi người yên tâm. Tháo balo ra nó đi theo chị y tá vào phòng xét nghiệm. Bây giờ giúp gì được cho chị khó khăn nó cũng làm. Cũng may nó cùng nhóm máu với chị. Hy vọng sẽ giúp được gì đó để ca phẫu thuật thành công.

Sau khi làm xét nghiệm nó đủ điều kiện để hiến máu. Lần đầu tiên làm việc này sao nó thấy sợ quá. Nhưng nó đang cứu người mà. Cần rằng chịu đựng để truyền máu trực tiếp từ nó qua chị. Dù sao nó cũng đang làm một việc vĩ đại nhất mà xưa nay nó từng làm. Đủ liều lượng cho phép nhưng hình vẫn không đủ. Làm sao bây giờ

- Cứ lấy tiếp đi ạ. Cháu vẫn khỏe mà.

Mấy bác sĩ nhìn nó đầy khâm phục, một đứa lớp 10 nặng tầm 45kg lấy đi bấy nhiêu máu đã là quá sức rồi vậy mà..... nhưng bây giờ là trường hợp cấp bách đành vậy. Cho đến khi ca phẫu thuật thành công cũng là lúc nó ngất luôn tại phòng phẫu thuật. Nó lại nhanh chóng đưa vào phòng cấp cứu để truyền. Có ai như nó không chứ. Nhưng dù gì cũng cứu được chị rồi.

Nó mở mắt tỉnh dậy, mùi thuốc sát trùng làm nó vô cùng khó chịu. Nhìn vào tay nó thấy kim truyền. Nó đang làm sao thế này. Nhìn sang bên cạnh thấy Gia Khanh nằm giường kế bên nó. Chắc ca phẫu thuật thành công. Nó mỉm cười. Haizzzz ba mẹ nó mà biết được nó làm thế chắc chửi nó sắp mất mặt.

- Đan muội... muội tỉnh rồi à. Huỳnh lo quá.

- Muội vẫn còn khỏe và rất xinh đẹp

- Cảm ơn muội.

- Hừm... cảm ơn cái gì không biết. Chị ấy sao rồi.

- Tốt hơn rồi. Chắc xịu tỉnh lại thôi. Bà ấy khỏe lắm mà

- Cơ mà đã biết chị bị gì chưa vậy

- Máu trắng.

- Hả... thế kết quả.??

- Ổn rồi. Nhờ muội cả đấy

- Hạnh phúc quá. Lần đầu tiên trong đời muội làm được việc có ích như vậy

- Thế xưa nay toàn phá hại thôi à.

- Thực ra không phải nhưng mẹ toàn bảo thế__ Nó xụ mặt

- Hiha...

- Còn cười. Mà mấy giờ rồi. Muội phải về nữa.

- 4h chiều rồi. Về gì mà về. Ở đây khi nào khỏe rồi về.

- Muội khỏe rồi mà. Còn phải làm bài tập nữa

- Không là không

- Cho muội về đi mà. Máy đưa cùng phòng còn chưa biết gì có khi lại đi tìm muội không chừng.

- Không nói nhiều.

- Đi mà... muội khỏe lắm rồi.

- Không nhiều lời__ Câu nói phát ra từ một người mà bấy lâu nay nó đã cố không để ý đến. Vâng còn ai ngoài Khánh Minh. Anh đang cầm điện thoại làm gì đó ở sofa bên kia

Nó im bật luôn.

- Thấy chưa. Huỳnh nói mà không nghe. Người thì như cái kẹo lại còn. Đã yếu lại còn thích ra gió cơ.

- Không thích ở bệnh viện xúu nào cả. Chị à nhanh khỏi mà về nhà đi. Em không muốn ở đây nữa đâu.__
Nó than thở: Balo muối đầu rồi

- Đây__ Minh Hoàng đưa cho nó

- Buồn ơ là buồn. Chán ơ là chán

- La vừa thôi cô nương...

Giọng ai kia không phải là

- Chị tỉnh rồi sao? Em lo cho chị quá.

Nó bay từ trên giường xuống. Kết quả là tiếp đất một cách đẹp mắt.

- Không sao chứ. Nhỏ này

Minh Hoàng đỡ nó dậy. Nó bắt đầu hoa hết cả mắt. Không thấy gì nữa. Hic

Trở lại giường nằm xuống.

Gia Khanh đã tỉnh lại rồi còn nó thì nằm đấy đến tối vẫn không dám mở mắt. Nó cứ thấy toàn sao trên trời.

11. Chương 11: Lại Thích Anh Mất Rồi

Và hiện tại đã sau 4h đồng hồ nó vẫn chưa tỉnh lại sau quả tiếp đất đẹp mắt ấy. Cơ bản là mỗi lần mở mắt ra nó chỉ thấy sao và sao. Hoa hết cả mắt, thôi thì đành nằm yên đi vậy.

Nằm đấy nó chỉ biết có rất nhiều người tới thăm nhưng nó không biết ai. Cho đến lúc mệt quá và nó ngủ thiếp đi

Sáng hôm sau, nó mở mắt ra, chắc đỡ hơn rồi nhưng tay nó còn đang cầm ôm truyền

-Chị..__ Nó quay qua nhìn Gia Khanh đang ngồi nghịch điện thoại kể bên

- Em tỉnh rồi sao? Ngủ cả ngày làm chị không biết sao phải gọi bác sĩ mấy lần ý__ Chị bỏ điện thoại xuống nhìn nó

- Mọi người đâu hết rồi ạ?

- Về đi học hết rồi. Đợi em khỏe chị em mình cũng về.

- Thôi em cũng khỏe rồi ý mà. Cho em về đi, em không thích ở bệnh viện đâu__ Nó lắc đầu

- Ok. Vậy chị gọi người đưa chị em mình về nhé.

- O.... chị còn mới phẫu thuật mà

- Chị có bác sĩ riêng ở nhà mà

Rồi nó giúp chị thu dọn đồ. Tại ba mẹ chị bận nên có tài xế riêng tới đón. Nó đang lo không biết chuyện gì xảy ra ở lớp nó rồi ở kí túc khi hôm qua nó không về.. haizzzz

Trên xe về chị cảm ơn nó rồi rít, bảo không có nó chị sẽ không biết ra sao rồi. Nó lại càng ngày càng thích chị hơn ý. Chị không giống như nhiều người học giỏi mà xinh đẹp đã thế nhà lại có điều kiện khác chị thân thiện và tốt bụng vô cùng luôn.

Thở phào nhẹ nhõm khi được biết Minh Hoàng đã lo mọi thứ cho nó. Về kí túc nó yên tâm tắm rồi nghỉ ngơi một lúc... hôm qua không tắm nó cảm giác như bồn kinh khủng lắm rồi.

Sau khi ngủ không biết trời đất gì thì giọng vàng oanh của Thu Hà vang lên khi nhìn thấy nó

- Baby về rồi kìa. Đan à tôi nhớ bà quá__ Nhỏ một phát nhảy lên giường ôm nó

- Nó đang mệt đấy. Vặn nhỏ cái volume lại__ Yến Anh

- Nhớ mấy đứa quá_ Nó ngồi dậy dụi mắt
- Ăn gì chưa nào để Hà Anh xinh đẹp đi mua nào
- Chưa_ Nó trưng bộ mặt cún con nhìn Hà Anh

Một lúc sau nó được tắm rửa bởi bao nhiêu là đồ ăn thức uống.

- Chết cha rồi điện thoại bỏ quên ở balo chị Khanh rồi_ Nó vò đầu
- Hậu đậu quá đi mất

Nó đang tích cực suy nghĩ cách...

Chạy vào bàn lấy laptop của Hà Anh, nhanh chóng đăng nhập facebook của nó để vào. Vợ nhắn tin Gia Khanh mãi không thấy chị rep lại, Minh Hoàng cũng thế. Cho đến lúc bắt lực nó mới phát hiện facebook anh đang sáng.

Hít thở thật sâu lấy hết can đảm để nhắn tin cho anh.

- ” Anh Minh ơi.. anh có ở đây không ạ”

Chưa đầy 3s sau anh rep lại

- “Ừ”

Nó thở phào... được anh rep nó cứ thất vui vui

- ” Anh cho em xin sdt của chị Khanh được không ạ. ”

- “.....”

Anh sent cho nó xong vợ vàng cảm ơn rồi mượn điện thoại gọi cho chị

[- Alo...

- Chị Khanh.. em Đan ạ. Chị có thấy điện thoại của em không ạ?
- Chị nhờ Khánh Minh đang mang qua cho em rồi. Ra cổng đi chắc sắp đến nơi rồi đấy
- Dạ... em vừa hỏi anh ấy số chị mà không thấy nói gì
- Có bao giờ em thấy nó nói gì không liên quan đến câu hỏi chưa?
- Em quên.... thôi em cúp máy nhé. Chị nghỉ ngơi cho khỏe nhé...
- Ừ.Ăn uống nhiều vào đấy]

Trả điện thoại cho Thu Hà nó cột tóc vợ chạy xuống cổng đợi Khánh Minh

Vừa xuống đến nơi nó đã thấy oto của anh vừa đến

Vội chạy lại, anh đưa điện thoại cho nó và bao nhiêu túi xách thuốc bổ đồ ăn các kiểu do Gia Khanh gửi cho nó

- Em cảm ơn ạ_ Nó nhận lấy, cười tươi cảm ơn anh. Không biết phải nó bị hoa mắt hay sao nhưng hôm nay nó thấy anh đẹp trai hơn mọi hôm ý.

Anh cười nhẹ một cái mà đúng hơn là nhếch môi thôi làm nó đứng sấp không vững. Thế này thì sao nó ghét anh cho nổi cơ chứ

- Nghỉ ngơi cho khỏe nhé_ Anh xoa đầu nó: Anh về đây_ Rồi bước lên xe. Nó thần thờ, xoa xoa mặt xem phải là mơ không. Nhưng hình như là thật ý... ôi trời.. tìm nó... như muốn tan chảy ra rồi. Nó muốn hét lên quá... ôi trời ơi..... Cái giọng trầm trầm lạnh lùng của anh sao hôm nay nó cảm giác âm áp đến lạ thường

Làm sao đây, nó biết nói sao đây khi hết lần này đến lần khác anh làm nó điêu đứng thế này. Nó không bỏ cuộc đâu, nó sẽ tiếp tục cho phép nó thích anh. Hiện tại nó không biết dùng từ gì diễn tả cảm xúc của nó nữa. Tóm lại là tâm hồn nó lại treo ngược cành cây rồi.

Nó vừa đi vừa cười cười cho khi lên đến phòng

- Gì nhiều đồ vậy???

- Chị Gia Khanh gửi. Mà mấy bà biết ai mang qua cho tôi không???

Dưới lời kể đầy tò mò của nó thì ai cũng đang háng

- Là anh Khánh Minh đấy.

Vừa nói xong nó bị đáng hội đồng vì tội làm phiền hoàng tử của tụi kia

- Hic.. cho mấy bà biết anh vừa xoa đầu tôi nữa cơ. Phấn nộ tiếp đi

- Gì cơ???_ Cả 3 đồng thanh

Nó nhún vai cười cười rồi bỏ đồ vào tủ

- Có sữa trái cây đầy mấy đĩa ăn thì lấy nhé

- Có nên tiêu diệt nguồn nguy hại này đi không nhỉ?_ Hà Anh trầm ngâm suy nghĩ

- Giết nó đi_ Yến Anh tỏ vẻ bằng lòng.

- Bạn bè với nhau mà thế hả?_ Nó hét

- Cậu là ai??? Tôi không quen cậu

Nó âm ỉc bỏ lên gác hồi hận khi kể cho tụi kia nghe mà.

Cơ mà nó vui quá, muốn hét lên cho cả thế giới nghe luôn quá...

12. Chương 12:

Như mọi ngày, nó đến trường với nụ cười vẫn nở trên môi. Hí hửng bước vào lớp, nó ngạc nhiên nhìn những cánh hoa hồng trước cửa lớp nó được trải dài mãi. Và hiện tại nó đang đắm lên đó. Nhận ra sự khác thường khi mọi người đều tập trung ánh mắt vào nó. Nó ngơ ngác hơi bối rối, đưa tay gỡ đầu thắc mắc” chuyện quái gì thế này”. Kệ đi... Thu Hà đâu không biết... Haizzz nó nhún vai bước vào cửa lớp thì..... một chàng trai khá đẹp trai tay cầm bó hoa hồng lớn đang quỳ trước mặt nó

- Linh Đan, làm người yêu anh nhé

Mọi người xung quanh rất đông tất cả đều ồ lên. Nó ngại chết mất. Nó không thích như thế này đâu. Cái sự việc được tỏ tình với nó thì quá bình thường rồi nhưng chưa bao giờ nó lại lúng túng như bây giờ. Làm ơn ai đó cứu nó đi.

Nhìn anh đẹp trai lớp 11 chuyên Lí đang nhìn nó bằng ánh mắt cầu xin mà nó áy náy. Không nhận thì cũng mất mặt anh và nó mang tiếng chàng. Mà đồng ý thì không bao giờ.

- Anh đừng làm như thế. Anh đứng lên đi_ Nó lúng túng định đỡ người kia dậy nhưng thôi

- Em trả lời anh đi

Với mọi người thì kịch đang rất hay nhưng nó là người trong cuộc thì.... làm sao bây giờ này...

Đúng lúc đó Khánh Minh, Minh Hoàng đi qua lớp nó, nó quay mặt nhìn anh đúng lúc anh cũng đang nhìn nó bằng ánh mắt hồ hững mà nó không thích. Minh Hoàng nhận ngay ra vẻ bối rối của nó liền thì thầm vào tai Khánh Minh gì đó, thấy anh nhúm mày nhưng rồi cũng thôi. Rồi hai người len qua đám đông mọi người cũng liền né ra hai bên cho hai người đi vào.

- Xin lỗi đây là bạn gái tôi_ Khánh Minh kéo nó đứng lại phía mình.

Tất cả đều shock trừ Minh Hoàng, anh đang nói gì thế. Mọi người đang bắt đầu bàn tán xôn xao. Cũng phải thôi, Minh Hoàng muốn giúp nó nhưng không thể vì cậu đã có bạn gái rồi. Mỗi anh vẫn chưa công khai bao giờ nên đành giúp nó. Nó thì thực sự đơ toàn tập. Không biết phải làm sao.

- Thực sự không biết là bạn gái ông. __ Người kia cười nhạt nhạt

Anh cười nhếch cái. Rồi kéo nó đi trước mặt mọi người, diễn sâu quá rồi phải không???

Kéo nó ra hành lang khuất rồi bỏ tay nó ra. Nó còn thấy ngại hơn lúc nãy ý chứ. Bây giờ tin đồn không biết bao giờ mới dừng lại nữa. Lại giống như đầu năm nó cũng mệt

- Em cảm ơn. Thực sự xin lỗi nếu làm anh khó xử.

- Không sao. Em không ngại chứ

- Em sợ bạn gái anh ghen thôi__ Nó lắc đầu

- Anh đang FA nhé__ Anh nhéo mũi nó làm nó đỏ mặt.

- Vậy em cảm ơn ạ__ Nó cười rồi định đi vào lớp

Anh cứ thế này làm sao nó không ngại ngút được chứ. Không biết sao nhưng nó cứ thấy vui vui ý. Cảm xúc khó tả lắm. Thôi thì cảm ơn anh thật nhiều. Đi ra thì gặp Minh Hoàng

- Cảm ơn huynh nhiều nhiều__ Nó cười tươi

- Huynh tốt quá mà.

- Biết rồi mà.

- Tốt nay muội đi chơi được chứ?

- Đi đâu cơ

- Party, hôm nay người thương về__ Cậu cười

- Sướng nhất huynh nhé. Có gì để muội báo sau nhé.

- Đi đi mà.

- Để sắp xếp lịch. Nay bận quá

Cậu bấu môi

- Ok muội sẽ cố gắng mà.

- ok. Nhớ đấy

Nó cười rồi đi vào lớp. Chắc hôm nay nó cười cả buổi quá

13. Chương 13: Về Hay Ở Lại???

Nó đang cuộn trong chăn ngủ như con sâu thì điện thoại reo chuông. Mơ màng với cái điện thoại trượt rồi áp vào tai

[- Em đang làm gì vậy?

- Chị Khanh ạ???

- Ở con kia. Lại ngủ à?

- Hơ... em đang ngủ

- Thiệt tình... thế có định dậy không đấy

- Em buồn ngủ quá. Có chuyện gì không ạ?

- Em có đi party không đấy?

- Em nhớ ra tối nay em phải kiểm tra online rồi chị ơi. Với lại em ngại quá
- Minh Hoàng nó lại giận bây giờ
- chị nói dùm em tiếng đi mà. Chị nha
- Tùy cô vậy.
- Chị xinh đẹp à... năn nỉ ý.
- Thôi làm gì thì làm đi. Chị bận xịu
- Chị nhớ giúp em đây]

Nó tắt điện thoại quăng qua một bên rồi ngủ tiếp. Nay nó đang thiếu ngủ trầm trọng vì học mấy đứa cùng phòng xem phim tới sáng.

Cơ mà có ai như nó không chứ, đi học từ đầu năm học đến giờ cũng đã gần hết học kì rồi mà còn chưa về nhà một lần. Mẹ nó nói bao nhiêu lần mà mỗi cái tội cứ ngủ quên rồi bị trễ xe không về được. Một phần nó sợ về nó lại không muốn lên đây nữa, nó sẽ nhớ nhà chết mất nên thà không về còn hơn.

Haizzzz

Vừa nhắm mắt chưa được bao lâu điện thoại nó lại reo chuông, không ai khác là Minh Hoàng. Vừa áp cái điện thoại vào tai thì được truyền đến bằng một tiếng hét lung trời lở đất làm nó giật nảy mình

[- ĐÀN... MUỘI DẮM KHÔNG ĐI Ư?

- Bình tĩnh tạo nên sự quý tộc. Hãy từ từ có chuyện gì rồi nói. Tự nhiên hét vào tai người ta thế
- Muội không đi party à_ Đầu dây bên kia nói bằng giọng hờn dỗi
- Sorry mà. Tối nay muội bận. Hôm sau hứa sẽ đi mà.
- Lại còn có lần sau ư...
- Muội bận thật mà. Mọi người chơi vui vẻ nhé nhé....
- Tạm thời ngừng chơi với muội
- Ế ế ông có gấu rồi có khác. Thật là.... chẹp chẹp
- Đúng hơn từ nay nghỉ chơi muội nghe hông?
- Thôi mà.... mai mang gấu lên trường ra mắt muội đi
- Chắc chắn rồi vì gấu của huynh cũng đi học mà...
- À ghê rồi. Thôi bye huynh nhé... muội nghe điện thoại của mẹ]

Không biết ngày gì mà nó cứ phải tiếp điện thoại nhiều như thế.

Hít hơi sâu lấy cái giọng nhẹ nhàng để nói chuyện với mẹ không lại bị bắt bẻ ra thành phố ở nhà không ” quý tộc” lên được chút nào.

Ngay câu đầu tiên đã bị chửi vì tội lâu rồi không gọi về cho mẹ... và sau đó... không có sau đó nữa. Vẫn như mọi lần mẹ gọi lên nó bị ăn một trận blabla rồi tắt máy. Nhưng mẹ nó bảo ba nó phải tham gia khóa học bên Úc một năm. Công việc của ba nó đang thăng tiến mà muốn ổn định hơn cần có bằng cấp cao hơn. Bởi vậy mà ba nó được đề cử tham gia khóa học đó. Vấn đề là người ta sẽ cho một nửa học phí phần còn lại nhà nó lo. Nhưng nhà nó làm gì giàu tới cái mức dư vài trăm triệu như vậy để mà cho ba nó đi như vậy. Nhưng không có cách từ chối khác. Tiền thì có thể vay nhưng sau đó thì ai trả....

Mẹ nó hỏi ý kiến nó có nên về quê học hay không? Mặc dù vẫn biết học trên này rất tốt nhưng học phí thì không dễ dàng gì với gia đình nó bây giờ, công thêm với việc tiền sinh hoạt các thứ trên này đều đắt đỏ, với cả ba nó đi rồi có mình mẹ nó với em trai ở nhà cũng buồn. Nó thì vốn do ba mẹ nó quyết định xưa nay từ việc đăng kí thi trường quốc tế này. Nó sao cũng được về hay ở cũng không vấn đề. Chỉ tiếc một chút là khó khăn lắm mới vào được đây đang học dở dang mà phải về thì cũng không hay.

Mẹ nó bảo nó cứ suy nghĩ. Từ lúc nghe điện thoại xong mặt nó cứ buồn buồn. Lúc đầu nó không thích lên đây cho lắm vì không quen xa nhà cho đến bây giờ mọi thứ đang dần quen thuộc hơn thì chẳng nhẽ lại về. Nó khó xử vô cùng.

Nó bước xuống khỏi giường đi xuống

- Nay dậy sớm ghê à__ Yến Anh cười cười
- Mặt lại xụ ra rồi... ai làm gì em yêu này?__ Thu Hà khoác vai nó hỏi
- Mấy đứa lại đây bảo này__ Nó ngồi thừ xuống cái ghế

Tụi kia đừng tay quay lại nhìn nó

- Tôi sắp chuyển trường rồi__ Mặt nó buồn thiu
- Gì cơ__ cả bọn đồng thanh
- Thật đấy....
- Sao tự nhiên thế
- Kinh tế gia đình không cho phép....
- Có gì nói tử tế xem nào
- Blabla.....__ Nó than vãn
- Mẹ bà chỉ hỏi vậy thôi mà. Chứ có bảo bà về đâu__ Hà Anh thở phào
- Nhưng mẹ tôi một khi hỏi vậy là muốn tôi về rồi
- Cứ từ từ giải quyết nào. Đừng vội vàng rồi hối hận. Bình tĩnh tạo sự quý tộc__ Yến anh vỗ vai nó
- Hic.... không biết còn ở với mấy bà lâu nữa không ý. Nên bây giờ đi mua gì đó cho tôi ăn đi
- Hèm.... yêu cầu bạn Đan không được như thế__ Thu Hà cốc đầu nó
- Ui... đồ ác độc mà__ Nó chun mũi

Haizzzzz

Về hay ở lại đây

14. Chương 14: Quyết Định

Sáng hôm sau, nó vẫn đến trường như mọi hôm nhưng hôm nay nó khác hơn, bởi nó không cười như bình thường. Mặt buồn buồn, vừa bước đi vừa hát sống xa anh chẳng dễ dàng

"Ong đã biết cần hoa lấy mặt

biết đợi nắng sưởi ấm mỗi ngày

Em giờ không trẻ con như trước

sẽ không dễ lạc nhau dù một bước

Nếu quá khứ có trở lại

Hứa với anh - sẽ chẳng

còn sự khờ dại và

sẽ yêu anh êm

dềm vững chãi

Gió thổi gợn sóng trả

lại mặt hồ yên ả

Có những nỗi nhớ lẫn át

chẳng biết vui bao giờ để

nở nụ cười buồn

Trái tim em bây giờ chẳng khác:

có cả Thế Giới nhưng

trong lòng lại chơi vơi

vì anh chính là cả Cuộc đời

Từ lâu tôi nghĩ rằng bao ngốc nghếch

chịu đựng vì yêu ai cũng trải qua

người yêu dối hờn hay trách

móc là quan tâm đến ta.

Chẳng hiểu sao hai đứa cứ xa dần

thương nhưng vẫn không sao lại gần nữa...”

- Nay hát hay hơn à nghe__ Thu Hà khoác vai nó

- Đang tâm trạng quá mà__

- Thôi nào. Còn chưa rõ ràng mọi chuyện mà. Với lại tôi sẽ nuôi bà. Đừng về mà

- Tôi cũng không muốn về đâu.

- Năn nỉ mẹ bà ở lại đi

- Tôi không nói thì thôi chứ ba mẹ luôn tôn trọng ý kiến của tôi mà. Nhưng mà vấn đề là..... haizzzz

Nó thở dài rồi kéo Thu Hà đi vào lớp. Làm sao bây giờ?

Cả buổi học hôm nay nó cũng không hăng hái như bình thường nên cả giáo viên đến học sinh lớp nó đều hơi ngạc

nhien.

Giờ ra chơi, trong khi tất cả đều kéo nhau xuống cantin không thì ra ngoài chơi có mình nó là nằm gục xuống bàn đeo earphone nghe nhạc. Thu Hà rủ thế nào nó cũng không đi

- Sao thế?__ Mùi nước hoa dịu dịu, giọng nói quen thuộc không ai khác là Gia Khanh, chị đang ngồi cạnh nó hỏi nhỏ

Nó ngẩng mặt lên đập vào mắt là Minh Hoàng và bạn gái xinh đẹp tên Minh Anh và bên cạnh đương nhiên là Gia Khanh

- Mọii bị làm sao thế? Minh Hoàng nhú mày nhìn nó

- Buồn ngủ....Hello tầu__ Nó nở nụ cười tươi chào Minh Anh

- Hi Đan mọii__ Minh Anh

- Biết em luôn cơ?

- Minh Hoàng kể nhiều về em mà.

- Có nói xấu gì về em không đấy

- Không

- Thôi xuống cantin đi__ Gia Khanh lên tiếng

Nó định không đi nhưng lại áy náy. Hôm qua đã từ chối mà hôm nay cũng vậy thì không được với lại nó cũng đang tỏ ra rất vui mà.

Tụi nó đi đến đâu thu hút ánh nhìn đến đó bởi tụi họ toàn trai xinh gái đẹp cả mà

Gia Khanh kéo nó và hai người kia đến bàn mà Khánh Minh đang ngồi ở đó. Nó hơi ngại.....

Gia Khanh đi lấy bao nhiêu là đồ ăn đồ uống để ngập bàn.

- Chị muốn em với chị Minh Anh béo để chị đẹp nhất ở đây chứ gì__ Nó cười tinh nghịch

- Vốn dĩ hai đứa vẫn xấu hơn chị mà

Nó bấu môi

- Lại thế rồi

Nó loay hoay vặn nắp chai nước thấy quái nào mà mãi không ra được, quay qua nhìn Minh Hoàng thì cậu đang bận "chăm sóc" cho gấu còn Gia Khanh thì đang nghe điện thoại. Định nhờ anh nhưng chưa kịp nói gì anh đã cầm lấy chai nước và mở ra một cách nhẹ nhàng rồi đưa cho nó

Nó bối rối cảm ơn, anh không nói gì chỉ cười nhẹ làm con tim nó chao đảo.

Haizzzz nó chưa thực hiện được ước nguyện của nó có sao phải về cơ chứ. Haizzzz ngồi thần thờ suy nghĩ mãi. Nó phải nghĩ cách thuận lợi đôi đường.

Với một đứa tiểu thư như hoa trong lồng kính như nó thì biết làm gì bây giờ. Mặc dù ở quê nhưng có ai biết đâu vì nó cứ khác khác bởi tính tiểu thư và được cưng chiều từ nhỏ như công chúa. Đương nhiên là nhìn nó cũng chẳng khác thiên kim đại tiểu thư con nhà giàu chút nào. Haizzzz nó lại còn lười nhác như vậy cơ mà.... làm gì mà ăn không biết.

Ngồi suy nghĩ về cuộc đời, haizzzz chỉ biết thở dài.

Thấy nó cứ thở dài suốt Gia Khanh thắc mắc

- Cô làm sao mà thở dài mãi thế

- Haizzzz em đang phải lo nghĩ nhiều chuyện quá.__ Nó chống hai tay vào má thần thờ

- Sao thế. Hôm nay cứ thấy là lạ

- Để em quyết định rồi nói chị sau__ Nó cười

- Nhỏ này

Rồi nó xin phép lên lớp trước để gọi cho mẹ

Mẹ nó bảo nó cứ ở lại học đi. Không dễ dàng gì mới vào được đến đây nên không thể bỏ lỡ cơ hội tốt được. Chỉ có điều từ nay tiền sinh hoạt mẹ nó gửi lên sẽ giảm đáng kể chứ không như hồi trước. Nhưng sao cũng được, chỉ cần cho nó ở lại là được. Nó sẽ nghĩ cách đi làm thêm chẳng hạn..... nhưng kiểu nó thì ai mà dám nhận không biết.

Thở phào nhẹ nhõm, xem như bước đầu thành công, mọi chuyện từ từ giải quyết nhưng có điều cuối tuần này nó phải về nhà để tiễn ba nó đi nữa chứ.

Tranh thủ lúc chưa vào lớp nó bật facebook một xíu. Lại một lần ngỡ ngàng dưới bài viết được đăng tải 5' trước trong fage trường là lúc mà anh mở chai nước cho nó rồi cười đầy. Sao lại soi kính khùng đến vậy. Nó cũng cạn ngôn

Dù mới đăng tải nhưng nhận được rất rất nhiều lượt like ền comment. Mọi người đều bình luận rất ngược chiều. Một vài người tiếc nuối "Vậy là thật ư" Có lẽ sau hôm anh nhận nó là bạn gái anh ý rồi ai cũng nghĩ là đùa cho đến hôm nay thì "ngỡ ngàng".

Nó không thích bị mang ra làm chủ đề bàn tán đâu. Sao anh không xóa đi nhĩ. Anh là admin có thể xóa mà.....

Nó đang tiếp tục lướt lướt thì mấy đứa con gái lớp nó kéo nhau lên lớp trong đó có cả Thu Hà đứng quay nó. Nó biết ngay mà, không sớm thì muộn.

- Ảnh này là sao?
- Biết ngay mấy đứa mà.
- Tao cần lời giải thích
- Chỉ là khó mở quá rồi tao nhờ thôi mà. Ai cứ thích chụp không biết
- Lớp trưởng à..... mài sướng quá rồi đấy. Xinh đẹp học giỏi lại còn được chơi thân với mấy anh
- Mấy đứa này...
- Mày sẽ sống yên với hội chị Thiên Kim không đây?
- Ai cơ???_ Nó giật mình
- Người yêu cũ của anh Khánh Minh đấy. Hình như thế, nghe nói gia đình có quen biết nhau gì mà. Thỉnh thoảng hay thấy mấy bài báo đấy. Không biết ư?
- Chịu_ Nó trả lời tỉnh bơ
- Chán mài...

Nó lại thở dài. Có mỗi mở chai nước dùm thôi mà cũng khổ đến thế ư? Nhưng mà nó thích . Thương anh quá.

Nó khoác vai Thu Hà đang ngồi cạnh thì thầm

- Tôi được ở lại rồi
- Thật sao? Yêu mẹ bà quá. Tôi cứ tưởng bà mà về thì tôi sống sao
- Cứ làm như yêu người ta lắm không bằng
- Anh yêu em mà Đan

Nó cười khúc khích nói nhỏ đủ hai đứa nghe

- Em chỉ thích anh Khánh Minh thôi. Em không thích anh đâu
- Doconcho
- Ahyhy_ Nó cười

Cái sự việc mà nó crush anh có mỗi mấy đứa cùng phòng nó với Phương Vy bạn thân nó ở quê biết. Cũng may không ai biết hết ý. Mọi người trong trường ai cũng nghĩ anh và nó là một couple. Không sao.. nó thích cách suy nghĩ của mọi người mà

15. Chương 15:

LẠNh..... quả thực thời tiết hôm nay rất lạnh. Tối qua chỉ mới dưới 20*c một xíu nhưng đến sáng thì....

Ở dưới phòng tất cả mọi người đã chuẩn bị xong hết mọi thứ để chuẩn bị đi đến trường.

- Huzaaa.... lạnh thế này_ Yến Anh suýt xoa
- Tao muốn ngủ. Lạnh thế này ai mà sống nổi_Thu Hà than thở
- Giờ có mỗi Đan là ấm nhất thôi_ Hà Anh lắc đầu nhìn lên gác nơi nó đang nằm
- Trài ai... còn không dậy đi học ư?

- Hôm nào chẳng thế. Haizzz có khi tao phải ngủ nướng nhiều nhiều để xinh như nó. Khoa học chứng minh là con gái hay ngủ nướng thường xinh lắm__ Yến Anh

- Ngủ mãi mà có đẹp đâu??

- Haizzzzz

Đứng tám một lúc rồi tụi kia đi học riêng nó vẫn ngon lành trong chăn.

Còn 10' nữa vào lớp mà nó chưa dậy. Thu Hà gọi cho nó. Lúc này nó mới giật mình bật dậy lao xuống giường bằng tốc độ bàn thờ. Hôm nay ngủ ấm quá mà. Mặc bộ ngủ short nó lạnh co người. Nhanh chóng VSCN xong, thay đồng phục váy như thường ngày với áo vest, nhưng chưa đầu vào đầu cả, nó lại khoác thêm vào cái áo dạ màu kem xinh xắn dài gần đầu gối. Ngó nhìn đồng hồ đang đeo trên tay nó ba chân bốn cẳng chạy. Không thèm quàng khăn không kịp buộc tóc đành tha luôn vì dù sao tóc nó cũng có ngang vai thôi mà. Ra đến đường nó mới hối hận

” Sao mà lạnh thế này”

Chạy qua cửa cổng, cũng may chưa đóng nó thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu thấy nóng người rồi đấy. Đang chạy rất nhanh vào lớp nó đâm sầm vào ai đó làm nó lùi về phía sau một đoạn. Haizzzz nó bắt cấn quá. Ngẩng mặt lên định xin lỗi..... nó ngơ ngẩn trước sự thay đổi chút xíu của anh hôm nay mà quên cả xin lỗi. Đầu năm mọi ngày nay rẽ hai mái trông ” Hàn Quốc” hơn và đương nhiên đẹp trai hơn. Khoác áo dạ dài đến đầu gối màu đen, quàng khăn len màu đen nốt. Cộng thêm chiều cao hơn 1m8 của anh nữa thì không giống gì mình tinh hàn quốc luôn.

- Ai đuổi em sao?__ Anh quay lại nhìn nó nhú mày

- Không ạ. Em đi chậm nên đang chạy vào lớp. Xin lỗi anh ạ..

- Không sao nhưng hôm nay thời tiết có thay đổi lùi vào 15' rồi còn gì. Anh nhớ hôm qua có đăng trên page rồi mà nhỉ?

- Em lại quên rồi__ Nó cười, sao nó lại đăng trí thế này.

Anh cóc nhẹ đầu nó

Anh cứ làm tim bé bỏng của nó tan chảy giữa cái thời tiết lạnh như thế này là sao.

Nó cùng anh đi vào tòa nhà dưới cái nhìn của rất rất nhiều người. Dư luận còn chưa hết xôn xao lại thêm lần này nữa ai mà không chắc chắn việc anh với nó là một couple cho được. Nó bối rối quá....

Ôi nhưng sao mà lạnh thế này

- Chắc sau anh phải đặc cách gọi thông báo cho riêng em quá

- Có thể cũng được ạ__ Nó cười

- Vội quá không quàng khăn luôn sao

Nói mới nhớ bảo sao nó không thấy lạnh cho được.

Nó cười, ơ nhưng mà không phải là... là là... anh đang quàng khăn của anh cho nó đấy ư..... không phải chứ. Anh cứ làm con dân phải điều đứng vì anh thế này. Nó ngay người đứng chôn chân tại chỗ vì quá bất ngờ. Mùi nước hoa của anh thơm quá đi cơ. Nó phải làm sao bây giờ này. Mọi người ai nhìn thấy đều ô lên lại nó ngượng đỏ mặt.

Từ đâu Minh Anh và Minh Hoàng chạy đến

- Hai đứa như thế là không được nhé.__ minh Hoàng tí tưng trêu nó

Khánh Minh không nói gì cười nhếch môi còn nó thì im lặng thôi. Biết nói gì đây khi nó đang đơ toàn tập thế này.

- Ô thế không giải thích gì sao?__ Minh Anh thắc mắc: Ô thế hai người

- Anh thích cách suy nghĩ của em đấy__ Khánh Minh cười nói rồi bỏ đi trước còn nó thì bị sặc khí suýt nữa không đứng vững. Có cần thả thính mọi lúc mọi nơi vậy hem
- Ồ.... Minh Anh ôm miệng cười rồi kéo nó đi

16. Chương 16:

Vào lớp mặt nó cứ cười cười, nhận ra sự khác thường của con bạn cùng phòng, Thu Hà thắc mắc không biết phải tại nó ngủ nhiều quá rồi hâm không nữa. Kéo nó lại gần hỏi

- Không phải bà vừa gặp trai đẹp đấy chứ.
- Nên nhớ từ bây giờ tôi không bao giờ rung động trước trai đẹp đâu. Trừ anh__ Nó nói nhỏ
- Ủa rồi sao bà cười
- Tại__ Nó cười
- Khai nhanh
- Ảnh quàng khăn của ảnh cho tôi nè. Nói chuyện dễ thương ừ chịu được. Giọng vừa ấm vừa hay nữa. Con trai gì mà vừa học giỏi, đẹp trai con nhà giàu, ăn mặc thì khỏi chê đã thế là ga lăng nữa__ Nó kể
- I know.... xinh cũng là một lợi thế mà

Nó lại cười tủm tỉm, kéo khăn lên, mùi nước hoa gì mà thơm thế này....

Cả buổi học nó vui lạ thường....., con người có tình yêu vào là nó khác mà.

Trên đường về, nó tí từng nắm tay Thu Hà vừa đi vừa hát cho nhỏ nghe “This love” bằng tiếng hàn

- À.... bà có quen chỗ nào làm thêm hem. Nhẹ nhàng tình cảm như bán sách vở quần áo blabla ý__ Nó nhớ ra nói
- Bà muốn làm thêm à
- Biết sao giờ. Lương mẹ tôi tháng được bao nhiêu đâu, tiền dạy thêm cũng tạm nhưng còn phải trả khoản nợ vay cho bố đi úc ý. Mà tôi bà biết đấy, tôi không thể chi tiêu tiết kiệm nổi.
- Để tôi hỏi đùm cho. Nhưng tiểu thư như bà biết làm gì không?
- Hem được nói như vậy. Bây giờ không làm thì ăn cám ư?
- Haizzzz. Thiếu tiền thì nói một tiếng tôi đưa cho sau này đi làm trả, chứ bà làm nổi không?
- Không đến mức đấy. Tại mới đặt bộ sách hết nhiều quá nên hem có tiền trả thôi
- Thì cứ lấy của tôi trả trước đi. Tiền của tôi có bao giờ dùng đến đâu
- Thương bà__ Nó dang tay ôm Thu Hà
- Sau này có lấy được đại gia thì nhớ tôi là được
- Yêu nhiều nhiều.

Haizzzz

Từ lúc bào nó rơi vào cảnh phải đi mượn tiền thế này chứ. Biết mẹ nó cũng đâu có dư gì nhiều đâu nên nó không dám xin. Giá như bây giờ có tiền thật nhiều rơi từ trên trời xuống thì hay biết mấy

Nghĩ lại thấy thương ba mẹ nó quá. Lâu nay vô tâm quá, chỉ biết tiêu tiền mà không nghĩ ba mẹ đã vất vả thế nào. Lại còn đi crush người ta nữa. Thật là..... hay là nó làm con ngoan thử một lần đi. Dành học

bổng là mục tiêu duy nhất của nó bây giờ. Ở trường quốc tế này, với điều kiện gia đình nó thì có thể xem là nghèo so với các học sinh khác. Bây giờ chỉ cần cố gắng thi cử điểm cử đầu khối như lâu nay cuối năm ăn chắc nó sẽ có học bổng, đương nhiên là nó sẽ gửi về cho mẹ trả nợ, nó thật biết nghĩ sâu xa mà. Tự nhiên cảm thấy nó ngoan quá

Thu Hà nhìn nó cười cười vô cùng tò mò:

- Lại cười ư? Bà đang nghĩ cái gì thế này. Hay lại ảnh rồi

- Học bổng ở đây xét thế nào ý nhỉ?_ Nó đắm chiêu suy nghĩ

- À quên chưa nói với bà. Lần này phải mở tiệc ăn mừng nhé. Hôm qua tôi vô tình nghe được cô đề cử bà vào danh sách học bổng của Mỹ ý. 3 năm học này bà sẽ được miễn học phí. Ngoài ra được trợ cấp một khoản tiền khá lớn. Because một lí do nho nhỏ là bà ngoan ờn học giỏi, gia đình chưa khá giả ý. Tại sao lại thế nhỉ? Tôi vô cùng thắc mắc.... tôi thấy bà cứ quý tộc kiểu gì ý, gia đình khó khăn chỗ nào thế.

- Thật á. Hả hả hả?_ Nó nhảy cẫng lên, không phải ông trời nghe được ước nguyện của nó đấy chứ

- Đùa làm gì

- YEAH_ Nó ôm lấy Thu Hà nhảy lên. Hạnh phúc quá mà

- Có cần thế không cơ chứ_ Thu Hà kéo lại áo khoác sau khi nó làm cho xệch xoạc

- Cứ như là đang mơ ý_ Nó vội vàng lấy điện thoại ra gọi cho mẹ nó để khoe.... blabla

Đi xem bói bà thầy bảo nó luôn gặp được may mắn trong cuộc sống, sự nghiệp ổn định, đường tình duyên có trắc trở nhưng “sau tất cả lại trở về với nhau”. Nó có tưởng lấy được chồng giàu, mà lại là mối tình đầu tiên của nó. Bởi vậy từ đó cứ mỗi lần nói gì, làm gì nó cũng đều tự cho là không cần thiết và tự ảo tưởng là hiển nhiên nó sẽ lấy được đại gia.

hơi nhầm xịu. Chương sau sẽ viết tử tế hơn

#bycỏ

Lưu ý: truyện này của tớ chỉ đăng duy nhất trên , nếu thấy xuất hiện ở nơi khác như hay fulltruyen.... thì là bản không đầy đủ.

NHẮC LẠI “Em... bớt dễ thương lại anh nhé” Bản chính được up ở sàn truyện, đầy đủ và chính xác hơn.

Cảm ơn tất cả mọi người, thông cảm nếu có gì đó sai sót.

Yêu thương nhiều nhiều

17. Chương 17:

Buổi tối, nó vừa ăn tối ở dưới cantin lên, đang ngồi nghịch laptop thì điện thoại reo chuông là Gia Khanh gọi.

[- Em xinh đẹp nghe đây

- Nàng ăn tối chưa?

- Vừa xong ạ

- Đi chơi không?

- Ở đâu ạ chị?

- Thay đồ đi chị qua đón hen

- Dạ thôi... buổi tối em ngại đi lém. Với lại còn nhiều bài tập lắm.

- nàng lúc nào cũng thế hết á
- Thôi anh chị đi chơi vui về ạ
- Còn mấy tháng chị ở Việt Nam nữa thôi đấy. Sau này lại hối hận bay giờ
- Em xin lỗi mà. Tại nay em nhiều bài tập quá à
- Vậy thì thôi vậy]

Nó cúp máy rồi chuẩn bị vào học. Không phải là nó nhiều bài tập tới mức đó mà bởi vì đi với tụi Gia Khanh nó cảm thấy nhỏ bé hơn bao giờ hết. Nó là con nhà bình thường mà, còn dựa vào học bổng mới ở được cái trường này chứ đâu phải sướng gì đâu. Mà tụi Gia Khanh thì đâu giống nó, từ Khánh Minh, Minh Hoàng, Minh Anh và cả Gia Khanh đều là con nhà thừa điều kiện, tiêu tiền không biết tiếc, phung phí một mức mà nó chỉ biết tròn mắt nhìn. Đi ăn mấy hôm cùng nó quá hiểu rồi mà, cứ để tụi chị trả tiền nó cũng ngại lắm, nên như theo mẹ nó nói thì cũng không nên đi chơi nhiều như vậy. Nếu mà có để nó trả tiền một hôm thì một tháng lương mẹ nó không đủ.

Haizzz vậy nên nó đành từ chối. Đôi lúc cảm thấy áy náy nhưng biết làm sao giờ. Mà lịch sống mẹ nó cho về với đại dương ngay nên nó sợ lắm.

"Này anh ơi hãy lắng nghe tiếng con tim em như đang rối bời.

Vì em biết chính đôi mắt ấy của anh sẽ mang giấc mơ em đang tìm kiếm.

Em sẽ đưa anh đi vào những nơi lâu nay em vẫn thầm mong ước.

Nên đừng lo dù có bão tố thì em vẫn ở đây với anh.

Vì yêu anh nên em sẽ đến đây trao tặng anh những yêu thương nồng say.

Từng lời nói hôm nay cũng chẳng thể nào mang hết những tâm tư của em.

Dù rằng đôi chân em phải vượt qua gió mây chính đôi tay em vẫn giữ trọn vẹn hơi ấm.

Sẽ mãi chỉ trao cho riêng anh mà thôi"

Nó ngân nga hát, lâu nay cảm thấy nó yêu đời vô cùng luôn

- Lâu nay yêu đời xé__ Thu Hà cười
- Ahyhy
- Haizzz. Bà đi tỏ tình với ảnh đi__ Yến Anh chép miệng.
- Không đâu. Người ta chỉ thích ảnh như idol thôi. Không có nhu cầu yêu đương nhé
- O thế là bà hem định lấy chồng ư?
- Bố bảo sau bố nuôi. Hem cần lấy chồng
- Thì có ai ngó đâu mà__ Hà Anh đang xem phim chen vào
- Hà em không được nói thế. Tại người ta chưa muốn yêu thôi__ Nó giãy nảy
- Hahaha__ Cả phòng nó cười ầm lên

Nó im lặng ngậm ngùi chịu lên gác học bài. Lần nào cũng bị ăn hiếp.

Lên tới gác nó mới nhớ rồi ló đầu xuống nói

- Sau tôi kiếm được thằng người yêu đẹp trai như soái ca ý, đập vào mặt cho mấy bà xem. Hứ
- Ba đứa dưới kia bò lăn cười nó còn nó thì mặc kệ cho tụi nó cười rồi học
- Bà thầy đã nói nhất định sau nó sẽ lấy được đại gia. Nó tin điều đó mà.

Bây giờ thì nó chỉ thích mỗi học thôi. Học là con đường ngắn nhất để dẫn nó đến với anh chồng tương lai đại gia của nó.

Sorry mí bạn xinh đẹp. Hôm nay tôi lại nhầm rồi thông cảm nhé. Lâu nay bạn qué
Cho xiu động lực viết tiếp đi
Yêu thương nhiều

18. Chương 18:

-”Chờ bao lâu mà anh chẳng nói điều gì
Để em ngồi nơi đây
Nhìn bóng đêm vây
Buồn cay khóe mắt
Trời mưa rơi còn em thì vẫn thế thôi
Lòng cứ băng khuâng
Để tiếng yêu thương thành lời
Ước một ngày người sẽ ở đây
Sánh đôi cùng nhau
Trao nụ hôn đắm say
Sợ anh không biết tình em
Nhỡ đâu anh quá hững hờ
Để em chờ mong
Cùng với trái tim vụn vỡ
I falling in love
I falling in love with you
Vì con tim em
Đã trót yêu anh quá nhiều
I falling in love
I falling in love with you
Vì nỗi nhớ anh giăng đầy
Giờ em biết phải như thế nào đây
Falling in love
I falling in love with you”

Giọng hát nó trong trẻo, vô cùng ấm áp, tóm lại là tuyệt. Tất cả mọi người đều vỗ tay khen ngợi nó. Nó cố tình chọn bài này, bởi bài này nó hát hay nhất và còn là.....

- Đan em hát hay thế này mà bây giờ mới biết__ Gia Khanh đưa ngón trỏ ra hiệu tuyệt với nó
- Thấy chưa? Hôm nay mà không kéo em đi thì làm gì được thể hiện đúng chứ__ Minh Anh cười nói
- Tuyệt phẩm__ Minh Hoàng vừa ăn hoa quả vừa bình luận

Nó cười ngây ngô khẽ nhìn Khánh Minh, đúng lúc anh đang nhìn nó làm nó bối rối khẽ gãi đầu.

Hôm nay nó có mặt trong phòng hát karaoke này là bị “bắt cóc” chứ không phải tự nguyện. Trong khi nó đang chuẩn bị đi ra thư viện thì Gia Khanh gọi nó xuống cổng kí túc có chuyện. Nó vừa chạy xuống đến

nơi đã bị leo lên ôtô, nó còn chẳng kịp phản kháng. Cũng may đồ nó đang mặc trên người cũng không đến nỗi, là váy yếm màu xanh da trời nên không làm nó ngại lắm. Chỉ là lúc bị kéo lên xe nó cứ tưởng nó bị bắt cóc thật thì không biết phải làm sao luôn. Nó suýt nữa khóc thì nghe tiếng cười quen thuộc của Gia Khanh nó mới được hoàn hồn. Mấy anh chị chơi nguy hiểm vl. Cũng may nó không la lên lại lớn chuyện.

- Rủ đi chơi mãi không đi. Nếu biết trước bắt em bằng cách này dễ dàng như vậy chị đã thực hiện từ hôm đầu tiên_ Gia Khanh nói

- Tại em bận mà_ Nó cười

- Thôi bây giờ tới đây đây Minh. Hát đi em, tặng Đan em bài nào_ Minh Hoàng hát mặt về phía Khanh Min đang ấn chọn bài: Mày biết điều

- Huzaaaaa lâu lắm không nghe anh hát đây_ Minh Anh hào hứng

- Em cũng chưa nghe bao giờ_ Nó cười cười chờ anh hát

Tiếng nhạc bắt đầu vang lên. Tự nhiên nó như muốn nhảy cẫng lên luôn.... là bài nó thích lắm đây- Ánh nắng của anh

-”Từ bao lâu nay

Anh cứ mãi cô đơn bơ vơ

Bao lâu rồi ai đâu hay

Ngày cứ thế trôi qua miên man

Riêng anh một mình nơi đây

Những phút giây trôi qua tầm tay

Chờ một ai đó đến bên anh

Lặng nghe những tâm tư này

Là tia nắng ấm

Là em đến bên anh

Cho vơi đi ưu phiền ngày hôm qua

Nhẹ nhàng xóa đi bao

Mây đen vây quanh cuộc đời nơi anh

Phút giây anh mong đến tình yêu ấy

Giờ đây là em

Người anh mơ ước bao đêm

Sẽ luôn thật gần bên em

Sẽ luôn là vòng tay ấm êm

Sẽ luôn là người yêu em

Cùng em đi đến chân trời

Lắng nghe từng nhịp tim anh

Lắng nghe từng lời anh muốn nói

Vì em luôn đẹp nhất khi em cười

Vì em luôn là tia nắng trong anh

Không xa rời”

Cái giọng của anh nhẹ mà ấm vô cùng làm nó như muốn chạy lại ôm hôn cho anh một cái mát. Người gì mà đã đẹp trai, học giỏi, con nhà giàu, lại còn hát hay à còn chơi thể thao tốt tót lại là quá perfect...

Nhạc vừa ngắt mọi người vỗ tay không ngớt kể cả nó. Nó say nắng anh giữa cái thời tiết vô cùng mát mẻ bởi điều hòa. Con người hoàn hảo đến thế nó cũng không nở yêu quá, chỉ xem như thứ cực phẩm chỉ để ngắm thôi. Anh tuyệt vời quá, đặc biệt trong nó còn tuyệt vời hơn nữa.

Nó xin phép ra ngoài đi VS

Vừa rửa tay xong, nó mở cửa đi ra ngoài thì bị kéo ép vào tường. Nó giật mình cố gắng phân tích để định hình sự việc, đưa mắt nhìn con người trước mắt, không phải là anh chuyên lí tỏ tình với nó hôm trước đây chứ. Sao lại là anh ta, và tại sao lại kéo nó vào đây?. Nó cố gắng vùng vẫy ra, đai nâu karate của nó cũng không làm gì được. Hắn ta ghé sát mặt vào nó, nó đưa tay tát hắn một phát. Cố gắng vùng ra nhưng vô ích, phòng karaoke cách âm sẽ chẳng ai nghe được nó hét gì đâu. Nó đạp chân vùng tay đủ mọi cách.

- Buông ra

Nó hét, hắn ta vẫn không buông nó ra ngược lại còn

" Xoạc" Chiếc áo sơ mi kết hợp với yếm của nó bị xé ra. Nó theo bản năng vội kéo lại rồi tát hắn ta một cái nữa. Nó khóc, nó bây giờ không biết phải làm sao luôn, chẳng nhẽ không ai cứu nó à. Nó sợ lắm

Lúc nó bắt lực nhất là lúc mà một cánh tay kéo nó để nó ép ngực, đồng thời nó nghe tiếng " bộp" rất mạnh. Mùi nước ra quen thuộc vô cùng quen thuộc với nó, là anh đúng chứ. Không phải là anh thật sao. Nó khóc to hơn, mọi tủ nhục nó khóc cho bằng hết. Nó sợ lắm, thực sự nếu như anh không đến kịp thì nó cũng không biết làm gì. Nó bắt lực hoàn toàn, bởi nó chưa bao giờ gặp cảnh như vậy cả. Nó không biết xử lí như thế nào, chỉ tìm mọi cách vùng vẫy ra nhưng không thể độ được với sức của tên kia. Nếu như không có ngày hôm nay nó vẫn sẽ thấy áy náy kho từ chối hắn ta. Nhưng bây giờ thì nó quá khinh bỉ, khinh bỉ tột cùng. Gia như được nó sẽ tát cho hắn ta đến ba mẹ cũng không nhận ra được. Nó thù, và khinh bỉ vô cùng. Tại sao lại tồn tại những con người như thế không biết.

Khánh Minh một tay ôm nó một tay xoa đầu an ủi nó sau khi đạp tên kia ra một đoạn xa. Dù sao thì anh cũng đai đen teakwondo mà. Dâu có khó khăn gì đâu.

Nó khóc mãi không nín

- Thôi nào... không sao rồi__ Anh an ủi nó bằng cái giọng nhẹ nhàng khác thường

Nó càng khóc to hơn, thấm ướt cả cái áo sơ mi mỏng anh đang mặc.

Cũng may hắn ta chưa kịp làm gì nó thì anh xuất hiện chứ không lẽ may nó đụng vào người nó có khi tắm bằng vìm vẫn không hết được vi khuẩn. Nó kinh tởm vô cùng.

Mãi một lúc sau nó mới thôi khóc, đưa tay lau nước mắt, xong nhớ ra đến cái áo, nó đỏ mặt kéo nó lại. Chợt... anh khoác lên người nó chiếc áo bò khoác ngoài của anh. Nó kéo lấy áo để che phần bị xé.

- Em cảm ơn__ Nó tay lau nước mắt nói

- Hắn ta chưa làm gì em chứ?

Nó lắc đầu

- Anh đưa em về nhé.

- vâng.

Mó muốn về, rời ra chỗ nào càng sớm càng tốt. Nó thề sẽ không bao giờ bước chân vào đây nữa. Đây là đầu cũng là lần cuối. Không bao giờ có lần thứ hai.

Anh đỡ nó ra ngoài rồi bắt taxi đưa nó về. Lên xe không quên gọi cho Minh Hoàng bảo đưa nó về trước.

Nó ngồi trên xe về rồi mà vẫn còn sợ, cảm giác lúc nãy cứ ám ảnh nó mãi, nó tủi thân lại khóc tiếp. Anh đỡ thế nào cũng không nín.

- Không sao rồi mà. Có anh đây rồi__ Anh vỗ tay nó an ủi, nếu như bình thường anh mà nó câu đây chắc nó sẽ điên không biết lúc nào mới xong, nhưng bây giờ chẳng còn tâm trạng nào nữa. Nó cũng xấu hổ lắm, chẳng dám nhìn mặt anh luôn.

Hello các độc giả xinh đẹp.

Mong các bạn thông cảm nhé. Tuần sau thi nhiều quá nên hơi bận. Hứa qua tuần sẽ bù lại. Đừng bơ tớ nhé.

Cơ mà.... nếu ai đang đọc ở trang nào khác sàn truyện thì giúp tớ tìm ở sàn truyện đọc tớ với nhé. Ở đây bản mới đầy đủ chứ ở truyện teen hay full truyện... không đủ đâu ạ.

Xin cảm ơn

À... cho nhận xét để tớ biết đường viết tiếp nhé

19. Chương 19:

Chiếc xe dừng lại ở trước cổng kí túc, Khánh Minh xuống xe mở cửa cho nó. Hai mắt nó khóc nhiều quá và sưng húp lên

- Khóc xấu lắm này__ Anh kéo áo khoác lại cho nó

- Anh đừng nói chuyện này với ai nhé__ Nó hít một hơi sâu rồi nói

- Ủ... thôi không nghĩ đến nữa nhé. Kệ nó đi, đừng quan tâm đến nữa. Rồi em trong đi vào đi

- Em cảm ơn ạ__ Nó cười miễn cưỡng với anh rồi đi vào kí túc. Nhận ra này giờ mọi người cứ nhìn nó mãi rồi nói nói gì đấy. Bây giờ nó chẳng buồn quan tâm nữa rồi, ai muốn nói gì thì nói đi.

Mở cửa bước vào phòng, tụi kia còn đang xem phim thì quay lại nhìn nó.

- Ô.... bà sao thế__ Thu Hà chạy lại chỗ nó rồi tụi kia chạy theo

Nó thấy có người hỏi đến lại khóc, tụi kia kéo nó lại bàn an ủi đủ kiểu. Mãi một lúc sau nó mới nín rồi kể mọi chuyện cho tụi kia nghe

- Thật là khổ nạn mà. Mai hán chết với tôi__ Hà Anh tức giận

- Sao hán lại có thể làm vậy được nhỉ. Thật không hiểu nổi__ Yến Anh vừa xoa đầu nó vừa tỏ thái độ bất bình.

- Mấy thằng con trai toàn không ăn được đập đổ... hzzzz __ Thu Hà chép miệng

- Mấy bà đừng nói với ai nhé. Tôi không thích ai biết cả

- Tôi sẽ không để yên vụ này đâu__ Hà Anh

- Không đến lượt bà đâu. Bà nghĩ anh Minh để yên hán chắc__ Yến Anh nói

- Ờ... phải đánh cho bố mẹ nó không nhận ra luôn__ Thu Hà tán thành

- Giờ tôi mới phát hiện bà độc ác vậy nhá Hà. Xưa nay tưởng thực nữ lắm cơ.

- Haha... tôi tưởng bà biết lâu rồi cơ chứ. Cơ mà thôi Đan đi vào tắm rồi ngủ đi__ Thu Hà

- Ủ__ Nó đứng lên đi vào nhà tắm

Ngoài này tụi kia bàn bạc kế hoạch trả thù giúp nó

- Tao sẽ cải trang thật xinh đẹp quyến rũ hán, yêu đương mấy hôm rồi đá hán thật đau đớn... haha__ Yến Anh cười bán nước hại dân

- Mày nghĩ mày quyến rũ lắm ư?__ Hà Anh phản bác

- Hai đứa bay lép như thế quuyến rũ nỗi gì_ Thu Hà vừa nói xong ăn ngay quuyến vở vào đầu.

Và rồi lúc nó đi ra không biết chuyện quái quỷ gì đang xảy ra, phòng nó như bãi chiến trường

- Trời ơi. Tao giết tội bay hết đi giờ_ Nó hét

Tội kia dùng tay

- Nó kêu tao lép_ Yến Anh và Hà Anh đồng thanh chỉ tay vào Thu Hà, mặt cún con nhìn nó

- Đúng thế còn gì_ Nó nói xong rồi ung dung đi lên gác. Tội kia ngơ ngác một lúc rồi nhận ra, Thu Hà thì lăn ra cười còn Yến Anh và Hà Anh thì im lặng không nói gì đi dọn phòng.

Nó lên gác cầm cái điện thoại thì thấy gọi nhờ từ Gia Khanh, chắc chị định hỏi thăm nó sao về sớm vậy chắc. Nó gọi lại cho chị bảo đau bụng rồi về trước. Có lẽ Khánh Minh không nói nên chị cũng chưa biết

Như mọi lần thì kiểu gì nó cũng kể cho mẹ nghe rồi nhưng việc này thì nó chẳng dám đâu. Mẹ nó mà biết nó đi hát như thế chỉ có nước kéo nó về nhà luôn thôi. Nó có hư quá không nhỉ? Nó mới lớp 10... cơ mà trước kia là ở quê nó thấy việc đi chơi vậy là rất kinh khủng nhưng lên thành phố mới biết nó quá bình thường. Thôi thì chỉ duy nhất hôm nay thôi. Cho đến hết 3 năm cấp 3 nó chẳng dám đến những nơi như vậy nữa. Vừa nguy hiểm với lại ba mẹ nó không thích như vậy.

Cứ nghĩ lại nó lại thấy rùng mình, thật là đáng sợ. Nó không hiểu tại sao lúc đấy người nó cứng đờ, tay chân luống cuống, như kiểu não không còn hoạt động nữa. Nó giờ chỉ muốn tát cho tên kia bầm dập mặt mũi luôn. Thực sự mà nói nếu không có Khánh Minh thì không biết hôm nay nó thế nào rồi. Giờ nhìn mặt anh cứ thấy xấu hổ. Cơ mà nói nó mới sực nhớ ra cái áo của anh. Lần trước cái khăn nó còn quên chưa trả anh nữa. Thật là hậu đậu quá mà. Mai chắc nó phải nhớ kiểm cái hộp để đem trả đồ cho anh.

Tua lại tua lại, phát hiện ra là lúc anh khoác áo cho, liệu có thấy gì không nhờ. Ôi không thể nào được

- Aaaaaaaa_ Nó bịt mắt không muốn nhớ lại nữa, thật là xấu hổ quá mà

Tội kia ở dưới ngơ ngác, cùng suy nghĩ có khi nó nào bị điên rồi không nữa.

Tự nhiên nó thấy tin nhắn của Khánh Minh, nó hơi đơ đơ cầm điện thoại lên

- "Em đang làm gì đấy?"

- Dạ "_ Nó sent lại

- "không phải lại đang khóc đấy chứ"

- "Đâu có đâu "

- Thế thôi em ngủ đi mai còn đi học"

- "Dạ

Cơ mà áo của anh"

- "Cho em đấy"

- "Thật ư?"

- "Anh có nói đùa đâu."

- "Cho rồi hèm được đòi lại đâu đấy"

- "em có thích anh không ảnh gả luôn cho này"

Ôi trời, nó điên mất anh cứ thả thính nó thế này

- "cơ mà cảm ơn anh nhé. Không biết hậu tạ thế nào luôn"

- "Ngoài em ra anh không nhận thứ gì khác đâu"

Nó muốn bình thường cũng không được nữa mà...

..... tưởng chừng như nói chuyện vài câu rồi thoi ai mà ngờ anh cứ thả thính nó từ đầu đến cuối, nhắn tin cho đến 11h, nó buồn ngủ nên đi ngủ trước. Tóm lại là từ đầu đến cuối anh nói câu nào ngập tràn thính câu đấy. Bảo sao nó đứng không vững được là phải.

Hay là cho triển luôn đi nhĩ?

Cho tớ xin ý kiến

Cơ mà mấy bạn vào sàn truyện đọc giúp tớ với. Chứ mấy trang khác hèm có đầy đủ đâu. Nhé

20. Chương 20: 1-4

Được cảnh giác an toàn từ ngày hôm qua nên hôm nay nó phải thật cẩn thận 6h30'

Điện thoại nó reo chuông, trong lúc mơ màng nó áp điện thoại vào tai mắt còn nhắm.

[- Giờ mà còn ngủ à. Vào lớp rồi kìa__ Cái giọng nhẹ nhàng của Thu Hà vang lên

- Hả__ Theo phản xạ nó bay từ trên giường cao gần 2m xuống và.... Rầm. Nó tiếp đất, trong khi nó còn ê ẩm đau phát khóc thì 3 đứa cùng phòng nó ôm bụng cười bỏ lăn ra

Nó lúc này mới nhận ra mình bị lừa, ầm ỨC không nói nên lời

- Hahaha.... hôm qua cảnh báo trước rồi mà không nghe__ Thu Hà cười

- Mấy đứa chơi ác thế

- Hôm nay nói dối hông có tội__ Yến Anh chìa cái video vừa quay cảnh nó bay xuống cười lăn lộn

- Yaaaaaaaaa. Yến Anh bà muốn chết sao__ Nó không buồn đứng dậy ngồi luôn đấy phẫn nộ

- Ahyhy... Yeah__ Yến Anh quay qua nháy mắt với Hà Anh

- Hãy nhớ lấy cái mặt đẹp gái của tôi__ Nó nói xong thì đứng dậy nhưng hình như nó bị trẹo chân mất rồi. Làm sao đây

- Tôi bị trẹo chân rồi__ Nó cúi xuống xoa xoa cái chân

- Mọi lời nói hôm nay đều không đáng tin hen__ Hà Anh phũ phàng rồi kéo balo đi học

- Định lừa ai hả? Bai đi trước đây__ Yến Anh nháy mắt với nó rồi cũng đi luôn còn mình Thu Hà

- Bà lấy dùm tôi thuốc thoa giảm đau với

- Bà nghĩ tôi tin ư? Nhanh lên sắp vào lớp rồi kìa__ Thu Hà ngồi nghịch điện thoại nói

- Không đùa mà__ Nó khóc

- Hả__ Thu Hà giật mình nhìn nó: Bà bị đau ư?

Nó giận dỗi vịn vào thành giường đứng lên nhưng hình như nó sưng lên rồi hay sao ý.

Thu Hà chạy lại đỡ nó

- Tôi xin lỗi mà. Tại tôi nghĩ là....

Nó không nói gì cả lại lấy thuốc thoa lên phần đang sưng đỏ cả lên.

- Bà đi học đi. Điểm danh dùm tôi. Rồi xem sổ sách trên lớp luôn dùm tôi. Có gì bảo Gia Bảo giúp

- Bà đau lắm sao? Tôi đưa bà xuống phòng y tế__ Thu Hà nhìn chân nó đang sưng lên

- Tôi không lết nổi đâu. Đau chết mất__ Nó dằn giữa nước mắt

- Tôi xin lỗi nhé__ Thu Hà đỡ nhó đứng dậy

- Không được đâu__ Nó lắc đầu

- Hay tôi cõng bà nhé__ Thu Hà bắt đầu lo lắng

- Thôi bà đi học đi sắp muộn rồi đây

- Sao thế được, bà cố đứng dậy đi, tôi lấy đồ thay cho bà

- Chắc nó bong gân rồi. Đau quá

- Hay tôi gọi Yến Anh quay lại nhé

- Chắc nó đến trường rồi, giờ có khi vào lớp cũng nên

Nó vừa nói xong thì điện thoại nó reo chuông, là Gia Khanh gọi nó

[- Dạ chị

- Em sao vậy? Khóc à

- Hiccc em bị ngã, bong gân rồi hay sao ý.

- Sao lại thế được. Bây giờ em đang ở đâu?

- Em đang ở phòng ạ.

- Có mình em thôi sao?

- Có cả Thu Hà, nhưng...

- Hà là con gái sao nâng được em chứ. Ở đây đi chị qua. Nhé, đừng đứng lên nó sẽ đau hơn đây. Mà em ở phòng nhỉ

- A2304

- ok vậy giờ chị qua liền

- Vâng]

Nó tắt điện thoại quay qua nhìn Thu Hà

- Bà lên gác lấy balo tôi với

- ok

Nay sao nó chịu đau giỏi thế chứ bình thường đứt tay đã khóc um lên rồi. Rồi Thu Hà giúp nó đi VSCN và thay đồng phục

5'sau Gia Khanh và Khánh Minh đã đến cửa phòng nó, vừa thấy nó đã chạy nhanh vào.

Nhìn thấy chân nó đã sưng to hơn rồi

- Đi đứng kiểu gì thế không biết

- Em bay mà__ Nó nói

Đến nước này rồi mà nó còn đùa được nữa

- Nào, Minh em cõng Đan xuống phòng y tế của kí túc đi

Nó ban đầu định phản đối vì ngại nhưng cứ để thế thì nó sẽ đau chết mất nên đành phó mặc số phận đi vậy.

Nó cũng không béo nên việc nâng nó lên được là rất bình thường

Gia Khanh và Thu Hà theo sau, cầm theo cả balo của nó

Nó và anh ra đến cổng kí túc là chung tâm của mọi ánh nhìn nhất là học sinh trường nó, lại còn đứng lúc giờ đến lớp nữa chứ, đông quá luôn. Mọi người ồ lên nhìn theo bàn tán, còn lấy điện thoại ra chụp. Nó đoán 30s sau lại có trên page trường cho xem. Haizzz

Nó được đưa vào phòng ý tế.

Sau khi tiêm thuốc giảm đau và dán miếng dán cho nó dịu bớt đi thì nó cũng đỡ đau hơn rồi. Sao giờ nó lết xác vào trường được chứ. Nếu mà để Khánh Minh công vào trường thì không biết chuyện gì xảy ra luôn. Nghĩ đến cảnh bị khủng bố tin nhắn rồi trả lời việc thanh minh nó cũng mệt. Rồi thầy cô mà thấy nữa thì. Ôi thôi nó không muốn nghĩ đến nữa. Có khi lại bị fangirl của anh đến hỏi chuyện như mấy lần trước chắc nó chết mất.

- Giờ em muốn lên lớp chứ__ Gia Khanh hỏi nó

- Vâng nhưng....

- Hey baby, nhiệm vụ cao cả của cưng__ Gia Khanh đá chân Khánh Minh đang đứng dựa vào tủ thuốc xoay điện thoại

- Thôi ạ__ Nó xua tay

- Giờ em tự đi nhé__ Gia Khanh trừng mắt nhìn nó

- Em__ Nó xụ mặt đáng yêu

- Nào... Gia Khanh đỡ nó đứng dậy cho Khánh Minh công nó

Thu Hà cười tít cả mắt nhìn nó bị nó lườm cho cái. Nhỏ còn chụp cả ảnh gửi cho Yến Anh phàn nộ

Lúc này dư luận lên đỉnh điểm này, vừa bước vào trường đã là trung tâm mọi ánh nhìn. Ai nấy mắt chữ A miệng chữ O nhìn tụi nó. Thu Hà và Gia Khanh thì cũng cứ cười cười. Nó ngại chết mất. Cũng may cái chân được băng bó cẩn thận làm minh chứng cho sự trong sáng của nó chứ không thì... lần này nó ăn gạch đá ồm rồi

- Sao hôm nay vào muộn thế nhỉ?__ Nó thắc mắc, sao không vào đi cho nó đỡ ngại

- Hết tiết đầu rồi nàg__ Khánh Minh trả lời

- Dạ.... vậy là đi học muộn sao?

- Chứ gì nữa

- Thế có bị kỉ luật không. Em sợ nhất là cái đấy

- Bạn trai em là hội trưởng mà còn sợ à__ Khánh Minh cười làm tụi con gái trong trường phát đau tim, có lẽ chưa ai thấy Khánh Minh cười mấy.

- Em sợ xúu nữa em bị đánh cho tả tơi ra mất__ Nó chép miệng

- Thì bảo là bạn gái anh không ai làm gì em đâu mà

- Thôi em xin nhé. Em lại nhận gạch đá xây được biệt thự cũng nên. Mà anh đi nhanh em với. Ngại quá

-Nhẽ ra em phải cảm thấy hạnh phúc khi được đi với anh chứ nhỉ

- Đi nhanh em nhờ

Khánh Minh không nói gì chỉ cười cái. Nó không dám nhìn trước sau hay hai bên, cúi đầu vào lưng anh luôn. Nó biết chuyện gì đang xảy ra bên ngoài mà. Chắc người ta đang nhìn nó bằng ánh mắt viên kẹo đồng luôn chứ gì. Ôi nó không muốn có nhiều anti đâu.

Nhanh chóng nó cũng được an tọa trên ghế của nó, Thu Hà bỏ balo xuống ghế cho nó

- Bạn gái anh có chuyện gì gọi anh nhé__ Khánh Minh quay qua cười nói với Thu Hà làm nhỏ muốn hét lên luôn. Còn tụi lớp nó thì ồ lên, nó thì đỏ mặt

- Mày vừa phải thôi nha cưng. Tao gả em tao cho mày lúc nào vậy? _ Gia Khanh đá Khánh Minh rồi quay qua nó: Có gì gọi chị nhé. Giờ chị về lớp đây. Hà ơi... có gì em giúp Đan dùm chị nhé.

- Dạ chị về lớp đi ạ. Em sẽ chăm sóc bạn gái anh Minh tử tế mà. Chị yên tâm

Gia Khanh cười, Khánh Minh nhìn nó cười một cái, nó vô tình nhìn thấy, tim nó chắc tan chảy rồi mất.

Rồi Khánh Minh và Gia Khanh vừa đi ra khỏi lớp nó thì thôi rồi. Nó như kiểu là con mèo ngon mà tất cả con sói đang tranh chấp nhau ý. Nó lường trước được mà

Cho đến lúc nó sắp điên đầu mất mới hét

- Trại ai hôm nay 1-4 mà

Giờ tất cả mới nhớ ra. Nó chết luôn mất. Vừa ngồi bình yên chưa được 30s thì bỗng nhiên Thu Hà ôm chầm lấy nó la hét om sòm làm nó tức điên lên

- Tao yêu mày quá Đan ơi

- Tao không yêu mày

- Aaaaaaaa kệ mày... tao yêu mày quá _ Thu Hà chìa cái điện thoại của mình trước mặt nó, là Khánh Minh vừa add facebook nhỏ

- Có gì hay _ Nó nhíu mày

- Được anh ý add là niềm hạnh phúc nhất của cuộc đời tao rồi haha... tao sẽ đi khoe với Yến Anh cho nó biết mặt ahyhy

- Cái đồ...

- Nhờ có mày tao mới được anh ý add. Tao yêu mày quá. Đan ơi anh yêu em nhiều lắm

- Nhỏ này.

- Là la lá là la ahyhy... _ Nhỏ ôm điện thoại cười như con hăm

- Tôi đập bà ra ngoài bây giờ

- Ủa có hội trưởng chống lưng muốn làm gì thì làm à?

Nó hất mặt thách thức xong quay qua cười như kiểu bị tăng động.

Nó lấy điện thoại trong balo ra nghịch, vừa bật lên thấy gọi nhớ từ Yến Anh và Minh Anh, nó biết kiểu gì cũng hỏi vụ hồi nãy mà.

Đúng như nó dự đoán, bức ảnh đẹp dễ lúc anh công nó được up lên thật. Nó biết sống sao với dư luận đây

Nó thấy tin nhắn từ messenger

Nó cười cười nhìn biệt hiệu Khánh Minh vừa đặt cho nó là “bảo bối”. Kèm theo tin nhắn “Anh nhớ em quá”. Hôm nay nó đâu có điên đâu mà tin lời của anh, cứ thích thả thính nó là thế nào. Nó chìa ra cho Thu Hà xem, nhỏ hét điên lên rồi đập nó tới tấp, xong mới phát hiện ra cái chân đau của nó

- Đánh tiếp đi _ Nó lườm Thu Hà

- Hi..... sorry baby

Nó lườm nhỏ cái rồi quay qua nghịch điện thoại, anh mà đã thế nó cũng đâu kém. Nhanh chóng đổi màu sắc trò chuyện thành màu đỏ và đổi biệt hiệu của anh thành ” My world” kèm theo tin nhắn” em cũng vậy”

Chỉ sau 15s tin nhắn anh rep lại

” Em rãnh không?”

” Có ạ” nó ngây thơ trả lời

” Thôi thì mình yêu nhau đi cho nó bận nhỉ”

Nó điên với anh mất, người gì mà. Thế này làm sao nó sống nổi chứ

” Lại thả thính em đi”

” Ở lại không tin anh à”

” Cho em xin nhé”

” Em thích uống trà sữa không?”

” Có chứ, em thích uống vị cacao ý”

” Anh cũng thế. Nhưng anh vô cùng thắc mắc”

” Sao ạ”

” Anh tìm hiểu mãi mà không biết khi pha trà người ta đổ trà vào sữa hay sữa đổ vào trà trước. Em biết không?”

” Em tưởng anh thông minh lắm cơ”

” Sao?”

” Ngốc quá. Trà đổ và sữa hay sữa đổ vào trà trước chẳng được”

” Thế sao anh đổ em rồi mà em chưa đổ anh”

Ôi nó không biết nói gì nữa rồi. Tim nó tan chảy thật rồi. Nó mới xem đoạn clip tỏ tình này còn hết âm cả lên . Bây giờ có người nói lại với nó, lại còn là anh nữa. Nó không quan tâm hôm nay là ngày gì nữa rồi, nó điên..... vì anh mất

Mãi không thấy nó rep lại ảnh hỏi

” Em đang làm gì à”

” Em đang cười”

” Sao cười?”

” Anh dễ thương quá. Thôi vào lớp rồi em off đây”

Nói rồi nó tắt điện thoại để vào lớp. Nó quay qua hỏi Thu Hà

- Bà thích uống trà sữa không?

- Đi mua đi. Tôi uống vị sữa chua nhé

- Đồ nhạt nhẽo_ Nó buồn 3 từ rồi lấy sách vở ra học bài. Hôm nay là cá tháng tư, nó quyết tâm không để bị lừa đau đớn như vậy nữa

Haizzzz nay tớ bận quá. Mí bạn thông cảm nhé.

Cố gắng viết cho nó dài dài. Cơ mà có nhạt quá thì nói để tớ” thêm muối” vào nhé

Có chút thay đổi chương mới mọi người thông cảm nhé

21. Chương 22: Hẹn hò ư?

Năm lớp 10, quả thực trôi qua rất nhanh. Nó còn chưa kịp làm gì mà đã hết năm học rồi. Nhìn đi nhìn lại thì nó cũng xinh xắn dễ thương lắm chứ, thế mà đến giờ vẫn chưa mối tình vắt vai là thế nào nhỉ? Mấy đứa bạn trai lớp nó thì cũng ít dám nói chuyện với nó, hỏi bài thì cũng tỏ vẻ sợ sợ, nó có làm gì đâu cơ chứ. Hỏi ra mới biết là người ta cứ tưởng nó có gấu rồi cơ, nên mới không dám lại gần, đã thế gấu lại còn là hội trưởng nữa. Hzzzz nó oan quá mà. Năm học này thì quả thực với nó là một điều tuyệt vời, đúng hơn là được học ở ngôi trường này với nó là một điều vô cùng hạnh phúc. Nó quen được nhiều người bạn tốt,

nhiều người mà thân thiết như anh chị em chẳng hạn như tụi Gia Khanh, và.... nó còn tìm ra ý trung nhân của nó nữa chứ. Ahyhy

Trước ngày tổng kết năm học

- Haizzzz sắp xa nhau rồi. Nhớ quá__ Nó ôm gấu than thở
- Biết làm gì với 3 tháng hè không có tụi bà đây__ Thu Hà chống tay thở dài
- Ô mấy đứa này, thích thì ở lại trường luôn đi. Than với thở__ Hà Anh đang xem phim quay lại nói
- Đồ ác ma, máu lạnh, đồ không có lương tâm__ Yến Anh ném Hà anh cái gối
- Ồ.
- Haizzzz.... Nghỉ hè sẽ đi đâu được nhỉ? Cơ mà năm nay chắc tụi ở nhà ngủ quá__ Nó chống hai tay ôm mặt
- Đi du lịch hem. Tụi bà đi luôn__ Thu Hà khoác vai nó
- Mà dám rủ mình Đan sao. Dám phân biệt đối xử ư?
- Nhà tụi bay chừng không đi đây đó sao__ Thu Hà
- Ơ thể là mà đang tưởng tao nghèo rồi mà thương hại tao ư?__ Nó trừng mắt nhìn Thu Hà
- Không dám. Tao chỉ rủ thể thôi mà, có thật lòng đâu__ Thu Hà
- Àaaaaa__ Cả ba đứa còn lại đồng thanh
- Tao nghỉ chơi mà luôn__ Nó đứng lên tỏ vẻ giận dữ nhưng thực ra là có điện thoại.

Nó chui lên gác nghe máy__ là Minh Anh gọi nó

[- Em xinh đẹp nghe đây chị

- Baby đang làm gì thế?
- Ngồi nhớ chị này giờ
- Lại bắt đầu đi. Đi ra phố đi bộ chơi hem?
- Này hay à nha. Em chưa được đi luôn
- Vậy thay đồ đi. Chị với chị Khanh qua đón, có 3 chúng mình thôi
- Ơ thể Hoàng huynh đâu
- Ghét cái mặt rồi. Ờng với anh Minh đang chơi game
- Ok baby. Đợi em xíu hen]

Tắt điện thoại nó nhảy xuống dưới nhà, nhanh chóng thay đồ

- Lại đi hẹn hò ư?
- Chứ sao? Ai ế như mấy đứa đâu__ nó cười
- Hứ... tự an ủi bản thân chứ gì__ Yến Anh bĩu môi
- Mà bỏ bạn ở nhà theo trai à__ Hà Anh
- Đùng có về nữa, đi luôn đi__ Thu Hà
- Hoi mà... xíu về mua kem cho nà. Yêu nhiều lắm ý__ Nó nháy mắt tình nghịch đi giày rồi chạy mất

Nó mặc quần jeans lửng rộng bó gấu quá đầu gối, với áo phông trắng rộng thêm đôi giày thể thao màu trắng và balo nhỏ đeo sau. Tóc cột đuôi ngựa và để mái thưa. Lâu lắm nó mới xuất hiện với style như vậy nên vừa ra đến cổng kí túc đã là tâm điểm của mọi ánh nhìn.

Nhanh chóng Gia Khanh với Minh anh đi oto tới, nó leo lên xe mặt thì cứ tươi như hoa

- Ahyhy chúng mình đi hẹn hò ư?__ Nó tí tưng

- Chuẩn luôn, nay thông minh quá__ Minh Anh xoa đầu nó

Nó cười, Gia Khanh lắc đầu nhìn nó, dễ thương thế này ai mà không yêu cho nổi

- Huzaaaa hẹn hò cùng mấy người xinh đẹp cảm giác thật là yomost__ Nó lấy điện thoại ra chụp ảnh: Nào mấy cưng... cười lên nào... bác tài ơi cho cháu ít ánh sáng đi

Cả tài xế nhà Gia Khanh và hai người kia đều cười lẫn ra với nó.

Chiếc xe dừng tại phố đi bộ. Nó nhảy xuống thật nhanh

- Huzaaaaaa đẹp quá__ Nó cứ tí ta tí tưng

Không ngoại lệ mọi người ai nấy đều ngoảnh lại nhìn tụi nó. Nó thấy là lạ.

- Ủa chị... em có dị lắm hơn__ Nó ngẩng mặt nhìn Gia Khanh

- Có đấy, như con hâm ý

Nó xụ mặt

- Mấy người đó cứ nhìn hoài, mòn hết nhan sắc của em mất

Gia Khanh và Minh Anh ôm bụng cười

Mua vé vào trong, nó muốn hét lên luôn quá nhưng phải thật quý's tộc's nên chỉ cắn răng chịu đựng. Tóm lại không gì diễn tả nổi được.

Đi đến đâu nó chụp ảnh đến đó, lần đầu tiên nó vào đây mà, nó còn nhớ gọi video về khoe với mẹ và Phương vy bạn thân nó. Nó đang tạo dáng chụp ảnh vô cùng dễ thương thì... không phải là... xa xa... nó đâu bị cận đâu, rõ ràng là Minh hoàng và Khánh Minh mà. Tự nhiên nó mất hết tự nhiên.

Minh Anh thì giận dữ Minh Hoàng làm cậu phải năn nỉ mãi còn nó và Gia Khanh thì mặc kệ cả thế giới để chụp ảnh. Nó sẽ là người mẫu còn Gia Khanh là phó nháy

-Chị hạnh phúc lắm mới được chụp cho em đấy nhé__ Nó cầm điện thoại lướt lại “thành quả” nói

- Sau không có cơ hội nữa đâu. Chị qua Mỹ rồi ai chụp cho em này

Nói mới nhớ, nó vô tâm quá. Haizzz

- Em quên mất, chị đi rồi em chơi với ai đây__ Nó tự nhiên ôm Gia Khanh than thở

- Nhỏ này

- Em sẽ nhớ chị lắm đấy

- Chị còn chưa đi mà. Trước khi đi chị sẽ xuống nhà em một chuyến. Okey chứ. Đón tiếp chị cho tốt vào đấy

- Em sẵn sàng đón chị bất cứ khi nào mà

Gia Khanh cười rồi kéo nó vào quán kem trong khu phố, nào ngờ Khánh Minh đã vào đó từ lúc nào

- Mày ở đâu ra đây vậy, chị tưởng đi kiếm em nào xinh xinh rồi chứ

Khánh Minh đang nghịch điện thoại ngẩng mặt lên nhìn

- Hết hứng rồi

- Mày dụ dỗ thằng Hoàng đi đâu để Minh Anh nó giận thế

- Nó rủ em đi mà__ Anh thanh minh

- Hai đứa thật là__ Gia Khanh kéo ghế cho nó ngồi, cái bàn cũng không rộng suy ra là nó ngồi cạnh Khánh Minh, nay nó với anh thân hơn rồi nên nó thấy bình thường. Khánh Minh nhìn nó cười cái, nó cũng cười lại

- Nài nài... chị Fa nhé hai đứa, mình hai đứa kia là đã không được rồi nhé

- Ô chị... lại giống chị mình Anh rồi cứ hiểu nhầm là thế nào __ Nó

- Hahahaha... nghĩ sao chị gả em cho nó.

- Nay bà chị__ Khánh Minh lườm Gia Khanh

Gia Khanh lăn ra cười

- Em ăn gì?__

- Vani ạ__ Nó và Khánh Minh đồng thanh

Nó quay qua nhìn anh cười

- Chị hỏi Đan em nha, em tự đi mà lấy phần của em NHA__ Gia Khanh lườm Khánh Minh

- Mất công thì lấy luôn cho em đi__ Khánh Minh xụ mặt đáng yêu làm nó suýt ngã xuống đất. Anh cũng có lúc dễ thương thế này á.

- Đẹp ngay cái mặt của mày đi cho tao nhờ__ Nói rồi Gia Khanh đi lại quầy mua kem

Nó đang ngắm giá cái menu thì tự nhiên Khánh Minh hỏi nó

- Mai tổng kết xong em về à?

- Dạ... à vâng ạ__ Nó cười

- Đừng cười nữa...

Nó ngây người

- Dạ....

Khánh Minh phì cười nhìn nó. Bây giờ nó mới biết anh dễ thương vậy luôn, lâu nay tưởng anh cold lắm cơ mà. Nó đang ngây ngậy chưa biết anh nói có ý gì thì Gia Khanh mang kem lại. Nó ngồi thưởng thức kem rồi cũng quên luôn

- Ô thế hai đứa kia đi đâu luôn rồi__ Gia Khanh lấy điện thoại gọi cho Minh Hoàng

- Đi mảnh rồi__ Anh vừa nghịch điện thoại nói

- Hừm... được lắm.

Ở quầy kem xong Gia Khanh còn dẫn nó và Khánh Minh đi đủ nơi gần 10h mới về. Nó phải về trước khi kí túc đóng cửa chứ. Nhớ lời hứa phải mua kem cho tụi kia về nó mới được an toàn đi ngủ

Haizzzz lại hết một năm học.... nó sắp già thật rồi. Nhanh quá

22. Chương 21

Buổi học nhanh chóng kết thúc, nó và Thu Hà đang xoay sở để cho nó lết xác về kí túc thì tụi Gia Khanh đã xuống lớp nó, cũng may trong lớp còn nó và Thu Hà

- Đan em có làm sao không?__ Minh Hoàng và Minh Anh hỏi nó

- Không thấy mà còn hỏi__ Gia Khanh đá mỗi đứa một cái rồi.

Hai đứa kia phụng phịu làm nó phì cười

- Hemmmm em không sao cả đâu. Mọi người về đi. Bây giờ em với Thu Hà về cũng được.

- Hà em đừng giúp nó xem có bò về được kí túc không nào. Sướng à không biết đường hướng__ Gia Khanh lườm nó

- Chị độc ác thế__ Nó bĩu môi
 - Bà lại ăn hiếp vợ tương lai của người ta đi__ Khánh Minh nãy giờ lên tiếng, vừa nói xong làm tất cả ồ lên trừ nó
 - Hai đứa không cần thiết thế đâu nhé. Chị đang FA nhé, mình Hoàng với Minh Anh chị cũng mệt rồi hen__ Gia Khanh nói
 - Đan bà bỏ tôi ư__ Thu Hà trưng bộ mặt đáng thương nhìn nó
- Nó chỉ cười từ đầu đến cuối vì nó với Khánh Minh đang diễn cho hết ngày hôm nay mà.
- Hai chị em muốn thì tự đi kiếm gấu nhé. Nào vợ lên anh đưa em về nào
 - Aaaaaaaa.... đừng có mà như thế__ Minh Anh cười: Ngọt ừ chịu được
 - Vợ ghen với nó à. Hay anh bế vợ ra xe nhé__ Minh Hoàng cười cười nhìn Minh Anh
 - Tao nghĩ chơi với bốn đứa chúng mãi luôn. Giờ chị với em cùng hội độc thân vui vẻ nhỉ__ Gia Khanh quay qua nói với Thu Hà, nhỏ cười tít cả mắt
 - Thế mà Đan em cứ chối mãi đi__ Minh Anh nói
 - Sao em cứ để chúng nó lừa nhỉ?__ Minh Hoàng khoác vai Minh Anh nói
 - Ủ nhĩ... quên mất hôm nay là ngày Cá. Cơ mà hai người cứ đùa đùa thành thật giờ
 - Ô vốn dĩ nó là sự thật mà em nhĩ__ Khánh Minh quay qua nhìn nó cười. Nó chết luôn với anh quá. Suốt ngày thả thính nó ngập tràn thế là thế nào.
- Nó chỉ cười không nói gì vì biết nói gì bây giờ đây.
- Hay hai người yêu nhau luôn đi__ Minh Anh nói
 - Chị phản đối__ Gia Khanh đập bàn
 - Sao ạ?__ Minh anh ngậy mặt hỏi
 - Hai đứa chúng mày tao đã phát điên giờ còn đến hai đứa này sao chị sống nổi
 - Vậy chị kiếm anh nào yê đại đi__ Minh Anh cười khi
 - Vợ quên là trai thấy bà Khanh là chạy mất dép à. Ai mà thèm yêu bà__ Minh Hoàng đứng nghịch điện thoại nãy giờ lên tiếng
 - Thằng mất dạy này. Muốn chết hả__ Gia Khanh lườm Minh Hoàng
- Nó chỉ cười mãi, Thu Hà thì nhìn họ bằng ánh mắt ngưỡng mộ. Không đúng như mọi người nói là họ là playboy èn playgirl cả nên không thân thiện với người bình thường, nhỏ thấy họ thân thiện quá đi ý chứ.
- Mãi một lúc sau nó mới được anh công về kí túc, Gia Khanh biết nó không đi lại được nhiều nên mua cho nó rất nhiều đồ ăn, có thể để nó làm đại lí bán đồ ăn cũng nên.
- Thu Hà đi ăn với Yến Anh và Hà Anh còn mình nó nằm trên giường ngủ. Nó đổi giường với Hà Anh ở dưới cho tiện việc đi lại. Nó gọi cho mẹ kể lẽ không được an ủi xịu nào còn bị mẹ nó chửi cho vì tội hậu đậu mãi không chữa. Mẹ nó said: con gái lớn ngần ấy rồi mà chẳng bao thay đổi chút nào. Ra thành phố ở mà chẳng khôn hơn được. Không biết bao giờ mới lớn ra được đi chứ. Như chị sau chẳng ma nào thèm nhìn, cứ ở đấy mà mơ đại gia nha con. Vừa lười nhác vừa vụng về hậu đậu đã thế lại còn suốt ngày ngủ. Sau không biết mày làm gì mà ăn hả con. Mẹ không nhận nuôi mày đâu nhá.”
- [- Mẹ suốt ngày thế. Trước ở nhà cũng bị la bây giờ cũng bị la. Mẹ cứ đợi xem con sắp kiếm được thằng người yêu vừa đẹp trai còn tốt bụng, tóm lại là vô cùng perfect cho mẹ xem
- Coi lại bị lừa nha con. Ở đấy mà mơ. Giờ mà yêu đương mẹ cho con về luôn à ha.
 - Sao trước mẹ bảo là không cấm con còn gì.

- Nói thế thôi chứ mẹ đang sợ cho cũng không ai thêm rước mày cơ
 - Suốt ngày mẹ dìm con là sao
 - Ờ bởi vì mẹ thích thế
 - Con gọi mách ba à hen
 - Ok con yêu, gọi được mẹ cho mày thêm tiền cơ. Mà thôi bây giờ mẹ còn phải đi dọn cơm cho trai cưng của mẹ đây nhé.
 - Mẹ ơi.
 - Gì nữa?. Đừng xin thêm tiền mẹ không có cho đâu nhá
 - Lúc nào cũng nghĩ xấu về con không à
 - Thế sao?
 - Mẹ ơi..... con nhớ mẹ quá
 - Hơ... có điên mới tin mải nha con. Tưởng mẹ không biết hôm nay là ngày Cá ư?
 - Tính lừa mẹ mà...
 - Con nghĩ mẹ là ai đấy hả. Mà thôi ăn uống gì đi nhé. Ồm ra đây mẹ không có tiền thuốc thang đâu. Giờ mẹ đi ăn cơm đây]
- Nói xong mẹ nó tắt luôn không kịp để nó nói thêm câu nào. Suốt ngày khinh thường nó đi. Hứ..... nó chưa thấy ai giống mẹ luôn mất.

23. Chương 22: Sinh Nhật Đáng Nhớ

Những ngày thi học kì vô cùng bận rộn, nó học bù đầu bù tóc cả lên. Do lâu nay chỉ yêu thích mỗi tiếng anh nên nó bị học lệch môn và bây giờ thi thì nó khổ vô bờ bến. Phải học lại từ hồi đầu năm, nhờ Gia Khanh giảng mấy môn tự nhiên, mượn vợ của Hà Anh để tham khảo văn. Suốt mấy ngày thi nó lặn vào học đến quên cả ngủ. Nó đang hạ quyết tâm lấy học bổng cao quý vậy nên bằng mọi giá nó phải học. Mẹ nó còn nói nếu không được học sinh giỏi mẹ nó cho về quê học luôn. Mà ở cái trường lớp toàn những người học giỏi như thế, nó bon chen thế nào đây.

Ra khỏi phòng thi, nó thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy không khí trong lành hơn bao giờ hết, thế là cuối cùng cũng xong những ngày vất vả nhất với nó.

- Tôi tìm lại được bình yên rồi_ Nó ngồi ở ghế đá tận hưởng không khí trong lành
- Thấy bà học tôi cũng phát sợ luôn. Tội học lệch môn là thế mà_ Thu Hà mệt mỏi ngửa cổ dựa vào thành ghế bên cạnh nó nói
- Haizzzz... lần nay mà trót mất cái xuất sắc chắc về nghỉ hè chẳng yên mất
- Gì mà không được. Lớp có mình bà với Gia Bảo học tốt mà ổng bị yếu mất văn thì còn làm ăn gì được nữa
- Như nó hơn tôi lí với hóa. Ôi tại sao sinh ra mình lại còn sinh ra lí với hóa làm gì để rồi phải ghét nhau thế không biết
- Tôi đang lo không trong top 5 cũng ăn cá này
- Haizzzz_ Nó thở dài: Về ngủ nào. Buồn ngủ quá_ Nó kéo Thu Hà đứng dậy
- Nghe nói bà Hà Anh lần này thủ khoa bên Văn rồi

- Nó môn gì cũng giỏi lại bảo. Hơ hơ buồn ngủ quá__ Nó vừa đi vừa lấy tay che miệng ngáp ngủ

Hai đứa đi về kí túc, mỗi đứa mỗi giường và ngủ không quan tâm gì bên ngoài cả, không ăn uống gì luôn. Nó lúc này chỉ muốn ngủ thôi.

Mấy nay nó còn chẳng thèm chú ý đến ngoại hình nữa, do không quen thức khuya nên trên mặt nó xuất hiện kẻ thù của nó là mụn. Đau lòng ngấm dung nhan trước gương, nó khóc không ra nước mắt mất. Hic... xấu hết mặt rồi còn đâu nữa

- Hic hic__ Nó soi soi cái mụn

- Trài ai, một hai cái làm gì đâu mà than thế__ Hà Anh đang xem phim trên giường nó lắc đầu

- Xấu hết mặt rồi còn đâu__

- Nay__ Yến Anh nâng tóc mái lên cho nó nhìn

- Khiếp thế

- Thế nên bà than nữa tôi cho bà ra khỏi phòng luôn đấy

Nó gật gật nhưng trong lòng thì khóc rùng. Lâu nay có bao giờ nó lên mụn đâu chứ.

Thi xong rồi làm gì đâu, nó ôm cái laptop của Thu Hà xem phim trên gác. Nó thấy Thu Hà nghe điện thoại xong nói với Yến Anh và Hà Anh gì đấy rồi ra ngoài

- O đi đâu đấy__ Nó tò mò

- Lên trường, hình như thông tin của tôi bị sai. Cô gọi__ Thu Hà nói

- O thế hai bà__ Nó nhìn Yến Anh và Hà Anh

- Lớp người ta đi chơi.__ Yến anh cười cười nhìn nó ngáy mất rồi kéo Hà Anh đi

- Bảo sao__ Nó bĩu môi rồi quay lại xem phim

- Chắc tối tôi mới về. Mình bà ở phòng đấy nhé. Xong đi chơi với hội bạn cũ hen__ Thu Hà nói

- Nài nài... không đâu, tôi không chịu đâu đấy. __ Nó phẫn nộ

- Sorry mà__ Thu Hà trưng bộ mặt cún con nhìn nó rồi chạy mất

Mấy nhỏ này bỏ rơi nó một mình thế à. Cơ mà hôm nay Gia Khanh hay Minh Anh cũng chẳng gọi cho nó nhỉ? Bơ nó hết rồi à. Còn bạn trai tin đồn của nó nữa. Đâu hết rồi. Chẳng ai quan tâm nó rồi à.

Đang xem phim đến đoạn gay cấn thì mẹ nó gọi

[- Con nghe ạ

- Chị Đan ạ. Em đây

- Hôm nay mẹ có cho ăn nhầm gì không tự nhiên gọi cho chị cơ

- Tại em thích gọi cho chị. Em nhớ chị quá khikhi

- Hôm nay hèm phải ngày cá nha cưng

- Biết rồi mà. Hôm này em yêu về

- Thằng kia.... tao chị mài nha. Muốn chết hả

- Haizz vẫn như ngày nào. Chẹp chẹp em chắc chắn là bị vắn bị ế chẳng ai thèm nhìn đến chứ gì

- Cho nói lại hen... chị mài nhiều không đến nổi. Nhưng chẳng qua là chị không thích thôi. Hiểu chứ?

- Mẹ bảo là chị vừa lười vừa hậu đậu chẳng ai dám yêu chị đâu

- Lại được mẹ đầu độc hết cái xấu về chị vào đầu mài rồi còn đâu..

- Thật ra thì em nói này....

- Nói gì nói lẹ đi
 - HAPPY BIRTHDAY TO MY BABY
 - Hả.... hôm nay ngày mấy nhỉ?
 - 28/4 hí hí
 - Ồ nay nhóc nhớ luôn sinh nhật chị cơ. Then kiu baby
 - Ồ thế chị không nhớ à
 - Chị vừa thi xong lúc sáng này. Ngủ đến giờ mới dậy ý
 - Haizz thế thôi em tắt nhé. Chị yêu sinh nhật vui vẻ. 30/4 về em với mẹ tặng quà cho. Bật mí là nó vô cùng đặc biệt luôn
- Nó chẳng dám nói gì nữa luôn. Cảm động quá ý chứ. Không ngờ thằng em suốt ngày cãi cọt đánh nhau với nó lại tình cảm như vậy. Tự nhiên nó lại nhớ nhà, chẳng hiểu nước mắt ở đâu tự nhiên tuôn ra. Nó ngả người xuống giường ôm gối khóc.
- Gối của nó ướt đầm luôn. Nó đầu tóc bù xù lết xuống dưới kiềng gì ăn. Chẳng nhẽ sinh nhật nó lại buồn thế ư? Nhặt nhẽ quá. Tầm giờ năm trước mà ở nhà thì mẹ nó tổ chức sinh nhật cho nó này, bạn học cùng lớp này, bố mua tặng nó cả đôi giày hàng hiệu mà nó mơ ước mãi này. Hic giá như lúc này nó được ở nhà. Ôm mấy gói snack lên gác thì lại có điện thoại__ Là Phương Vy bạn thân ở quê của nó
- [- Happy birthday to you
- Happy birthday to you
- Happy birthday happy birthday
- Happy birthday to Đan. Hèm bayby sinh nhật vui vẻ. Thật ra thì tao định chúc mãi từ lúc 00h cơ, nhưng mà bảo mà đang ôn thi nên thôi. Hí hí
- Tao nhớ mà quá
 - Ai kêu bỏ tao lên đây học làm gì giờ kêu nhớ với nhưng
 - Tao muốn về nhà cơ
 - 30/4 chắc về. Chúng mình đập phá. Thi cứ kiểu gì rồi. Cả ngày nay chẳng thấy mà onl
 - Tao ngủ từ lúc thi về
 - Đồ con lợn. Thế ăn uống gì chưa. Rồi anh bạn trai của mà mua bánh kem cho mà chưa
 - Chẳng ai biết cả. Bơ tao hết rồi. Tao chỉ yêu mỗi mà thôi
 - Lại giờ cái màn sến súa của mà ra đây đi. Hứ
 - Ahyhy
 - Quên kể mà nghe. Cái thằng thâm thương trộm nhớ mãi suốt 4 năm cấp hai bây giờ nó có người yêu rồi nhé. Xinh cực
 - Mặc dù tao chưa nhìn thấy nhỏ đấy nhưng tao nghĩ cả trường mà làm gì có đứa nào nào đẹp bằng tao
 - Thế bố mà đây là cái gì
 - Ọe ọe...
 - Doconcho này
 - Cơ mà thằng nào cơ. Tao nhiều người thích thế ai mà nhớ thằng nào hí hí
 - Ồ thế không nhớ anh ” Đan yêu dấu” của mà ư hahaha
 - Nhắc đến thấy sợ. Thằng cha khủng khủng đó mà cũng có người thích cơ

- Hơ... mài vừa phải thôi chứ

- Kệ tao...

.....]

Nhận ra thì sau tất cả chỉ có mỗi bố mẹ, em trai và Phương Vy tốt với nó thôi. Cơ mà bố nó quên mất sinh nhật hay sao ý nhỉ. Nó nằm lăn ra giường vừa ăn snack vừa nghịch điện thoại. Đến facebook còn nhớ sinh nhật cơ sai nó lại quên sinh nhật mình không biết. Công đi rep lại lời chúc sinh nhật nó cũng mất cả tiếng đồng hồ. Haizzz được nhiều người quan tâm cũng khổ mà.

Điện thoại phòng nó reo chuông. Lại phải lật đặt chạy xuống nghe điện thoại.... hemmm nó có bưu phẩm gì đấy. Ai tặng quà cho nó chắc

Nó nhanh chân chạy xuống công quên luôn là hiện tại nó đang mặc đồ ngủ và đầu tóc thì rối. Mặc kệ, nó kí tên nhận rồi ôm hộp quà phòng

Vừa mở ra... nó ôm há miệng ngạc nhiên một cách tột độ: một đôi nike màu đỏ nó ” thâm thương trộm nhớ” bấy lâu nay mà không có tiền để mua. Cầm tờ giấy dưới lên đọc. Mới dòng đầu nó đã muốn khóc mà. Bố nó tận bên úc còn gửi quà về cho nó cơ mà. Yêu bố quá. Cơ mà sao bố biết nó thích đôi này cơ. Ahyhy chỉ có bố hiểu nó nhất thôi

Nó muốn hét lên luôn quá. Đi thử vừa chân luôn, cũng đúng thôi, bố nó toàn đi mua giày với nó mà.

Ôm đôi giày chạy lên gác gọi cho bố để cảm ơn nhưng thấy quái nào bố bận mất rồi.

Điện thoại bàn lại kêu nó lại có bưu phẩm lại lật đặt chạy xuống. Lần này nó đơ đơ trước đồng quà. Nó kí kí mỗi cả tay luôn mới xong, nó phải nhờ người ôm lên phòng dùm. Bao nhiêu là hoa với quà. Nó còn chẳng biết của ai luôn. Toàn không có tên, lần mãi mới được cái có tên, chắc toàn fan của nó mất ahyhy.

Cớ sao ai cũng biết mà tụi Gia Khanh và mấy đứa cùng phòng nó lại không biết nhỉ. Buồn ghê

Nó lăn ra ngủ tiếp. Tối mà tụi kia vẫn chưa về. Nó cũng chẳng muốn xuống cantin ăn tối nên nằm luôn ra đấy. Điện thoại nó lại reo chuông__ là Gia Khanh gọi. Nó còn tưởng chị không nhớ gì đến nó rồi chứ

[- Em nghe ạ

- Nàng đang làm gì thế.

- Em đang ngủ

- Xuống dưới cổng đi. Chị đang đợi

- Đi đâu ạ

- Thì xuống đi.

- Dạ]

Nó tắt điện thoại rồi xuống thay đồ. Mặc cái áo ngang vai màu trắng, để vai trần, với quần baggy đen rộng bó gấu. Đi luôn đôi giày bố nó vừa tặng, bỏ điện thoại vào balo đi chơi rồi đóng cửa chạy xuống dưới.

Xuống đến nơi nó đã thấy có xe oto ở đấy nhưng không thấy chị đâu cả. Nhìn thấy bác tài xế nhà Gia Khanh quen thuộc nó mới dám lên xe

Rồi chiếc xe dừng lại ở đâu ý. Nó cũng chẳng biết nữa. Có khi nào.... nó kéo balo đao lại rồi xuống xe. Tối om thế này, rồi bác tài xế lái xe đi mất chẳng để nó kịp nói gì cả. Nó định bật đèn flash thì ” tách” một tiếng nhỏ hàng loạt bóng đèn nhỏ được bật lên, một con đường trải đầy cánh hoa, hai bên trang trí vô cùng tuyệt vời. Một cảnh tượng tuyệt đẹp xuất hiện trước mắt khiến nó đơ toàn tập.

Nó còn ngơ ngác nhìn xung quanh.... tò mò đi theo con đường đã trải sẵn hoa... ” tách” lại một tiếng nhỏ nữa

- HAPPY BIRTHDAY TO YOU_ Tất cả đồng thanh. Nó vỡ òa trong hạnh phúc, tụi chị Gia Khanh nayg và con ba đứa cùng phòng nó nữa. Thế mà giấu nó mãi

- Ô hay... sinh nhật em mà khóc thế kia à__ Minh Anh cười nó

- Muội thổi nến đi kìa__ Minh Hoàng nói.

Nó nhìn Khánh Minh anh đang cầm bánh kem, có in 3D hình nó, và anh đang cười nhìn nó. Nó cảm động chết mất. Nó thổi nến xong tất cả vỗ tay xong dẫn nó đi vào chỗ khác. Bây giờ nó mới biết đây là biệt thự nhà Gia Khanh. Nó cũng chỉ nghĩ nhà chị rất giàu nhưng không nghĩ là lại tới mức này. Nó thấy lạc lõng quá

Quay lại với bữa tiệc mà tự tay mọi người chuẩn bị cho nó, tuyệt vời lắm luôn. Nó yêu mọi người quá, thế mà suýt nữa trách nhầm mọi người rồi.

Chắc nó sẽ nhớ mãi ngày hôm nay luôn. Tuyệt vời lắm. Đôi lúc nó cảm thấy nó vô cùng hạnh phúc ý vì quen được những người bạn tốt bụng, những người thân thiết như anh chị em ruột.

Bữa tiệc xong, mỗi người một việc xong rồi chụp bao nhiêu là ảnh. Nó đi chụp với từng người một cho đến Khánh Minh thì nó gỡ dải nhìn anh cười

- Sao tự nhiên nhìn anh cười thế kia. Đừng nó là em định tỏ tình với anh đấy nhé__ Khánh Minh bỏ điện thoại xuống nhìn nó

- Giờ mới biết anh anh ảo tưởng vậy đấy__ Nó bĩu môi

- Thế sao?__ Anh cười

- Hi__ Nó gỡ dải

- Ô hay... tự nhiên nhìn anh cười kìa. Nếu muốn bày tỏ tình cảm thì cứ nói đi. Có khi anh còn suy nghĩ lại cũng nên

- Không phải. Hay bây giờ em với anh chơi trò chơi. Anh sẽ ngồi yên nghe em thả thính anh... ahyhy. Nếu anh bình thường thì anh thắng còn nếu anh có lỡ say nắng em rồi thì anh phải chịu phạt đấy

- Nhưng anh đổ mất rồi

- Còn chưa bắt đầu. Cầm lừa em. Rồi bây giờ anh sẵn sàng chưa

- Ok__ Anh nháy mắt

- O... trong mắt anh có gì kìa

- Hả... có gì đâu

- Có... rõ ràng là có hình bóng của một người thích anh mà

Khánh Minh phì cười, không biết bao nhiêu lần anh được con gái tỏ tình rồi nhưng chưa thấy anh dễ thương như nó

- Anh đổ chưa?

- Chưa

- Haizzzz...__ Nó thở dài

- Sao?

- Anh thích xem 10 vạn câu hỏi vì sao không?__ Nó tò mò

- Không.

- Em cũng không. Vì trong đó nó chẳng giải thích được vì sao em thích anh cả__ Nó cười dễ thương chết người

Đơ... thật sự Khánh Minh đơ toàn tập trước nó. Nhưng vẫn cố tỏ ra rất bình thường

- Tiếp đi

- Thế anh vẫn chưa đổ à...__ Nó lại thở dài

- Lại thở dài

- Anh có bị cận không vậy?__

- Không__ Khánh Minh ngây thơ trả lời

- Vậy tại sao anh vẫn không nhìn ra là em thích anh hả?

Một lần nữa Khánh Minh bị đơ toàn tập. Ôi sao nó dễ thương thế này chứ

- Anh không chơi nữa đâu

- Không được bỏ cuộc

- Nhưng cứ tiếp tục không biết anh sẽ làm gì em đâu đấy__ Khánh Minh cười gian

Nhìn mặt anh nguy hiểm quá. Nó đá chân anh một cái

- Thật ra thì em chỉ định xin chụp ảnh thôi.

- Em fan anh ư?

- Không__ Nó lắc đầu

- Thế thôi...

- Thế thôi__ Nó tỏ vẻ giận dỗi quay đi

- Đây__ Anh kéo tay nó lại, bắt nó ngã vào người anh, khoảng cách chạm môi 1cm vô cùng mờ ám. Nó đơ mặt nhìn anh chưa kịp định hình thì anh đã chụp ảnh bằng điện thoại của anh. Bất chợt khựng lại. Lúc này nó mới giật mình đẩy anh ra. Nó đỏ mặt ngại quá bỏ ra ngoài kia. Khánh Minh cười nhìn nó.

Anh không thích giống người khác, anh luôn độc và lạ hơn. Vậy nên anh chụp ảnh cũng không thể giống ai từng chụp với nó được. Thế thì nhạt lắm. Bởi có người đẹp, điện thoại đẹp và app chụp ảnh đẹp suy ra là bức ảnh vô cùng đẹp.

Nó ra bảo với Gia Khanh xin về trước vì đau đầu. Xong Gia Khanh gọi xe đưa nó và ba đứa cùng phòng về. Nó còn ôm theo đồng quà tặng về. Hôm nay nó thích lắm. Nhưng nó ghét anh

24. Chương 25: Về Nhà Nào

Sau bữa ăn vô cùng tuyệt vời đối với nó thì nó được trở về kí túc lấy đồ rồi tụi Gia Khanh đưa nó về. Trận đấu bóng rổ bị hủy do chiến tranh nội bộ của lớp chuyên lí. Nó được về nhà rồi, nghĩ đến cảnh được ngủ rồi đánh nhau với em trai nó cũng thấy vui rồi. Cơ mà về rồi thì nó sẽ không được gặp tụi Gia Khanh và bạn trai tin đồn của nó nữa... còn mấy đứa bạn cùng phòng nó nữa, là hơn 2 tháng hè chứ đâu ít ỏi gì. Năm nay Gia Khanh còn qua Mi học rồi thì nó biết chơi với ai, lấy ai bênh vực nó, lấy ai đưa nó đi chơi. Lâu nay Minh Anh với Minh Hoàng chơi trò tình cảm trước mặt tụi nó thì còn có Gia Khanh độc thân cùng, bây giờ thì nó biết sao đây. Về phòng nó tâm sự một lúc với mấy đứa cùng phòng rồi tất cả đều cùng ra về một lúc. Nó nhiều đồ nhất bởi khi đi nó cũng mang nhiều đồ về cùng thế. Nó lại còn ôm theo con gấu bông mẹ nó tặng sinh nhật, không có gấu nó sẽ khó ngủ lắm nên cứ phải mang đi mang về.

Nó phải nhờ Hà Anh mang dù nhưng vừa ra đến cửa đi được một đoạn thì Khánh Minh và Gia Khanh lên khiêng vali dù nó làm tụi kia ghen tị la hét ầm lên

25. Chương 23: Hẹn Hò Ừ?

Năm lớp 10, quả thực trôi qua rất nhanh. Nó còn chưa kịp làm gì mà đã hết năm học rồi. Nhìn đi nhìn lại thì nó cũng xinh xắn dễ thương lắm chứ, thế mà đến giờ vẫn chưa mối tình vắt vai là thế nào nhỉ? Mấy

đứa bạn trai lớp nó thì cũng ít dám nói chuyện với nó, hồi bài thì cũng tỏ vẻ sợ sợ, nó có làm gì đâu cơ chứ. Hồi ra mới biết là người ta cứ tưởng nó có gấu rồi cơ, nên mới không dám lại gần, đã thế gấu lại còn là hội trưởng nữa. Hzzzz nó oan quá mà. Năm học này thì quả thực với nó là một điều tuyệt vời, đúng hơn là được học ở ngôi trường này với nó là một điều vô cùng hạnh phúc. Nó quen được nhiều người bạn tốt, nhiều người mà thân thiết như anh chị em chẳng hạn như tụi Gia Khanh, và.... nó còn tìm ra ý trung nhân của nó nữa chứ. Ahyhy

Trước ngày tổng kết năm học

- Haizzzz sắp xa nhau rồi. Nhớ quá__ Nó ôm gấu than thở
 - Biết làm gì với 3 tháng hè không có tụi bà đây__Thu Hà chống tay thở dài
 - Ồ mấy đứa này, thích thì ở lại trường luôn đi. Than với thở__ Hà Anh đang xem phim quay lại nói
 - Đồ ác ma, máu lạnh, đồ không có lương tâm__ Yến Anh ném Hà anh cái gối
 - Ờ.
 - Haizzzz.... Nghỉ hè sẽ đi đâu được nhỉ? Cơ mà năm nay chắc tụi ở nhà ngủ quá__ Nó chống hai tay ôm mặt
 - Đi du lịch hem. Tụi bao bà đi luôn__ Thu Hà khoác vai nó
 - Mà dám rủ mình Đan sao. Dám phân biệt đối xử ư?
 - Nhà tụi bay chùng không đi đây đó sao__ Thu Hà
 - Ơ thế là mày đang tưởng tao nghèo rồi mày thương hại tao ư?__ Nó trừng mắt nhìn Thu Hà
 - Không dám. Tao chỉ rủ thế thôi mà, có thật lòng đâu__ Thu Hà
 - Àaaaaa__ Cả ba đứa còn lại đồng thanh
 - Tao nghỉ chơi mày luôn__ Nó đứng lên tỏ vẻ giận dữ nhưng thực ra là có điện thoại.
- Nó chui lên gác nghe máy__ là Minh Anh gọi nó
- [- Em xinh đẹp nghe đây chị
- Baby đang làm gì thế?
 - Ngồi nhớ chị này giờ
 - Lại bắt đầu đi. Đi ra phố đi bộ chơi hem?
 - Đây hay à nha. Em chưa được đi luôn
 - Vậy thay đồ đi. Chị với chị Khanh qua đón, có 3 chúng mình thôi
 - Ơ thế Hoàng huynh đâu
 - Ghét cái mặt rồi. Ổng với anh Minh đang chơi game
 - Ok baby. Đợi em xíu hen]
- Tắt điện thoại nó nhảy xuống dưới nhà, nhanh chóng thay đồ
- Lại đi hẹn hò ư?
 - Chứ sao? Ai ế như mấy đứa đâu__ nó cười
 - Hứ... tự an ủi bản thân chứ gì__ Yến Anh bĩu môi
 - Mày bỏ bạn ở nhà theo trai à__ Hà Anh
 - Đừng có về nữa, đi luôn đi__ Thu Hà
 - Hoi mà... xíu về mua kem cho nà. Yêu nhiều lắm ý__ Nó nháy mắt tình nghịch đi giày rồi chạy mất

Nó mặc quần jeans lửng rộng bó gấu quá đầu gối, với áo phông trắng rộng thêm đôi giày thể thao màu trắng và balo nhỏ đeo sau. Tóc cột đuôi ngựa và để mái thưa. Lâu lắm nó mới xuất hiện với style như vậy nên vừa ra đến cổng kí túc đã là tâm điểm của mọi ánh nhìn.

Nhanh chóng Gia Khanh với Minh anh đi oto tới, nó leo lên xe mặt thì cứ tươi như hoa

- Ahyhy chúng mình đi hẹn hò ư?__ Nó tí tởm

- Chuẩn luôn, nay thông minh quá__ Minh Anh xoa đầu nó

Nó cười, Gia Khanh lắc đầu nhìn nó, dễ thương thế này ai mà không yêu cho nổi

- Huzaaaa hẹn hò cùng mấy người xinh đẹp cảm giác thật là yomost__ Nó lấy điện thoại ra chụp ảnh: Nào mấy cưng... cười lên nào... bác tài ơi cho cháu ít ánh sáng đi

Cả tài xế nhà Gia Khanh và hai người kia đều cười lăn ra với nó.

Chiếc xe dừng tại phố đi bộ. Nó nhảy xuống thật nhanh

- Huzaaaaa đẹp quá__ Nó cứ tí ta tí tởm

Không ngoại lệ mọi người ai nấy đều ngoảnh lại nhìn tụi nó. Nó thấy là lạ.

- Ủa chị... em có dị lắm hơn__ Nó ngẩng mặt nhìn Gia Khanh

- Có đấy, như con hâm ý

Nó xụ mặt

- Mấy người đó cứ nhìn hoài, mồn hết nhan sắc của em mất

Gia Khanh và Minh Anh ôm bụng cười

Mua vé vào trong, nó muốn hét lên luôn quá nhưng phải thật quý“s tộc”s nên chỉ cắn răng chịu đựng. Tóm lại không gì diễn tả nổi được.

Đi đến đâu nó chụp ảnh đến đó, lần đầu tiên nó vào đây mà, nó còn nhớ gọi video về khoe với mẹ và Phương vy bạn thân nó. Nó đang tạo dáng chụp ảnh vô cùng dễ thương thì.... không phải là... xa xa... nó đâu bị cận đâu, rõ ràng là Minh hoàng và Khánh Minh mà. Đi đâu cũng gặp anh được.

Minh Anh thì giận dữ Minh Hoàng làm cậu phải năn nỉ mãi còn nó và Gia Khanh thì mặc kệ cả thế giới để chụp ảnh. Nó sẽ là người mẫu còn Gia Khanh là phó nháy

-Chị hạnh phúc lắm mới được chụp cho em đấy nhé__ Nó cầm điện thoại lướt lại “thành quả” nói

- Sau không có cơ hội nữa đâu. Chị qua Mỹ rồi ai chụp cho em này

Nói mới nhớ, nó vô tâm quá. Haizzz

- Em quên mất, chị đi rồi em chơi với ai đây__ Nó tự nhiên ôm Gia Khanh than thở

- Nhỏ này

- Em sẽ nhớ chị lắm đấy

- Chị còn chưa đi mà. Trước khi đi chị sẽ xuống nhà em một chuyến. Okey chứ. Đón tiếp chị cho tốt vào đấy

- Em sẵn sàng đón chị bất cứ khi nào mà

Gia Khanh cười rồi kéo nó vào quán kem trong khu phố, nào ngờ Khánh Minh đã vào đó từ lúc nào

- Mà ở đâu ra đây vậy, chị tưởng đi kiếm em nào xinh xinh rồi chứ

Khánh Minh đang nghịch điện thoại ngẩng mặt lên nhìn

- Hết hứng rồi__ Anh thần nhiên: Cơ mà có crush rồi ai lại làm thế__ Khánh Minh cười

- Ờ mài thì hay rồi

Khánh Minh cười cười nhìn nó còn nó thì đang bận xem ảnh

- Mày dụ dỗ thằng Hoàng đi đâu để Minh Anh nó giận thế

- Nó rủ em đi mà__ Anh thanh minh

- Hai đứa thật là__ Gia Khanh kéo ghế cho nó ngồi, cái bàn cũng không rộng suy ra là nó ngồi cạnh Khánh Minh, nay nó với anh thân hơn rồi nên nó thấy bình thường. Khánh Minh nhìn nó cười cái, nó cũng cười lại

- Nài nài... chị Fa nhé hai đứa, mình hai đứa kia là đã không được rồi nhé

- Ô chị... lại giống chị mình Anh rồi cứ hiểu nhầm là thế nào __ Nó

- Hahahaha... nghĩ sao chị gả em cho nó.

- Nay bà chị__ Khánh Minh lườm Gia Khanh

Gia Khanh lặn ra cười

- Em ăn gì?__

- Vani ạ__ Nó và Khánh Minh đồng thanh

Nó quay qua nhìn anh cười

- Chị hỏi Đan em nha, em tự đi mà lấy phần của em NHA__ Gia Khanh lườm Khánh Minh

- Mất công thì lấy luôn cho em đi__ Khánh Minh xụ mặt đáng yêu làm nó suýt ngã xuống đất. Anh cũng có lúc dễ thương thế này á.

- Đẹp ngay cái mặt của mày đi cho tao nhờ__ Nói rồi Gia Khanh đi lại quầy mua kem

Nó đang ngắm nghía cái menu thì tự nhiên Khánh Minh hỏi nó

- Mai tổng kết xong em về à?

- Dạ... à vâng ạ__ Nó cười

- Đừng cười nữa...

Nó ngây người

- Dạ....

- Từ hôm sinh nhật em tới giờ toàn tránh mặt anh

- Đâu có__ Nó chối

- Còn không à. À cho em xem này

Anh chìa cái điện thoại của mình cho nó xem. Là cái ảnh mà chụp hôm sinh nhật nó anh cài làm ảnh nền điện thoại. Ôi giết nó đi cho rồi

- O..... anh__ Nó lườm Khánh Minh

Khánh Minh phì cười nhìn nó. Nó đang muốn bóp cổ anh luôn quá thì Gia Khanh mang kem lại. Nó ngồi thưởng thức kem rồi cũng quên luôn

- Ô thế hai đứa kia đi đâu luôn rồi__ Gia Khanh lấy điện thoại gọi cho Minh Hoàng

- Đi mảnh rồi__ Anh vừa nghịch điện thoại nói

- Hừm... được lắm.

Ở quầy kem xong Gia Khanh còn dẫn nó và Khánh Minh đi đủ nơi gần 10h mới về. Nó phải về trước khi kí túc đóng cửa chứ. Nhớ lời hứa phải mua kem cho tụi kia về nó mới được an toàn đi ngủ

Haizzzz lại hết một năm học.... nó sắp già thật rồi. Nhanh quá

26. Chương 24: Tổng Kết

25/5

Hôm nay có lẽ là một ngày khá đặc biệt với tất cả các học sinh trường quốc tế X- ngày mà với nó là tuyệt vời nhất: tổng kết năm học. Sáng sớm nó dậy sớm hơn mọi ngày làm tất cả mấy đứa cùng phòng ngạc nhiên tột độ

- Liệu hôm nay có biến gì không đây?_ Hà Anh nghịch điện thoại nhìn nó ngạc nhiên

- Có khi hôm nay mưa to cũng nên_ Yến Anh chạy ra ngoài cửa nhìn trời rồi nói

-Chep chep_ Thu Hà vừa đi từ trong nhà tắm ra nhìn nó lắc đầu

Nó cau mày:

- Mấy đứa này. Dậy muộn thì bảo ngủ như heo, dậy sớm thì ngạc nhiên thế

- Tao đoán có biến_ Thu Hà nhún vai

- Cược đi, tao cũng nghĩ thế_ Hai đứa còn lại đồng thanh

- Mấy đứa này_ Nó dậm chân giậm dỗi

- Hahahaha

- Yến Anh tết tóc cho tôi nào, không cười nữa

- Hóa ra nó dậy sớm để makeup à_ Hà Anh chép miệng

- Kệ người ta đi_ Nó ném cái gối vào người Hà Anh: Bà không nhớ tôi đại diện lớp chuyên Anh tặng hoa cho thầy hiệu trưởng để cảm ơn ư?

- Ra là vậy. Yến Anh đâu, makeup cho nó thật xịn đẹp vào để cho người ta thấy gái phòng mình toàn gái xinh nào_ Thu Hà gật đầu

- Chẳng cần makeup tôi cũng đẹp_ Nó cầm gương soi mình tự sướng

- Thôi má_ Hà Anh ngăn cản cơn ảo tưởng của nó

Chỉ sau vài phút tóc nó đã được Yến Anh tết vô cùng cẩn thận, nó chỉ tô thêm một chút son dưỡng ẩm, nhìn vào gương nó thấy yêu nó quá. Với bộ đồng phục thường ngày và giày thể thao nhưng hôm nay trông thần thái tốt hơn nên đương nhiên nhìn nó xinh hơn

- Người ta bảo quan trọng là thần thái vẫn cứ bị đúng_ Yến Anh nhìn thành phẩm của mình tấm tắc khen

- Căn bản là người ta đẹp sẵn rồi_ Nó cầm điện thoại chụp ảnh nói

Mấy đứa cùng phòng quá quen với kiểu tự khen mình xinh đẹp của nó rồi nên thấy rất bình thường. Nó chỉ có ai thân thiết mới biết cái con người thật của nó mà.

Nó và tụi kia đến trường, có lẽ đây là dịp vô cùng hiếm khi nó đi cùng với tụi kia bởi nó luôn là người đi học muộn.

Bước vào công trường nó thu hút mọi ánh nhìn, cũng quen với việc suốt ngày bị nhìn và bị soi nên nó cũng quen luôn rồi

- Ủa mặt tôi có dính gì ư?_ Yến anh ôm mặt

- Sao người ta cứ nhìn gì thế nhờ_ Thu Hà thắc mắc

- Kìa_ Hà Anh chỉ vào nó

- Hà_ Nó ngơ ngác còn tụi kia cũng kiêu ra vẩn vơ

- Đi với người nổi tiếng nó cứ bị khác

- Nài__ Nó lườm tụi kia

Tụi nó đi vào trong nơi diễn ra buổi lễ thì đụng mặt tên học chuyên lí hôm rồi. Không ai nói ai cả bốn đứa nhìn hần nhếch môi đầy nguy hiểm.

Tự nhiên nó thấy mấy người kéo nhau chạy ra phía cổng trường rồi cười rất tươi chỉ trỏ gì đấy, tụi nó tò mò quay lại nhìn

Nó thốt lên

- Ôi mẹ ơi, tao đau tim

- Anh Khánh Minh đẹp trai quá__ Thu Hà ngẩn người nhìn

-Tiếc là anh Hoàng đã có gấu đã thế lại còn xinh nữa__ Yến Anh chép miệng

- Trời ơi.... cứu.... mất máu chết mất__ Nó muốn điên lên quá

Hôm nay đúng là thần thái vô cùng quan trọng, cũng chẳng khác mọi ngày là bao sao hôm nay nó nhìn Khánh Minh và Minh Hoàng cứ thấy đẹp trai kiểu gì luôn.

- Cảm giác như có ánh hào quang bao quanh người hai anh ấy ý__ Yến Anh bình luận

- Cực phẩm__ Thu Hà gật đầu

- Thôi tôi không nhìn nữa__ Nó nói rồi kéo tụi kia đi vào phía tòa nhà, lúc này mới nhận ra là Hà Anh đã đi vào từ lúc nào, bởi nhỏ không thuộc type giống tụi nó, và đặc biệt không bị hấp dẫn trước trai đẹp.

- Đẹp trai quá__ Yến Anh ôm mặt

Tụi nó đi vào phía phong lại một lần nữa ngẩn người trước vẻ đẹp kiêu sa của Thiên Kim trước mắt

- OMG... ngày quái quỷ gì thế này, tao thấy mình lạc lỏng quá__ Thu Hà

- Trời ơi.... đẹp dã man__ Yến Anh

- Người gì đâu mà đẹp thế này. Quyến rũ thế, đường cong lại còn chuẩn__ Nó bình luận

- Thế này mà còn bị anh Khánh Minh từ chối, không biết tiêu chuẩn của anh như thế nào nhỉ?__ Thu Hà

- Ủ... công nhận__ Yến Anh gật đầu

Tự nhiên nó lại lấy tụi thân ghê gớm, Thiên Kim xinh đẹp đến thế còn chẳng ăn thua gì chứ đừng nói là nó, body quá bình thường, gia đình còn không có điều kiện nữa chứ. Ôi trời... không muốn nghĩ đến nữa luôn.

Haizzz....

Buổi lễ tổng kết bắt đầu, từ đầu đến cuối chỉ thấy nhắc tên Hoàng Khánh Minh với nhiều thành tích xuất sắc từ thể thao cho đến học tập, là tấm gương đáng để noi theo. Cả buổi không biết anh được lên nhận không biết bao nhiêu là phần thưởng để mà nói. Cứ mỗi lần anh xuất hiện là dư luận lại xôn xao. Cho đến khi anh trình diễn bản hòa nhạc với Thiên Kim, nó thấy tụi thân ghê gớm. Sao nó lại không biết chơi nhạc cụ gì nhỉ? Mọi người còn khen họ đẹp đôi nữa. Ôi thật là... nó không muốn nhìn lên sân khấu luôn, tại nó ghen tị quá mà.

Buổi tổng kết nhanh chóng kết thúc. Nó đi gặp Gia Khanh

- Giờ em phải về rồi, trước hôm chị đi xuống nhà em chơi nhé. Rồi hôm chị đi em sẽ ra sân bay tiễn chị. Chị à.... cảm ơn chị thời gian qua đã đối xử với em vô cùng tốt, ban đầu khi em lên đây còn chưa quen ai chị đã giúp đỡ em nhiều thứ, hướng dẫn và dạy em nhiều điều em không biết. Giờ chị đi rồi ai giúp em đây__ Nó ôm Gia Khanh than thở

- Đi rồi chị về chứ có đi luôn đâu. Hay giờ chị đưa nàng về rồi hôm sau xuống cho tiện đường.

- Thật không ạ?__ Nó cười

- Sao lại không nhờ__ Gia Khanh cười nhìn nó
 - Thế thì còn gì bằng nữa__ Nó nhảy cẫng lên
 - Ở lại xem trận bóng rổ tổng kết cuối năm của Hoàng với Minh rồi về nhé
 - Thế cũng được ạ__ Nó cười
 - Bây giờ đi ăn nhé__ Gia Khanh kéo nó đi
- Bây giờ nó mới gặp Minh Anh
- oaaaa thần thái quá tốt. Xinh quá__ Nó chạy lại chỗ Minh Anh
 - Thế bình thường xấu lắm ư?__ Minh Anh nghiêng đầu nhìn nó cười
 - Nay đẹp hơn. Hoàng huynh đâu?
 - Kệ ổng đi. Chúng mình đi ăn nào
 - Lại đi hẹn hò nào....__ Nó đi ở giữa Minh Anh và Hia Khanh mặt thì hớn hở

Trên xe

- Nay Đan muốn ăn gì nào?__ Minh Anh hỏi nó
- Đi ăn món Hàn đi__ Nó cười
- Hay này. Chị cũng đang định thế__ Minh Anh bắt tay nó như người đồng cảnh
- Chị quyết định à nha__ Gia Khanh ngồi ghế trên quay xuống nói
- Hèm chịu đâu__ Nó và Minh Anh trưng bộ mặt cún con nhìn Gia Khanh
- Minh Anh gọi Hoàng đưa đi ăn nhé. Còn Đan em nhờ Khánh Minh ok mình chị đi ăn món pháp cơ
- Em quen gì anh Khánh Minh__ Nó
- Thế không phải hai đứa ngầm công khai ư?
- Hèm phải mà__ Nó trưng bộ mặt đáng thương nhìn Gia Khanh
- Thế bây giờ đi ăn gì__ Gia Khanh hỏi
- Món pháp ạ__ Không ai rủ ai nó và Minh Anh đồng thanh
- Hai đứa....__ Gia Khanh lườm nó và Minh Anh. Còn hai đứa nó thì nhìn nhau cười...

Đến nhà hàng, nó và Minh Anh cầm tay nhau tí từng đi vào. Nó ra vẻ thật quý tộc, giống quý bà, ngồi vắt chân cầm cuốn menu xem, mặc dù vừa nhìn vào thì đã đau tim khi thấy giá tiền. Buông thông cuốn menu xuống bàn. Nó chép miệng cầm cốc nước trên bàn uống cho bỏ tức, cơ sao nó lại nghèo thế này

- Aiguuu.... Đan em đây là nước rửa tay mà__ Minh Anh gài nó
- Phù__ Nó tròn mắt quay qua phù hết nước gọi là nước rửa tay ra ngoài. Đâu ai ngờ rằng..... nó một lần nữa tròn mắt nhìn cái người hứng trọn nước nó phù ra. Còn ai ngoài anh bạn trai tin đồn của nó nữa. Ôi giờ phải làm sao đây. Nó biết chui đi đâu bây giờ. Phải làm sao đây, thật quá mất mặt mà. Ôi xấu hổ quá. Nó vội bịt mắt mình lại, chắc mặt anh đáng sợ lắm. Nghe Gia Khanh kể anh là người vô cùng sạch sẽ, lại còn không thích ai đung vào đồ hay người mình. Chết chắc nó rồi, giờ anh mà nổi giận nó phải làm sao. Mất hết cả hình tượng dịu dàng thực nữ mà bấy lâu nay nó gây dựng. Hicccc

Không gian vô cùng yên tĩnh, nó chẳng dám hé mắt ra nhìn cũng không ai nói gì cả. Nó sợ quá.... tất cả là tại cái nhà hàng này quá vớ vẩn, đáng nhẽ ra phải viết gắn lên đó là nước rửa tay chứ. Ai mà biết được. Cơ mà tại Minh Anh ai kêu không nói trước cho nó làm gì để rồi bây giờ... huhu

Anh mà đánh nó thì sao, chắc anh cũng không làm vậy đâu nhưng nhờ may giận nó rồi sao....

Nó suy đi nghĩ lại rồi, định xin lỗi nhưng sao tình hình căng thẳng quá...

- Em xin lỗi mà. Em không cố ý đâu. Tại em không biết đó làm nước rửa tay nên uống. Rồi chị Minh anh nói rồi em.... thật ra em không biết anh ở đây. Thật sự em xin lỗi. Anh đừng giận em nhé. Em không hề có ý gì đâu_ Nó tuôn một tràng, tay còn bịt chặt mắt

Không gian vẫn vô cùng yên tĩnh,

- Ai làm gì em mà bịt chặt mắt lại thế_ Gia Khanh nói

Lúc này thấy tình hình có vẻ khả quan hơn nó mới mở mắt ra.

Ủa Khánh Minh đâu rồi???

Nó ngơ ngác nhìn xung quanh, chỉ thấy Minh Anh và Minh Hoàng nhìn nó cười cười

- Ủa???_ Nó ngơ ngác

- Nó đi ra ngoài rồi _ Minh Hoàng hất mặt ra cửa

- Chắc nãy ảnh đáng sợ lắm. Chị Minh anh... tất cả là tại chị. Không nói cho em sớm

- Ô chị tưởng em yêu biết chứ

- Huhu.... em mà có mệnh hệ gì chị đừng hối hận

- Ôi chắc không sao đâu_ Minh hoàng kéo Minh Anh và nó ngồi xuống ghế

- Thôi em đi kiểm anh xin lỗi đây_ Nói rồi nó lao luôn ra ngoài vừa hay Khánh Minh đi vào và... nó ngã ngựa ra sau rồi ngã xuống đất

- Uizaaaa_ Nó suýt xoa

Khánh Minh đỡ nó dậy. Chưa kịp để ai nói gì nó đã kéo anh ra ngoài

- Sao vậy?

- Thật sự em không có ý gì đâu. Tại không biết anh ở đây với lại tại chị Minh Anh không nói cho em biết đây là nước rửa tay rồi em uống vào. Anh đừng giận em nhé. Thật sự xin lỗi_ Nó cúi đầu nói

- Hâm nào. Anh có nói gì đâu_ Khánh Minh xoa đầu nó

- Em tưởng lúc đấy anh đáng sợ lắm làm em chẳng dám mở mắt ra nhìn

- Anh có ăn thịt em đâu mà sợ. Thôi vào ăn đi.

- Đừng giận em đây

- Đây phải để anh suy nghĩ đã_ Khánh Minh nhún vai

- Đừng giận em mà_ Nó trưng bộ mặt đáng thương nhìn anh

- Hôn anh đi rồi anh hết giận_ Khánh Minh cười gian

- Đây thì hôn này_ Nó đá Khánh Minh cái

- Em thật chẳng biết thương hoa tiếc ngọc

Nó bấu môi rồi đi vào trong để tận hưởng món ăn sa hoa và trước giờ nó chưa dám nghĩ đến còn mặc kệ Khánh Minh có giận hay không

27. Chương 25: Về Nhà Nào

Sau bữa ăn vô cùng tuyệt vời đối với nó thì nó được trở về kí túc lấy đồ rồi tụi Gia Khanh đưa nó về. Trận đấu bóng rổ bị hủy do chiến tranh nội bộ của lớp chuyên lí. Nó được về nhà rồi, nghĩ đến cảnh được ngủ

rồi đánh nhau với em trai nó cũng thấy vui rồi. Cơ mà về rồi thì nó sẽ không được gặp tụi Gia Khanh và bạn trai tin đồn của nó nữa... còn mấy đứa bạn cùng phòng nó nữa, là hơn 2 tháng hè chứ đâu ít ỏi gì. Năm ấy Gia Khanh còn qua Mĩ học rồi thì nó biết chơi với ai, lấy ai bên vực nó, lấy ai đưa nó đi chơi. Lâu nay Minh Anh với Minh Hoàng chơi trò tình cảm trước mặt tụi nó thì còn có Gia Khanh độc thân cùng, bây giờ thì nó biết sao đây. Về phòng nó tâm sự một lúc với mấy đứa cùng phòng rồi tất cả đều cùng ra về một lúc. Nó nhiều đồ nhất bởi khi đi nó cũng mang nhiều đồ về cùng thế. Nó lại còn ôm theo con gậy bông mẹ nó tặng sinh nhật, không có gấu nó sẽ khó ngủ lắm nên cứ phải mang đi mang về.

Nó phải nhờ Hà Anh mang dù nhưng vừa ra đến cửa đi được một đoạn thì Khánh Minh và Gia Khanh lên khiêng vali dù nó làm tụi kia ghen tị la hét ầm lên

28. Chương 26

Nhanh chóng bữa ăn cũng được dọn ra. Tuy nó không sa hoa như những lần ăn nhà hàng với tụi Gia Khanh của nó nhưng vẫn đầy đủ chất dinh dưỡng như nó nhận xét, so với bữa ăn thường ngày nhà nó thì thực sự hơn nhiều. Do nó có gọi trước nên mẹ nó cũng đi chợ mua được ít đồ.

- Huzaaaa ngon quá__ Minh Anh nhìn bàn ăn đầy thích thú hét lên
- Cô khéo tay quá, chứ mẹ con còn chẳng biết nấu ăn luôn__ Gia Khanh cười nói chuyện với mẹ nó
- Em phát hiện ra, tất cả đều hợp với mẹ trừ em. Tất cả thứ mẹ em làm trong mắt ai cũng ngưỡng mộ hết á. Mà cơ sao.... cứ như kiểu con không phải con đẻ của mẹ ý__ Nó tỏ ra bất bình
- Đúng rồi đấy, mẹ lợm mảy ngoài bãi rác về đấy__ Mẹ nó cười cười nguy hiểm

- Khikhi__ Em trai nó che miệng cười

Nó trừng mắt nhìn thẳng em dám bán đứng nó

- Xem kia, cái mắt kia__ Minh Hoàng phì cười nhìn nó

Nó cười cười rồi thu cái ánh mắt hình viên đạn ấy

Suốt cả buổi ăn cơm, tất cả mọi người đều trò chuyện vô cùng vui vẻ trừ nó lặng lẽ ăn và ăn.

Xong nó phải đi nghe điện thoại của Thu Hà gọi đến, nó nói chuyện như kiểu nghìn năm xa cách. Buồn đủ thứ chuyện trên trời xuống đất mà khi tất cả mọi người ăn xong, dọn dẹp các kiểu xong nó vẫn chưa xong

- Đannnn__ Mẹ nó lườm nó
- Daaaaaaaaaaaa__ Nó kéo dài ra rồi quay lại nói tiếp với Thu Hà mấy câu rồi mới tắt.
- Con hay quá nhỉ__ Mẹ nó lườm nó cái
- Tại lâu ngày quá không gặp mà__ Nó xụ mặt đáng thương nhìn mẹ
- Mấy nghìn giây rồi?

Nó cười miễn cưỡng cái rồi quay qua nhìn bàn rồi nhìn nơi để bát

- Ủa..... xong hết rồi ạ
- Để đợi chị đến bao giờ mới xong

Nó cười cười với Minh Anh và Gia Khanh,

- Cuối tuần chị qua Mĩ làm thủ tục các thứ để nhập học rồi, xong nếu còn thời gian thì về chúng mình đi du lịch__ Gia Khanh nhìn nó
- Daaaaa thật ạ__ Nó nhảy cẫng lên

- Ô kìa thế tưởng chị đùa à?
- Ahyhy__ Nó cười cười nhìn mẹ nó
- Nhìn cái gì?
- Thế nàng thích đi đâu nào?__ Minh Anh hỏi nó
- Dạ..... em thích đi Hàn Quốc
- Hàn Quốc ư?
- Dạ.... cơ mà chị có thích Hàn Quốc đâu__ Nó tru môi
- Đi châu phi đi__ Minh Hoàng từ đâu ra phán câu bị Gia Khanh đá cho phát
- Huynh đi một mình đi__ Nó lườm Minh Hoàng cái
- Hay đi Nhật__ Thêm một ý kiến nữa của Minh Hoàng
- Eo ơi người Nhật biến thái lắm__ Nó bĩu môi

Vừa nói xong tất cả mọi người cười ầm lên trong đó có cả Khánh Minh

- Sao cười em__ Nó nhăn mặt
- Không ai nói gì cả chỉ cười thôi
- Cho em quyết định đây__ Gia Khanh cười
- Em muốn đi Hàn Quốc thôi. Đó là mục tiêu nhất định em phải làm trước khi em lấy chồng
- Hahaha

Một lần nữa mọi người lại cười ầm lên

- Ô kìa__ Nó phụng phịu
- Thôi đùa đấy. Theo ý em vậy. Nhưng phải xem chị có được về không đã__ Gia Khanh cười xoa đầu nó
- Giờ muốn ở đây luôn quá. Con chẳng muốn về đâu__ Minh Anh nhìn mẹ nó cười
- Em nuôi chị__ Nó vỗ vai Minh Anh mặt vô cùng nghiêm túc làm Minh Anh phì cười
- Cô luôn chào đón các con mà. Nếu có thể thì cứ xuống đây chơi. Cô chỉ sợ các con bận thôi ý chứ
- Con rảnh lắm cô ơi__ Minh hoàng cười cắn miếng táo nhìn mẹ nó
- Kệ con__ Gia Khanh nhìn Minh Hoàng
- Ô kìa..... suốt ngày ăn hiếp người ta__ Minh hoàng lườm Gia Khanh
- Đập cho cái bây giờ

Rồi..... không biết nói chuyện gì nữa, chỉ biết là mãi mãi... tối khá muộn tụi Gia Khanh mới trở về thành phố

- Cuối tháng con xuống thăm cô__ Trước khi lên xe Minh Hoàng còn lại chỗ mẹ nó cười nói
- Cô luôn chào đón mấy đứa mà. Thôi về đi kẻo muộn, ba mẹ lại lo đấy. Đi đường cẩn thận nhé
- Con chào cô con về ạ. Bai Đan muội huynh về nhé
- Nhanh lên tao cho mài ở đó luôn giờ. Con chào cô ạ__ Gia Khanh đá Minh Hoàng rồi nhìn mẹ nó cười. Khánh Minh cúi đầu chào mẹ nó. Rồi cười với nó cái.

Chiếc xe đã bắt đầu lăn bánh, vào nhà.... nó uể oải cả người. Nằm luôn ra sofa, cũng lâu lắm nó không ngủ trên đây rồi

- Mẹ không nghĩ con có thể chơi được với tụi nhỏ

- Nhiều lúc con thấy lạc lõng lắm ý chứ, toàn con người quá perfect__ Nó nhún vai nằm sấp xuống ghế nghịch nghịch cái điện thoại.
- Nhưng mà.... mẹ cũng hiểu cảm giác của con. Con không hợp với tụi nhỏ chút nào
- Con cũng thấy vậy. Nhưng mà thôi kệ đi. Anh chị ấy tốt với con lắm.
- Con thích Khánh Minh đúng chứ
- Mẹ nó vừa nói xong làm nó suýt bị sặc khí
- Mẹ lại đoán linh tinh rồi
- Chẳng bao giờ mẹ nhìn nhầm đây con gái. Mẹ không cấm con nhưng mà.... nếu... chỉ nếu thôi nhé. Hai đứa không hợp nhau đâu. Không phải lúc nào cùng dìm con này nọ nhưng mà Khánh Minh không phải xuất thân bình thường đâu. Vả lại là con nhà giàu, sống sung sướng từ nhỏ như vậy, con nghĩ nó có thật lòng với con không. Những người như vậy, con không yêu được đâu. Đây là ý kiến của mẹ. Còn nếu mà con cảm thấy mình thích cậu ta thật, thì cân nhắc, không lại đến lúc khóc lóc hiểu không
- Con biết lâu rồi.
- Hiểu thì tốt. Còn việc đi du lịch, mẹ không cấm con đâu. Nhưng mà đi nước ngoài, con biết chi tiêu nó kinh khủng thế nào rồi mà. Nhà ta không có điều kiện như vậy. Mẹ biết là tụi nhỏ sẽ lo toàn bộ cho con nhưng thế cả mẹ và con đều thấy áy náy đúng chứ
- Con cũng đang định nghĩ vậy. Cơ mà ai biết có đi không.
- Thì mẹ nói vậy. Cơ mà Khánh Minh nhìn cứ như mĩ nam hàn Quốc thể
- Thấy chưa? Đến mẹ còn thích chả là con
- Thì mẹ có nói gì đâu.
- Phương Vy mà nó còn hét âm lên khi con cho xem ảnh chẳng là. Nó mà gặp ngoài đời chỉ có đứng hình thôi
- Thôi... trai đẹp chỉ nên ngắm thôi con, không nên yêu, vì không phải của mình đâu. Rồi bây giờ mang vali lên phòng rồi đi tắm để ngủ.
- Trái... mang từ kí túc xuống anh Minh còn phải mang giúp con, mẹ nghĩ sao mà con có thể mang lên phòng được. Người ta còn biết nâng niu con, mẹ thì...__ Nó chếp miệng
- Mẹ nó lườm nó rồi cùng nó mang hai cái vali lên trên phòng giúp nó. Phòng nó vẫn rất sạch sẽ vig ngày nào mẹ nó cũng lau dọn mà. Nó nhảy một cái lên giường đang tay ôm lấy cái giường ngửi mùi nước xả vải thơm ơi là thơm.
- À tối qua bố mới gọi cho con
- I know__ Mẹ nó treo quần áo vào tủ cho nó nói
- Sao mẹ biết
- Tại sao mẹ lại không biết nhỉ?
- Haizzzz...
- Mang làm gì nhiều đồ thế này. Hử... mới mua đồng hồ mới à. Hoang phí quá đi mất. Nhìn cái đồng hồ biết chẳng rẻ gì rồi
- Khánh Minh tặng sinh nhật con đấy.
- Trời ơi.... max tiền thế này cơ á. Thế mà con cũng nhận à
- chẳng nhẽ lại từ chối. Mẹ hỏi hay
- Đắt thế này, đúng con nhà giàu có khác

- Con kể với mẹ rồi mà... bọn chị ý đã tổ chức sinh nhật cho con rồi mà còn tặng toàn quà max tiền.
 - Thế lúc sinh nhật tụi nó thì con sao
 - Lúc đó con nghĩ__ Nó nói tay đang còn thoăn thoắt nhắn tin với Khánh Minh
 - Haizzzz
 - Chưa gì người ta khen mẹ rồi kìa__ Nó chìa cái điện thoại đang nhắn tin với Khánh Minh cho mẹ nó xem.
 - Thế mẹ chả không quá xinh đẹp và tốt bụng sao
 - Hừm... mẹ lại nhiệm của con rồi__ Nó lắc đầu. Không phải tự nó hay ảo tưởng mà là do nhiệm của mẹ ý chứ
 - Mà cái gì my world cơ__ Mẹ lườm nó
 - Từ cái hồi 1-4 cơ nhưng quên chả đổi luôn
 - Bố mẹ luôn mười mấy năm chả thấy đâu, cái đứa mới quen mà “my world” cái gì?
 - Căn bản là người ta đẹp trai thôi khikhi__ Nó ôm miệng cười
 - Tao cho mày ra đừng ở bây giờ. Dậy xếp lại đồng giày dép của mày đi tao nhờ
 - Thôi mà mẹ yêu__ Nó nhìn mẹ nó bằng cái mặt cún con
 - Đẹp cái mặt đấy đi. Con nghĩ con đủ xinh đẹp để dùng mỹ nhân kế với mẹ ư? Dậy nhanh
- Nó phụng phịu xuống xếp lại đồng giày của nó mang về.

Cơ mà nhiều lúc, nó cứ thấy mẹ nó teen teen như kiểu trẻ như tuổi bọn nó ý. Đây là điều mà nó ngưỡng mộ mẹ nó nhất, là luôn tôn trọng ý kiến của con, luôn lắng nghe con và vô cùng tâm lý. Chỉ mỗi cái suốt ngày dìm nó là giỏi

29. Chương 27: Nghỉ Hè Thật Tuyệt Vời

Nghỉ hè đối với nó mà nói là kì ngủ hè dài dằng dặc mà nó yêu nhất. Với con người lười nhác chỉ đặt ngủ lên trên hết như nó thì nghỉ hè là lúc phát huy khả năng ngủ tối đa của nó. Nó nghỉ hè, mẹ nó cũng được nghỉ, em nó cũng được nghỉ nhà nó chỉ có bố nó là không được nghỉ. Nó đã lên kế hoạch cả rồi, sẽ ngủ và ngủ.

Mẹ nó bảo, năm nay chắc chẳng đi du lịch ở đâu đâu vì bố nó không có nhà, vả lại điều kiện kinh tế năm nay hơi khó khăn. Hic.... nghỉ hè mà không đi du lịch thì nhàm chán lắm.

15h30” trong khi nó còn nằm ngủ dưới điều hòa mát vô cùng thì dưới nhà mẹ nó đã gọi

- Đan ơi.... dậy nhanh, Phương Vy qua kìa
- Dạ..... __ Nó ngồi dậy vò đầu tóc, mở mắt nhìn ra cửa, Phương Vy đang đứng ở đấy
- Lúc quái nào mày cũng ngủ được thế con kìa
- Không ngủ thì làm gì
- Người chẳng như con nhện ý...__ Phương Vy ngồi xuống ngả lưng ra giường
- Mà không đi chơi đâu à?
- Đi đâu giờ. Hôm qua crush của mày xuống, sao không nói t kiểm soát qua ngắm mặt
- Haha... giờ tao mới nhớ sao lúc đấy sao tao không gọi cho mày qua chiêm ngưỡng

- Nghe mẹ mày khen đẹp chắc đẹp lắm
 - Mẹ tao nói khi nào
 - Lúc sáng mẹ tao với mẹ mày tắm ở nhà tao
 - Aiguuuu... mẹ tao còn biết tao crush anh ý
 - Hứ..
 - Cơ mà tao cho mày xem ảnh con gì
 - Ai biết có photoshop không
 - Mé... crush của tao đẹp trai nguyên chất luôn
 - Haha....
 - Cười gì mài... haizzz tao sắp đi du lịch Hàn Quốc mài ậ
 - Mài vừa ngủ dậy mà chưa tỉnh ử?
 - Không tin à. Tụi chị Gia Khanh cho tao đi
 - Khoe à...
 - Chớ sao... haha
 - Tụi lớp cũ nó bảo nay mày lên thành phố rồi quên chúng nó rồi
 - Có đứa nào nhớ tao đâu mà. Cơ mà lâu lắm tao chẳng thấy đứa nào
 - Mài về thì ít, về thì ngủ như mày thì ai thấy và thấy ai. Cơ mà... khikhi quên nói mài nghe. Kiên nó vẫn còn thích mài đấy
 - WHAt???_ Nó tròn mắt nhìn Phương Vy
 - Khikhi... hôm rồi ngồi nói chuyện với tụi nó, mới khai. Haha... nó chung thủy thế còn gì, 4 năm rồi. Tao thấy nó cũng đẹp trai con nhà cũng có điều kiện, học hành cũng tạm sao ngày đấy mày phũ với nó thế nhỉ? Nó chẳng không hơn cái bạn đẹp đẹp kia của nài à haha
 - Căn bản là tao không thích nó
 - Chảnh mài
 - Crush của tao bây giờ á, cái gì cũng gấp nó chục nghìn lần, vừa đẹp trai vừa học giỏi, nhà max có điều kiện, ga lăng vô cùng, lại còn lạnh lùng, đã thể auto giỏi thể thao. Tóm lại bằng một từ perfect.
 - Ồ... nhưng người ta làm gì thích mày hahaha
 - Con chó_ Nó cầm gối ném Phương Vy
 - Thảo nó chuẩn bị cưới rồi mày ơi
 - Hả_ Nó tròn mắt nhìn Phương Vy
 - Thằng đấy 19t ẻm ý trót dại nên phải cưới gấp
 - Sao nó ngu thế nhờ
 - Thế mà nó có người yêu còn mài thì làm gì có
 - Đã bảo là tao tôn thờ chủ nghĩa độc thân mà_ Nó vênh mặt nhìn Phương Vy
- Đúng lúc đấy điện thoại nó reo chuông, là Gia Khanh gọi nó
- [- Em nghe ạ
- Nay quên chị rồi cơ à

- Đâu có, em tưởng bị bạn thủ tục visa các kiểu nên đâu dám gọi

- Xong hết rồi, cuối tuần chị về ý mà...

- Ôi thật ư?

- Ừ... Nghỉ hè rồi đi đâu chưa

- Em đi ngủ

- Thật là... đợi chị xíu nhé... chị nghe điện thoại của mẹ

- Dạ]

Nó tắt điện thoại rồi lại nằm ngả lưng ra giường giống Phương Vy

- Tối mày uống trà sữa không?_ Phương Vy tay cầm điện thoại nhắn tin với ai đó hỏi nó

- Hỏi hay

- Haha.. có đưa mời tao đi

- Mày lại lừa con nhà lành đi. Nhưng nó mời mày chứ đâu mời tao

- Ahyh, tao bảo t kêu cả bạn thân của tao, nó bảo ok... mày cứ đi đi thằng này không cần nể mặt làn gì. Nó cứ làm như tao với nó thân lắm ý, suốt ngày rủ tao đi ăn uống các kiểu mà tao ừ đi. Hôm nay có mày tao mới nhận lời

- Không thích phũ nó đi

- Bố mày không thiếu cách phũ nó mà nó cứ bán lấy ý chứ

- Con người...

- Tối nay tao cho nó sạt nghiệp rồi từ bỏ ý định cưới tao này_ Phương Vy mỉm cười nguy hiểm

- Nay mà còn ác hơn cả tao rồi

- Sống là phải thật tàn nhẫn mà ơ.....

Nó và Phương Vy nói đủ thứ chuyện, nói mãi không hết chuyện, cho đến khi mẹ nhỏ gọi về mới về. Lúc này nó mới bước xuống giường để xuống dưới nhà

- Hai đứa nói gì mà lâu chuyện thế_ Mẹ nó hỏi

- Lâu ngày không gặp mà cô. Con về đây ạ_ Nói xong Phương Vy chạy về luôn

- Ngủ sướng ha con

- Không ngủ giờ làm gì mẹ_ Nó gãi đầu

- Đan xinh đẹp cho em mượn điện thoại_ Em trai nó trưng bộ mặt cún con nhìn nó

- Trên giường ý_ Nó nói rồi đi xuống bếp mở tủ lạnh kiếm gì đấy ăn

- Tắm sdi rồi ăn cơm nào. Tối nay mẹ phải dạy thêm

- Đang hè mà học gì

- Ôn cho tụi lớp 9 thi vào THPT chứ gì. Mà ăn xong chấm tập bài thi thử cho mẹ với.

- Mẹ lại lợi dụng con đi_ Nó đứng dựa vào cửa ăn cam nói

- Cho mà nhịn cơm bây giờ

- Xíu con đi chơi với Vy xong về con chấm

- Về rồi mày đi ngủ luôn

- Mẹ yên tâm mai có bài mẹ trả cho học sinh là được chứ gì. Sao mẹ không dạy văn đi, dạy tiếng anh làm gì cho con phải khổ thế này.

- Đi tắm để ăn cơm. Cả ngày chỉ có ăn với ngủ mà còn than khổ à__ Mẹ lườm nó

- Lại ăn hiếp con đi

- À trước khi tắm đi quét phòng học lau bảng luôn cho mẹ luôn. Chiều nay tụi nó học xé giấy bắn quá

- Vàng__ Nó uể oải đi ra lấy chổi quét phòng dạy thêm của mẹ nó

Tắm, ăn uống xong xuôi, nó với em trai ngồi xem TV ền ăn trái cây còn mẹ nó phải dạy học.

Phương Vy qua gọi nó, nó đi thay cái bộ đồ ở nhà ra, mặc phong trắng có mũ với quần baggy, đi thêm đôi giày lười, nó thả tóc do mới gội đầu.

Nó chạy xuống phòng dạy của mẹ nó, vừa xuống tụi nhỏ đã bắt đầu khen nó xinh các kiểu

- Mẹ... con đi chơi xúu__ Nói xong nó quay qua cười với mấy đứa học sinh của mẹ rồi chạy luôn.

Phương Vy chở nó đi bằng xe điện của nhỏ, học sinh nghiêm túc đương nhiên phải đội mũ cài quai rất cẩn thận

- Xa không?

- Gần trường

- Lâu lắm tao chẳng ăn ở đây

- Quán mới mở nhiều đồ ăn ngon cực, mà ăn không phải kiêng nể cho tao

- Ít ra phải giữ hình tượng cho tao chứ. Nhanh về còn chấm bài cho mẹ tao nữa kìa

- Ôi trái, bài thi thử chứ gì? Tao vừa chấm lúc chiều. Mẹ tao lười kinh khủng, suốt ngày nhờ tao chấm

- Sao mẹ tao với mẹ mà không dạy văn lại đi dạy toán với anh làm gì nhẩy?

- Hôm nay tao chấm cho một đứa, nó làm chả đúng câu nào, tao hỏi mẹ tao nó có đẹp trai không, mẹ tao bảo tạm, kèm theo tên nó cũng hay hay thế là tao cho nó 1d

- Giải ghê, trắc nghiệm sai hết cũng giải phết

- Nhiều câu tìm x dễ không tưởng được mà nó còn tô sai

- mà thấy dễ nhưng nó không thấy dễ

Nhanh chóng nó và Phương Vy đã đến cái quán đồ ăn vặt ền trà sữa

- Đẹp ghê

- Nhiều quán đẹp nữa. Hết hè tao sẽ cho mày thử hết. Nhưng chỉ dẫn đi thôi chứ mày trả tiền ăn

- Con chó.

Nó và Phương Vy bước vào trong quán gây sự chú ý của tất cả mọi người, Phương Vy ở đây thì quá thân quen rồi, nhỏ còn thân luôn với cô chủ quán luôn. Mọi người cứ nhìn nhìn nó làm nó thấy ngại, xinh quá cũng khổ mà

- Ai đây nhĩ? Cô nhìn quen quen__ Cô chủ quán nhìn nó hỏi

- Hoa khôi của trường năm ngoái ý cô, con gái cô Hà dạy tiếng anh ấy ạ

- À... Linh Đan à. Nay lớn xinh gái thế. Thế cháu học ở đâu?

- Cháu học quốc tế X ạ__ Nó mỉm cười thân thiện

- Giải thế này lại còn đẹp gái thế mẹ có nhờ

Nó cười cười, khen thế này nó bối rối quá.

Xong Phương Vy kéo tay nó dẫn đến cái bàn có bạn nhỏ đợi sẵn, ai cũng cứ nhìn nó.

- Hi... đây bạn tôi. Linh Đan

- Chào Đan__ Người đẩy vẫy tay chào nó: Ngồi đi

- Ông đi một mình ư?

- Ủ... bà với Đan ăn gì

- Hai trà sữa sôcalo với dâu cỡ lớn, hai sữa chua nếp cẩm, hai xoài lắc, hai bánh tráng trộn, hai cá viên, hai bắp xào, hai bánh sữa, hai sữa chua hoa quả, À còn hai kem merino nữa nhé, với lấy cho tôi vài gói snack nhé. Ông thông cảm Đan nó không quen ăn chung với ai cả nên tôi phải gọi hai phần cả__ Phương Vy cười cười nhìn người trước mặt

- Không sao__ Cậu bạn cũng cười cười

- Ông đi lấy dùm tôi được chứ?

- ok.. hai bà đợi tôi xíu

Nói rồi cậu bạn đứng lên đi lấy đồ ăn. Vừa đi xong nó ôm bụng cười lẩn lộn

- Mà gọi để làm gì mà gọi ghê thế

- Ồ thế mà nhiều á. Xong tao ăn hết cho xem

- Cơ mà cái gì mà Đan nó không quen ăn chung, mà thật là. Tao thấy tên đó cũng đâu xấu lắm đâu mà mà ác thế

- Tao không thích.

Nó cạn lời với Phương rồi quay qua cười cười rep tin nhắn của Khánh Minh

- Ghê ghê, nói chuyện ngọt như người yêu ý

- Kệ tao mà

Nhanh chóng đồ ăn được mang lên, nhiều quá cậu bạn phải đi lấy gần chục lần, Phương Vy dùng mỹ nhân kế, nhờ vả đi lấy dùm cái này cái kia làm cậu bạn đẩy không được ngồi yên 5"

- Mà ác thế

- Hết lần này ừ dám mời tao đi nữa đâu. Nên mà tận hưởng đi

- Haizzz thằng đẩy thật có vấn đề mới thích mà

- Nói nữa tao đá mà ra ngoài giờ

Nó cười cười không nói gì cả

30. Chương 28: Nhập Viện

Đồ ăn được mang ra xếp đầy bàn, nó chẳng buồn quan tâm gì cả chỉ ăn và ăn, ăn hết cái này đến cái kia đến khi nó không thể ăn gì nữa mới thôi. Biết trước đi ăn nên nó đã ăn vô cùng ít cơm nhưng mà vẫn cứ bị no quá. Nó gọi hai sữa chua mít mang về cho mẹ và em trai, Phương Vy cũng thế. Và đương nhiên là cậu bạn kia vẫn trả tiền tiếp. Chắc cũng hết kha khá. Nó cười cười rồi cùng Phương Vy đứng lên đi về. Vừa ra cửa, một top thanh niên cũng hơn tuổi tụi nó một xíu bắt đầu gây chuyện với tụi nó.

- Em cho anh xin số điện thoại được không?__ Tên đó nhìn nó hỏi

- Anh lấy số mẹ em không?__ Nó nói với thái độ hững hờ

- Ô... em thú vị thật
- Anh quá khen__ Nó cười, cười nguy hiểm
- Nhà em ở đâu?
- Anh tính ăn trộm gì ư?
- Em vui tính thế

Phương Vy chỉ đứng nhìn nó cười cười, quá rõ con bạn thân mình mà. Bình thường thì dễ thương ngây ngất, một khi không vừa ý thì... chẹp chẹp, đại nẫu karate đẩy anh ơ

Nó không nói gì cả cười nhếch cái rồi kéo tay Phương Vy ra xe

- Anh đang nói chuyện với em mà__ Tên đó kéo tay nó lại
- Em có bạn trai rồi anh ơ__ Nó quay lại kéo tay ra
- Anh không tin
- Kệ anh__ Điện thoại nó reo chuông, đúng lúc đó Khánh Minh gọi cho nó, nó lưu danh bạ của anh là " Anh ". Nó chìa điện thoại ra cho tụi kia nhìn rồi nghe máy. Đương nhiên với cái tên như vậy cộng với cái bản mặt đẹp trai của Khánh Minh thì tụi kia không trêu nó nữa
- Anh có muốn nói nói chuyện với người yêu em không?__ Nó cười cười

Không nói gì mấy tên kia đi vào trong. Người ta bảo rồi, đừng đụng vào gái xinh, đặc biệt những người như nó mà

Nó nói vài câu với Khánh Minh rồi lên xe về.

- Ra thành phố ở có khác, nói chuyện thật quý sờ tộc haha
- Im đi mài.
- À.. ghê công khai người yêu luôn cơ
- Kệ tao. Haizzz tao no quá mài ơ
- Tao cũng thế

Về đến nhà mới có 8h50" còn thừa thời gian cho nó chấm bài. Đưa đồ ăn cho em trai nó rồi nó ngồi ra bàn chấm bài dùm mẹ nó

Nó phàn nỡ với những câu sai của học sinh của mẹ nó. May chấm trắc nghiệm nên nhanh. Gần 100 bài nó chấm có hơn 1 tiếng là xong, nó được mẹ nó đào tạo chấm bài từ cái hồi nó học lớp 6 đương nhiên giờ phải lên tay nghề rồi

- Nhanh thế. Mẹ phải chấm cả ngày mới xong
- Con thuộc đáp án nên chỉ cần đánh dấu và đếm thôi mà. Dù sao thì cũng là học sinh của quốc tế X đẳng cấp cứ khác chứ hihi
- Sữa chua mít đâu đây
- Cửa chùa ý mà mẹ. Không có đọc đâu mẹ lo
- Mai không làm gì ở nhà dậy sớm lau nhà đi nhé. Mai mẹ về muộn đấy, nấu cơm đi. Rồi rủ Phương Vy đi chợ mua đồ nấu ăn. Phương Vy nó toàn phải nấu ăn đấy
- Dạ... cơ mà con mà nấu đừng có mà chửi con đấy. Mà con không thích lau nhà đâu
- Gia Bảo mai nhớ nhắc chị Đan đâu là muối đâu là đường nhé con. Không lại bỏ đường vào canh lại mệt lắm
- Dạ__ Em trai nó gật đầu

- Lại bắt đầu bôi bác con ra đi_ Nó chép miệng: Mẹ ghi ra giấy đi con không nhớ đâu, ghi thật đầy đủ mua những gì và mua thể nào ền nhớ để tiền lại cho con đây

- Biết rồi

Nó chẳng nói gì đứng lên đi lên phòng ngủ. Ngồi nghiêm túc chấm bài cả tiếng nó mới hết cả cổ rồi còn đâu. Nó lên phòng nằm trên giường nghịch điện thoại. Nó còn đang nhắn tin với Khánh Minh, đang cười vì nó vừa lừa anh

Nó: Anh có cần nước để uống không?”

Anh: có chứ

Nó: woaaaa vậy anh đang cần 75% trên con người của em rồi”

Anh: Lại thả thính

Nó: Khikhi... anh dễ bị lừa quá

Anh: Em bị nhiễm ngôn tình nặng rồi

Nó: Hừm.... nay vừa đi uống trà sữa xong

Anh: Có gì liên quan đến anh

Nó: Em có một thắc mắc

Anh: Sao nào

Nó: Anh ơi... em không hiểu là khi pha trà sữa ý..

Anh: Anh đổ em lâu rồi

Nó: ơ kìa em chưa kịp nói mà

Anh: Lại lừa người ta đi. Nhưng mà cái này anh suốt ngày được nghe rồi

Nó: Hừ...

Anh: giận à

Nó: Thấy em rảnh không?

Anh: Ngủ đi. Anh bận xịu nhé. Ngủ ngon mơ anh đây

Nó: Em mơ hoàng tử của em chứ mơ anh làm gì.

Anh:

Nó cười cười

Một lúc sau thì

” Chết rồi.... đau bụng quá”

Nó gắng cắn răng chịu đau một chút sẽ khỏi, nhắm nhắm ngày, lắc đầu không phải. Cơ mà sao lại đau bụng thế này. Nó nằm co người như con tôm trên giường, đang tgan thăm sao số nó khổ thế này thì thấy tin nhắn của Phương Vy

PV:” Mài ơi tao bị đau bụng”

Nó lấy cái điện thoại rep lại

Nó: ” Hic... tao cũng thế”

PV: ” Không phải ngộ độc chứ. Chết rồi... mẹ tao mà biết chỉ có đường bầm đập thôi”

Nó: ” Hic.... tao đau sắp chết rồi, tao gọi mẹ tao đây chứ thế này làm sao tao sống qua tối nay đây”

PV: ” có biết tao ăn ít ít thôi. Đã thế lại còn ăn hỗn hợp nữa chứ. Mé ơi tao không sống nổi nữa rồi”

Nó: " Tại mài đấy. Hic gọi mẹ tao cho tao đi bệnh viện đây. Tao thấy không ổn"

Nó cố gắng thêm lúc nữa nhưng không ổn chút nào, vừa đau bụng vừa buồn nôn. Chắc nó chết quá. Nhìn đồng hồ, gần 11h rồi. Nhưng mà nhờ mẹ mà biết nó ăn nhiều thứ để bị bội thực thế này mẹ đánh nó mất. Nhưng mà cứ thế này nó chết mất. Nó thấy thở cũng đau nữa

Với lấy cái điện thoại gọi cho mẹ nó lên.

Chưa đầy 1" mẹ nó đã chạy lên phòng nó. Đau khổ hơn khi nó khóa cửa trong mẹ nó thì không tài nào mở được. Lết cái thân dậy mở cửa, nó đau sắp chết mất rồi. Mở xong cửa nó ngồi sụp luôn xuống đất, cả người nó mềm nhũn cả ra, mặt thì trắng bệch ra, không một chút sức sống. Nó không nói được gì nữa, thêm một chút nữa nó chết luôn ở đây mất. Mẹ nó hốt hoảng gọi cho bác nó đưa nó đi cấp cứu.

Nó được đưa vào phòng cấp cứu, mẹ nó và các bác nó ngoài này còn không biết chuyện gì đã xảy ra với nó, chỉ biết là lúc đưa đi cấp cứu, mặt nó cắt không giọt máu. Nó ngất luôn từ lúc trên phòng.

Cũng may cô nó là bác sĩ của bệnh viện nên thủ tục các thứ làm nhanh hơn, mọi thứ chắc sẽ tốt hơn

Mãi một lúc sau bác sĩ mới đi ra

- Cháu sao rồi?

- Chắc hôm qua nàng ăn gì vào rồi bị ngộ độc. Ăn quá nhiều thứ dẫn đến bội thực chứ gì. Nhìn mặt mà em suýt hết hồn

- Con bé này__ Mẹ nó thở phào nhẹ nhõm

Nó xác định rồi, lần này mà tỉnh dậy kiểu gì cũng bị te tua cho xem

Nó được chuyển vào phòng nghỉ ngơi, chắc cũng phải nằm viện vài hôm.

31. Chương 29

Nó tỉnh dậy, chưa mở mắt đã ngửi thấy mùi thuốc sát trùng đặc trưng của bệnh viện. Vừa mở hé mắt đập ngay vào mắt nó là mẹ nó đang ngồi cùng với cô nó. Thôi thì giả ngủ còn hơn chứ mở mắt ra là không ổn, kiểu gì cũng bị tra hỏi

- Còn giả vờ ngủ cái gì__ Giọng mẹ nó vang lên

Hic... sao mẹ cứ như thần thánh ý. Cái gì cũng biết thế này. Thôi thì cũng đã lộ rồi thì mở mắt ra vậy.

- Tại con chói mắt__ Nó vờ lấy tay che mắt

- Nắng đâu ra mà chói

- Hicccc mẹ chẳng thương con oa oa... con bệnh mà mẹ còn ăn hiếp con. Con méc ba, méc bà nội, méc ông nội, méc bà ngoại, méc ông ngoại, méc bác cả, bác hai, méc cả Phương Vy, cả chị Khanh, chị Minh Anh rồi anh Minh Hoàng, con méc cả anh Khánh Minh cả Thu Hà cả Yến Anh cả Hà Anh đấy__ Nó xụ mặt giận đối

- Xong chưa?__ Mẹ lườm nó

Nó chẳng nói gì cả, quay sang nhìn cô nó cầu cứu

- Rồi nói đi. Làm gì để ra nông nỗi này. Mẹ để tự khai, đừng có mà nói dối

- Chết rồi, không nhớ gì cả, bị mất trí nhớ rồi. Cô là ai?__ Nó giả vờ mất trí nhưng mẹ nó đâu phải trẻ lên 3 đâu.

- Rồi trước sau gì thì cũng phải nói thôi mà.

Nói xong mẹ nó đứng lên đi ra ngoài, chắc đi mua cho nó ít đồ ăn vặt ý mà.

Cô nó kể lại lúc nó cấp cứu đáng sợ đến mức nào, nó kể cho cô nó nghe cái lịch sử ăn uống huy hoàng của nó ngày hôm qua

- Ăn cho nhiều vào rồi bội thực chứ sao. Phải rửa ruột cho con vì ngộ độc đấy
- Bảo sao giờ con đói muốn chết
- Nào, ăn chút này đi. Chắc mẹ về nấu cháo cho con đấy
- Cô đừng kể cho mẹ con đấy không con chết chắc
- Mẹ chẳng không hỏi Phương Vy rồi
- Hơ hơ thế nó có bị sao không ạ.?
- Cũng đau bụng nhưng không như con đâu. Ăn với uống cho nhiều vào, mới nghĩ hè chưa được tháng mà béo lên xem kìa, mặt như cái bánh bao rồi
- Hử? Con giờ xấu lắm rồi sao?_ Nó giật mình đưa tay sờ sờ mặt đầy lo lắng làm cô nó phì cười
- Bụng đã yếu còn ăn vớ vẩn vào.
- Tại....
- Không lí do

Xong cô nó đi khám cho bệnh nhân còn mình nó ở đấy, nó phải nằm viện vài ngày. Như người thường thì không sao nhưng nó vốn bị đau đại tràng vả lại nó có khỏe như người ta đâu. Đây là lí do mà ở nhà mẹ nó chẳng bao giờ cho nó ăn nhiều thứ đồ ăn vặt.

Mới nhớ, cái điện thoại của nó đây rồi.... chắc còn trên phòng mất. Giờ đóng đô trong bệnh viện thế này chán muốn chết.

Đang than trời than đất thì cửa phòng nó mở ra, ai kia.... nó tròn mắt nhìn mấy người trước mặt nó còn ai nữa ngoài Gia Khanh chị về lúc nào thế này, Minh Anh nhìn nó cười cười còn Minh Hoàng thì tay cầm bao nhiêu là đồ nhìn nó tí ta tí tưng. Ồ... không có Khánh Minh đâu, nó ban đầu vui ơ là vui nhưng tự nhiên bị tụt cảm xúc.

- Xem kìa... sao nhìn em tàn ra nông nổi này rồi_ Gia Khanh bật cười nhìn nó trong bộ quần áo của bệnh nhân, tóc còn rối mù nhưng dù sao vẫn đẹp mà
- Chị về khi nào. Sao mọi người biết em trong đây_ Nó ngây thơ nói
- Thật ra chị về từ hôm qua cơ. Lúc gọi cho em là chị đang ở nhà rồi còn. Sáng nay gọi cho em thấy nhóc Gia Bảo nghe máy nói rồi bọn chị xuống đây luôn
- Muội vẫn ổn chứ?_ Minh Hoàng để bao nhiêu là thuốc bổ hoa quả ền bánh lên tủ cho nó hỏi
- Hôm qua hơi không ổn nhưng nay ổn rồi_ Nó cười
- Nay em béo hơn cả chị rồi. Về mẹ chăm tốt quá à._ Minh Anh ngồi xuống giường cạnh nó nói
- Hôm qua em còn tưởng không được gặp bọn chị nữa ý chứ. Em đau bụng quá rồi ngất luôn giờ nghĩ lại còn thấy sợ_ Nó rùng mình
- Ăn uống kiểu gì thế không biết
- Tại ăn ở độc ác theo con bạn em nên mới bị thế.
- O thằng kia đâu_Gia Khanh ngó ngang dọc
- Nó về rồi_Minh Hoàng xoay xoay cái điện thoại nói thản nhiên
- Sao thế???_ Gia Khanh ngạc nhiên
- Ba nó cho người xuống hộ tống nó về rồi_ Minh Hoàng nhún vai tay vẫn xoay xoay điện thoại
- Hai bác khó tính thế nhờ. Ba mẹ em chẳng bao giờ ép được em đâu_ Minh Anh tỏ ra bất bình nói

- Haizzz nó không thích có ép kiểu gì nó cũng không đi đâu mà__ Gia Khanh chép miệng
- Học đây cũng ổn mà sao cứ phải qua đó cơ__ Minh Hoàng nói
- Nó qua thì mày và Minh Anh cũng chẳng thoát đâu. Mà thôi kệ đi__ Minh Anh quay qua cười với nó

Nó nãy chừ nghe mà chưa hết họ đang nói gì chỉ là nó biết được là

Khánh Minh đang bị ba mẹ ép làm một việc gì đấy anh không hề thích

- Gì chứ lại bị nhốt cả tháng trời trong phòng như tù không tv, không máy tính không điện thoại, không gặp bất cứ ai, quá hiểu rồi mà__ Minh Hoàng nhún vai
- Khổ thân anh Minh. Hừm thế nên anh ý mới học giỏi anh đấy__ Minh Anh qua lườm Minh Hoàng
- Anh cũng kém gì nó đâu nào
- Thôi cơ mà__ Gia Khanh lườm Minh Hoàng

Mặt nó buồn buồn, chẳng biết chuyện gì xảy ra với Khánh Minh nữa, hôm qua nói chuyện nó có nhận ra thái độ của Khánh Minh rất khác, nó có hỏi nhưng mà anh bảo không có gì. Haizzzz..

Một lúc sau mẹ nó đưa cả em trai vào cùng. Thằng bé vừa thấy nó đã chạy lại, nó cứ tưởng lại hỏi han cái gì ai ngờ

- Khikhi... hôm nay chị không ở nhà en chơi điện thoại của chị sướng lắm

Nó đơ mặt, mọi người thì cười ầm lên. Mẹ nó thì nói chuyện với tụi Gia Khanh nó thì ôm điện thoại xem tin nhắn rồi cuộc gọi nhớ từ hôm qua tới giờ. Nó nhận ra.... anh gọi cho nó rất nhiều lần nhưng chỉ một lần nghe máy và gặp em trai nó. Nó mở xem tin nhắn từ “my world” 9+ tin nhắn liên.

” Anh xin lỗi nhé. Xuống đến nơi mà không vào thăm em được. Anh có chút việc riêng. Em cố ăn uống vào cho khỏe đấy nghe chưa. Chắc anh cũng không đi du lịch cùng với em rồi, nay chắc cũng không được nói chuyện với em nữa. Chán quá nhỉ?

Thôi thì... biết sao giờ được. Anh còn không được gặp em, không được nói chuyện với em, không được thấy em... haizzz chán quá.

Nhớ em quá

Nó mặt buồn buồn, buồn, thấy anh đang online, chắc anh còn đi xe

” Em làm phiền anh rồi”

Khánh Minh:” Hâm nào

Khỏe chưa bảo bối của anh”

” Em khỏe rồi. Anh chưa về đến nhà à”

” Sắp rồi nhưng anh không muốn về. Anh muốn gặp em”

“Em không biết chuyện gì xảy ra nhưng mà anh có thể nghe theo ba mẹ anh mà”

” Anh sẽ kể cho em nghe. Còn bây giờ thì hết thời gian nói chuyện với em rồi”

” Anh có thấy em làm phiền anh quá không?”

” Lại thế rồi, anh đã bảo là... chỉ là chuyện riêng của anh thôi mà. Em ăn uống nghỉ ngơi cho tốt vào. Đừng ăn uống vớ vẩn vào rồi đau bụng nữa. Đừng làm anh lo nữa. Nhé... bai bayby”

” Có chuyện gì cũng đừng có cứng đầu quá rồi người thiệt cũng là anh đấy. Em sẽ không sao đâu”

” Yêu”

Nó cười cười không thấy anh nói gì nữa theo như Minh Hoàng nói chắc anh đã về đến nhà và bị nhốt rồi cũng nên. Haizzz xuất sắc quá cũng đâu vui gì đâu nào. Cứ bình thường như nó có khi dễ sống hơn cũng nên.

32. Chương 30

Nó nằm lại viện hai ngày thôi mà ôi không biết bao nhiêu là người đến thăm từ bạn bè cơ quan của bố, đồng nghiệp của mẹ rồi bạn của nó nữa, phát chóng cả mặt. Nó được xuất viện về nhà cho thoải mái chứ ở trong viện nó chẳng thích chút nào cả, cảm giác trật trệ lại còn không sạch sẽ bằng ở nhà.

Nó nằm trên sofa xem phim, mẹ nó đi đây, em trai nó nghịch điện thoại của nó. Từ hôm ở viện tới giờ nó cũng ít nghịch điện thoại hơn, suốt ngày cho em trai mượn chơi game

Đang khóc sụt sùi khi tới phân cảnh phim trong hậu duệ mặt trời nó đã xem đi xem lại cả chục lần rồi mà không chán, đã thế lần nào cũng khóc. Nó chẳng hiểu nó thế nào, con người dễ khóc quá mà

- Chị xem mãi không chán à

- Toàn trai xinh gái đẹp thế này, kịch bản quá ok nhạc phim lại còn hay thì làm sao chán được. Hic thương anh quá

- Chuẩn bị tập cuối rồi chị xem phim gì nữa. Em thấy mẹ xem moon loves

- Chị mãi chẳng xem thuộc lời thoại luôn rồi. Giờ thì “Ôi hoàng đế bệ hạ của ta” khikhi

Em trai nó chép miệng lắc đầu nhìn nó. Nó đang ngắm hoàng đế đẹp trai của nó thì em trai chìa điện thoại của nó ra là Thu Hà gọi nó

[- Hello baby

- Xuống sắp tới nhà bà rồi, cho cái địa chỉ đi nào

- Hả hả? Bà xuống nhà tôi ư? Đi một mình ư?

- Bà chỉ tôi cách đi nữa mình với

- Rồi rồi xóm X xã Y vào đến xóm tôi cứ hỏi nhà cô Hà dạy tiếng Anh rồi người ta chỉ cho bà. Mà bà đi gì vào đây

- Oto chứ đi gì. Chẳng nhẽ quốc bộ và nhà bà chắc

- eo ơi nay bà đánh đá thế. Là ai đã đào tạo bà ra nông nổi này hả

- Haha chuẩn bị chải thảm đón tôi nào. Mà đường vào nhà bà cũng dễ đi phết, chẳng thấy vòng vo nhiều

- Nhà người ta mặt đường hẵn hoi

- Rồi tốn tiền điện thoại quá. Kiếm gì cho tôi ăn đi. Cơ mà tôi ở lại nhà bà vài hôm ổn không?

- Trài gì chứ chuyện đấy ok đi. Cơ mà nói thật ư?

- Đùa làm gì... ở nhà một mình chán muốn chết xuống bà ở với và cho vui. Nhớ bà quá mà

- Hứ...

- Mẹ bà sao không?

- Mẹ tôi dễ tính quá ý mà

- Vậy thì tốt]

Nó tắt điện thoại rồi gọi cho mẹ để mẹ nó còn có muốn mua gì ăn nữa thì mua. May có Thu Hà xuống không thì cả ngày nó chỉ ôm TV xem phim.

Nó ra cổng đứng đợi Thu Hà, mãi một lúc sau nhỏ mới đến nơi, hai đứa ôm nhau cười cười như hai con diên trước cổng. Có vẻ như nhỏ không nói dối nó rồi thấy mang nhiều đồ xuống lắm.

Nó dẫn nhỏ vào nhà, vừa nhìn thấy Gia Bảo nhỏ đã diên lên vì độ đẹp trai và dễ thương của em trai nó, nhỏ có sở thích vô cùng khác người là chỉ thích mấy đứa trẻ con đẹp trai.

- Ba mẹ bà sinh kiểu gì mà toàn người đẹp thế này. Bà có anh trai gì đấy không giới thiệu cho tôi đi
- Nhắc bao nhiêu lần bố mẹ người ra là công nhân viên chức sinh con thứ 3 cho mà mất việc à
- Khikhi... quên mất. Cơ mà em đẹp trai quá

Thằng em trai mới hơn 4t của nó cứ ngẩn người, xong quay qua cười trộm vì vừa được khen đẹp trai.

- Nhanh lớn chị đợi

Thằng bé vẫn còn cứ ngơ ngơ

- Haha bà làm nó tưởng bà có vấn đề rồi kìa

Vừa nói xong thì nó đã nghe tiếng xe ngoài sân, chắc mẹ nó về rồi. Chạy ra chỗ mẹ

- Nay mẹ về muộn thế
- Vừa đi thăm cô Lan rồi phải ghé qua chợ mua ít thức ăn. Bạn đâu??
- Nó đang chơi với Gia Bảo

Mẹ nó vừa vào đến nhà Thu Hà nhanh miệng chào lại còn cười rất tươi nữa. Mẹ nó nhìn qua Thu Hà biết ngay là con nhà có điều kiện nhưng cũng khá ngoan ngoãn. Cớ sao nó toàn bạn con nhà đại gia thế bày trong khi nó là con công nhân viên chức- nghề nghèo bền vững

- Con chào cô ạ. Con xuống thăm Đan rồi làm phiền cô mất rồi
- Xuống chơi với Đan cô lại quá đi ý chứ. Chắc nhà con xa lắm hả?
- Con ở thành phố T đi xuống dưới đây tận hơn 4 giờ
- Mất công con quá. Nghe Đan nó kể con nhiều lắm.
- Nó có nói xấu gì con không ạ__ Thu Hà quay qua nhìn nó cười cười
- Người ta toàn khen mà

Nó nói xong thì Hu Hà với mẹ nó cười

- Giờ mới nhận ra mẹ với Thu Hà cùng tên à nha__ Nó tỏ vẻ trầm tư suy nghĩ
- Điều đó cũng làm gì ảnh hưởng đến con đâu__ Mẹ nó nói rồi cầm túi đồ vào bếp: Xuống nhặt rau cho mẹ nào.

Nó phụng phịu đi vào bếp, mẹ nói chuyện phũ quá.

Nó và Thu Hà nhặt rau, ngồi kể chuyện trên trời dưới đất, rồi mẹ hỏi Thu Hà nhiều thứ xem nó học hành trên đó thế nào, ăn ở có tử tế không hay là lười. Nó đã nói rồi mà mẹ không nghe, chỉ có ở nhà nó mới có kiểu lười nhác đấy thôi chứ ra ngoài làm gì ai chê nó được câu nào.

- Đan ới__ Ngoài sân Phương Vy gọi nó, chẳng cần biết nó ở đâu cũng chạy luôn vào trong bếp vì ngửi thấy mùi thức ăn
- Con chào cô__ Chào mẹ nó xong nhỏ quay sang nhìn Thu Hà mỉm cười thân thiện, hai đứa có từng quen biết trên facebook khi cùng vào comment nói xấu và đìm nó trong các bài viết của nó cũng có nói chuyện một vài lần chỉ là chưa gặp mặt ngoài đời
- Phương Vy hả__ Thu Hà nhìn nhỏ cười lại
- Ủa hai đứa cũng biết nhau à__ Mẹ nó tò mò
- Chúng nó toàn đìm con trước bàn dân thiên hạ, chuyên phẫn nộ stt ền ảnh của con__ Nó tỏ ra bất bình nhìn mẹ nó

- Ra là thế. Nhưng mà chẳng qua là do con ăn ở thôi mà__ Mẹ nó nhún vai

Nó âm ỨC cúi xuống nhặt rau, mẹ thật là...

- Ở đâu ăn cơm luôn với Thu Hà nhé Vy

- Con cũng được mời ư__ Phương Vy cười cười

Mẹ nó chỉ cười không nói gì cả. Xong cái bếp nhà nó trở thành cái chợ, có mỗi ba đứa con gái mà cũng thành chợ được, nó toàn bị ăn hiếp từ mẹ cho đến Thu Hà rồi Phương, nó hiền quá mà.

Nhanh chóng cũng nấu xong, tụi nó vừa ăn vừa tiếp tục kể chuyện còn không quên selfie còn mẹ thì chỉ biết lắc đầu cười, nó có những người bạn dễ thương thế này cũng khá yên tâm rồi

33. Chương 31

Ăn uống dọn dẹp xong xuôi các kiểu tụi nó lên phòng khách xem phim, Phương Vy thì về trước. Xem phim mà lúc thì khóc khóc lúc thì cười âm lên, đã thế vừa xem còn ăn không biết ăn bao nhiêu là hoa quả Thu Hà mang xuống.

Em trai nó chạy lại chỗ nó hỏi nhỏ

- Đan xinh đẹp, chị kia có cái điện thoại to quá__ Nhóc chỉ vào cái ipab to oành của Thu Hà nói

- Đây là Ipab chứ hèm phải điện thoại... hiểu chứ?

- Nó to quá nhỉ?

- Em muốn dùng không chị cho mượn này__ Thu Hà chìa cái điện thoại cho Gia Bảo mượn

- Em cảm ơn__ Thăng bé cười tí mắt nhận lấy cái ipab từ tay Thu Hà

- Điện thoại của Đan xinh đẹp chẳng có quả táo cắn dở giống chị này

- Lúc nào chị giàu chị mua cho mà chiêm ngưỡng nhé

Thu Hà cười lẫn với chị em nhà nó

- Nhóc không biết câu nói bắt hủ của Đan là " Khi nào Đan giàu..." sao. Đừng tin lời nó

Em trai nó đã không để ý tất cả xung quanh và bắt đầu tải game về ipab để chơi còn nó và Thu Hà quay lại xem tiếp " ôi hoàng đến bộ hạ của ta"

Nó ôm mặt ngẩn người

- Vương Gia của tôi là cực phẩm

- Aiguuuu tôi chỉ kết mỗi Hoàng đế thôi. Đẹp trai quá__ Thu Hà ôm mặt ngấm hoàng đế

Chưa từng thấy ai lăng nhăng giống nó, xem phim nào là yêu nam chính của phim đó, nào là Tiêu Nại rồi thì Giang Thần rồi đến Dư Hoài, cho đến chẳng hạn, rồi trong phim mafia thái Lan nữa. Trai đẹp trong phim Hàn thì khỏi nói đến gì chứ nguyên dàn hoàng tử trong moon loves đã quá đủ, rồi phim của Park chanyeol(Exo) phim của Ji Chang wook rồi Park Bo Gum rồi Lee Jong Suk..... nhiều quá, nó không nhớ đã thích bao nhiêu soái ca trong phim rồi. Nhiều lúc nó còn không hiểu tìm nó bao nhiêu lần nữa, còn chưa kịp cho người ta vào tìm nó đã đá ra và cho người khác vào, bởi vậy nó là con người không idol. Chỉ thần tượng duy nhất một người mà lâu nhất mang tên Hoàng Khánh Minh.

Xem hết phần 1 của phim một cách nhanh chóng nó và Thu Hà lăn ra ngủ cho đến chiều luôn. Mỗi đứa nằm một ghế ngủ ngon lành cho tới khi mẹ nó gọi dậy

- Trời... 4h10" rồi__ Thu Hà giật mình nhìn đồng hồ

Với Thu Hà mà nói thì đây là khá muộn nhưng với con sâu ngủ như nó thì quá bình thường, không có gì phải ngạc nhiên

- Xem kia... hai đứa ăn uống xem__ Mẹ nó lắc đầu

Nó cười cười

- Giờ muốn làm bánh bột lọc không nào. Tối nay mẹ không phải dậy thêm.

- Tất nhiên là có rồi ạ. Bà may mắn lắm rồi nhá__ Nó quay qua nhìn Thu Hà cười cười

- Con chưa ăn bánh đấy bao giờ hay sao ý

- Thế thì hôm nay cô cho ăn thử xem sao nhé__ Mẹ nó cười

- Dạ

- Bây giờ hai đứa ra chợ mua cho mẹ một ít tôm, một ít thịt heo này và hành lá nhé. Mẹ ở nhà nấu bột

- Dạ__ Hai đứa đồng thanh rồi bay lên phòng thay đồ

Nó cột tóc đuôi ngựa để mái thưa như mọi khi, áo phông và quần baggy năng động, Thu Hà cũng giông hệt nó. Nó chở Thu Hà bằng cái xe đạp trước kia đi học của nó. Chợ cũng không xa lắm nhưng mà lâu lắm nó không đạp xe cộng hèm với việc trở thêm Thu Hà nên lên tới cổng chợ là nó không thể đạp thêm nữa

- Thôi xú về thôi chở bà__ Thu Hà dắt xe giúp nó. Vừa vào trong chợ tụi nó là trung tâm của mọi ánh nhìn từ mấy bà bán hàng cho tới người mua hàng. Dù sao thì cả hai cũng đâu có dị lắm đâu mà. Sao lại cứ nhìn như thế??

Nó kéo tay Thu Hà đi về phía hàng hải sản để mua một ít tôm. Bỗng nhiên nó quay lại cầm tay cái người đứng bên cạnh nó làm mọi người xôn xao nhìn. Nó nhìn người phụ nữ khoảng hơn 30t tay đang cầm cái điện thoại của nó. Aiguuuu dù sao nó cũng ở thành phố đã lâu mấy cái kiểu móc túi này nó còn lạ gì nữa, người phụ nữ đó tối mắt vút điện thoại nó xuống định bỏ chạy nhưng Thu Hà đứng kế bên đã giữ lại rồi mấy người gần đấy chạy lại

- Sao cô lại làm vậy?

Người đấy không nói gì cả

- Thời đại nào rồi còn đi ăn cắp của người ta. Làm mấy cái chuyện đấy mà không sợ trời phạt__ Mấy người xung quanh đấy nói

- Giờ báo công an cho nó lên phường giải quyết

- Thôi ạ__ Nó cười cười xua tay: Dù sao cũng tại cháu giữ đồ không tốt

-Cháu ơi kiểu người như thế này không đáng phải lương thiện thế đâu

Nó cười cười nói vài câu rồi thôi, dù sao cũng chưa lấy được mà.

Rồi nó kéo Thu Hà đi tới chỗ bán thịt, mọi người cũng tản ra và người phụ nữ đó cũng bỏ đi mất, mặt mũi nào mà ở lại đó chứ.

Nhanh chóng tụi nó đã mua được những thứ mẹ cần

- Eo ơi... ở đây mà còn có những người như thế á__ Thu Hà rùng mình

- Ở đâu mà chẳng có. Haizzz may sao tụi mình cảm thấy chứ không đi tong mất cái điện thoại

- Đáng sợ quá

Rồi tụi nó về nhà, nó kể cho mẹ nó nghe, đến mẹ nó còn ngạc nhiên và bảo sao không gọi công an giải quyết.

Nó lương thiện quá mà

Rồi tụi nó bắt tay vào làm bánh, với một tiểu thư chính hãng như Thu Hà thì đây là lần đầu tiên bắt tay vào làm bánh như thế nên ban đầu có hơi lúng túng, còn với một đứa con nhà lính tính nhà quan giống như

nó trước sau gì cũng làm hư. Thôi nhưng dù sao thì hôm nay nó cũng tích cực lắm rồi nên mẹ nó rất thông cảm cho nó.

Sau thời gian vô cùng vất vả đối với nó và Thu Hà thì bánh cũng đã chín

- Huzaaaaa ngon quá__ Thu Hà ném thử cái bánh đầu tiên rồi cười tít mắt: Cô giỏi quá

- Không nhầm hôm nay có sự trợ giúp của con nên nó mới được như vậy

- Gọi Phương Vy qua lấy đi Đan

Nó tay cầm điện thoại tay cầm bánh ăn một cách “thục nữ”

[- Qua lấy bánh về ăn này cưng

- Bánh gì thế Đan

Chít cha.. là cô Hương mẹ của Phương Vy

- Dạ dạ mẹ con làm bánh bột lọc ạ. Cô qua ăn thử đi ạ

- Ủ giờ cô sang. Phương Vy nó qua bà ngoại rồi

- Vâng ạ]

Nó để điện thoại xuống bàn rồi ăn tiếp

- Hơ hơ... thế là hình tượng dịu dàng thục nữ của bà đã sụp đổ rồi nhé__ Thu Hà chỉ ấn tách một cái, đương nhiên là cái “quả táo cắn dở” đã lưu trọn khoảnh khắc duyên dáng của nó vừa rồi

- Con choss.. ai lại làm thế__ Nó phận nộ

- Có tôi mà... haha... này thì thục nữ này. Khikhi mà up lên page trường thì hot lắm chẹp chẹp.. hoa khôi à

- Bạn đều... sao bàỡ làm vậy hở

- Mẹ thấy đẹp mà haha__ Mẹ nó cười nham hiểm

Nó đơ mặt, mẹ thật độc ác à nha

34. Chương 32

Tối

Nó và Thu Hà nằm trên giường mỗi đứa một cái điện thoại nghịch, nó gác chân lên người Thu Hà nằm một cách rất quý tộc.

Tính ra thì cả tuần rồi nó chẳng nhắn tin với Khánh Minh, còn chẳng liên lạc gì với tụi Gia Khanh, bình thường ngày nào Gia Khanh cũng gọi cho nó nhưng lâu nay thì không. Chẳng biết có chuyện gì xảy ra không. Nó nghĩ chị bạn nên cũng không gọi

- Mai bà về à__ Lướt facebook một cách vô thức nó buột miệng hỏi Thu Hà

- Bà có nuôi được tôi nữa không mà hỏi?__ Thu Hà tay ấn tin nhắn nói

- Haizzzz mùa hè này thật nhàm chán

- Sao? Thế chàng của bà đâu__ Nhỏ bỏ điện thoại xuống quay sang ôm nó hỏi

- Này tôi chịu. Cơ mà không biết sao ý... tôi nghe nói ảnh bị nhốt tách biệt với thế giới bên ngoài như kiểu tù nhân ý

- Hở... sao lại thế

- Không biết__ Nó lắc đầu mặt buồn buồn
 - Bà nhớ người ta hả
 - Không hẳn__ Nó nhún vai
 - Sao tự nhiên buồn
 - Mẹ bảo tôi chẳng xứng với anh ấy chút nào__ Nó nói nhỏ
 - Sao lại thế nào
 - Anh ấy thì quá hoàn hảo còn tôi thì.... cơ mà dù sao thì một năm học thôi. Giờ nghỉ lại thôi, chẳng muốn thích anh ấy chút nào__ Nó nhìn lên trần nhà nói, tay nghịch tay của Thu Hà
 - Hâm nào.
 - Thật đấy. Giờ chẳng thích anh ấy nữa, hôm nghe thoáng chị Minh Anh nói anh ấy có chị người yêu xinh cực, nhưng không biết nhà chị kia làm sao rồi phải chuyển đi nước ngoài đến giờ chưa về. Nhưng mà chẳng hiểu sao anh ấy đã không thích người ta còn cứ thả thính làm gì nhờ
 - Cô bé của tôi suy nghĩ nhiều rồi. Mặc kệ đi...
 - Ờ... giờ chỉ yêu mỗi bà thôi__ Nó quay qua ôm Thu Hà thật chặt
 - Ngủ đi muộn rồi đấy
 - Không thích cho bà ngủ cơ mà__ Nó tru môi dễ thương
 - Đừng có mà quyến rũ người ta. Aiguuu nhìn chúng mình như kiểu bách hợp ý
 - Đồ biến thái__ Nó đá Thu Hà cái
 - Bà có thấy đói không?
 - Hơi hơi... hay là dậy nấu mì ăn đi
 - Good__ Thu Hà cười tí mắt nhìn nó
- Rồi hai đứa lục cục mò xuống bếp để nấu mì ăn. Vừa ăn vừa cười khúc khích làm mẹ nó tưởng chộm sớ quá gọi cho nó ai mà ngờ người dưới bếp là nó. Lúc này mẹ nó mới yên tâm để ngủ tiếp.
- Tay nghề của bà quả là tốt. Đến nấu mì cũng ngon__ Thu Hà cười đều nó
 - Hừ... lại nói đùa người ta đi
 - Khikhi
- Ăn xong hai đứa nhìn đồng hồ cũng hơn 11h rồi lên phòng lại tiếp tục không ngủ mà ngồi mỗi đứa cái điện thoại chơi game cho tới tận 2h sáng điện thoại nó sắp nguồn mới thôi. Lâu lắm nó chẳng thức khuya như thế. Rồi mỗi đứa một góc ngủ.
- Tiền Thu Hà về mà mặt nó buồn thiu như kiểu chẳng bao giờ được gặp nữa ý. Nó thở dài mãi, hè này sao nhạt nhẽo đến thế, năm ngoái bố nó còn ở nhà thì đi du lịch các kiểu luôn bây giờ thì... chẹp chẹp.
- Lại những ngày hè nhàm chán quay lại với nó, cả ngày ăn với ngủ thỉnh thoảng nổi cơn quét được cái nhà. Đôi khi còn giúp mẹ nó chấm bài rồi soạn đề.
- Cho đến ngày cưới của cô bạn học cùng lớp cấp 2 với nó thì đỡ nhàm chán hơn. Ở cùng xóm nên đương nhiên nó và Phương Vy phải có mặt từ ngày nạp tài cho đến hôm cưới. Nó không nhận đỡ cháp vì sợ mất duyên
- Mấy ngày này nó gặp toàn bạn học hồi cấp 2 nên vui ơ là vui. Nó toàn bị mấy thanh niên trong đám cưới trêu ghẹo, suýt chút nữa không giữ bình tĩnh nó đã ném luôn chiếc giấy vào mặt. Chính nó cũng cảm thấy nó đánh đá quá, chắc do ảnh hưởng của Hà ang quá.
- Mà có người yêu chưa?__ Một cô bạn lớp cũ hỏi nó

- Đang ế đây__ Nó cười cười
- Lại chém
- Ô kìa... không tin à
- Nó có chó yêu__ Phương Vy từ đâu ra nói làm nó tức điên mất, bạn với bè lúc nào cũng dìm nhau
- Thế mày nhận tao làm người yêu tạm đi__ Một cậu bạn có thể bình chọn là đẹp trai nhất lớp nó ngày nó tên Nam
- Hay là thế. Hờ... giờ tao mới nhớ mày mới công khai người yêu. Tao chẳng muốn ăn axít đâu mà__ Nó lườm lườm cậu bạn
- Hahahaha Kiên nó vẫn còn chung thủy với mày lắm Đan ạ__ Nam hất mặt lại phía bạn tên Kiên
- Nó lườm Nam cái
- Tao giết mày đi giờ__ Nó trừng mắt
- Là ai đã làm Đan dịu dàng nữ tính của tôi ra nông nổi này đây__ Lê Trang - cô dâu khoác vai nó nói
- Tao vẫn dịu dàng như ngày nào mà. Tại thằng Nam nó ép tao vào đường cùng__ Nó khóc không ra nước mắt
- Để cho Trang nó cưới xong chúng mình triển chuyển du lịch nhỉ__ Phương Vy nói
- Hay này, hè này tao ở nhà nhặt muốn chết
- Đi đâu???
- Nói thế thôi, toàn nói trước bước không qua
- Mai tao mặc váy thế nào được nhỉ__ Nó cười cười nhìn mấy đứa bạn
- Quên... mai cấm mày makeup không lại đẹp hơn cô dâu lại khổ
- Hờ hờ... không makeup tao vẫn luôn đẹp hơn mà haha__ Nó nói xong thì ôm miệng cười, nay nó điên quá
- Trả lại cho tao Đan dịu dàng của hồi trước đi. Nay nó vừa đánh đá lại còn nham hiểm đôi lúc lại còn điên điên nữa. Chẳng nhẽ lên thành phố nó bị thế cả hả?
- Giờ tao sẽ dịu dàng có mày xem. Hứ__ Nó hất mặt
- Đẹp ngay cái bản mặt ghê tởm đấy của mày đi tao nhờ__ Phương Vy ném nó cái mặt hướng dương nó
- Nam kìa... mày đánh nó cho tao__ Nó trưng bộ mặt cún con nhìn Nam
- Cả bọn cười ầm lên
- Để tao gọi Kiên lại__ Nó còn chưa kịp định hình gì thì Nam đã gọi Kiên lại.
- Nó đỏ mặt còn cậu bạn kia cũng khá bối rối không dám nhìn nó, nó cứ làm lơ đi để nói chuyện với Lê Trang
- Rất may cho cả hai là cậu bạn đấy phải về trước vì nhà xa
- Nó thở phào nhẹ nhõm quay qua nhìn Nam bằng ánh mắt trêu mến nhất có thể, mọi người thì cười ầm lên
- Mai có khi tao hát vợ người ta haha__ Thắng- thành phần nghịch và lầy lội ngang Hoàng Nam khi nó còn là lớp trưởng hồi cấp 2
- Cưng từ đâu chui ra mà có quyền lên tiếng ở đây__ Nó hất mặt hỏi
- Cậu là ai? Tổ có quen cậu hả?__ Thắng trưng bộ mặt ngây thơ nhìn nó
- Nương nường xinh đẹp của mày đây. Biết là nay tao càng xinh đẹp nhưng cũng đâu đến nỗi khác lắm đâu nhờ__ Nó nghiêng đầu nhìn Thắng nói
- Con xin mẹ__ Phương Vy nói kể bên cạnh hạt hướng dương lườm nó cái

- Haha đại ca nay khác nhảy, quý tộc hơn rồi đấy
- Ý mai bảo trước tao quê mùa ư?
- Haha mai tao với mày song ca “đừng như thói quen” đi
- Hở sao không đi hát vợ người ta
- Cho nhà trai vác chổi đập tao hả mai

Cả hội lẫn ra cười, đa phần mấy người ở đây đều chơi khá thân có mỗi nó lâu nay ít gặp nên nói hơi bị nhiều.

- Mới nhớ, mai tao có được đi oto không thể__ Nó hỏi
- Hơn 40km đi bộ được thì cứ đi
- Há há thể mai tao mặc váy công chúa cho nó quý tộc
- Mày mặc đồ ngủ cho nó quý tộc. Đã bảo là cấm được lấn át cô dâu cơ mà.
- Thế phải trách mẹ tao sao lại sinh ra người đẹp như tao hahah
- Trả Đan của ngày xưa lại cho tao__ Lê Trang lắc đầu nhìn nó

Thật ra thì nó chỉ điên điên với mấy đứa thân thân thôi, chứ người lạ tưởng nó lạnh lùng lắm cơ

- Ra hát đi mấy cưng__ Nam nổi hứng
- Tao hát người âm phũ cho mày nghe mày có đỡ tao không__ Thắng cười nham hiểm nhìn nó
- Haha để xem chú hát thể nào
- Chẹp chẹp tán nó từ hồi mẫu giáo mà nó không đỡ mới đau

Vừa nói xong cả bọn cười ầm lên trong đó có cả nó, nó cười như bị hâm. Thế này thì hết cả quý tộc còn đâu.

Vào trong nhà, vốn dĩ hàng xóm bạn bè các kiểu đang hát nên tụi nó nhìn nhau rồi kéo nhau ra cổng, ngồi nãy giờ trong bếp, phải công nhận đây toàn thành phần điên.

- Ra quán hát

Cứ nhắc tới ra nhà hát karaoke lại nó rùng mình nhớ lại cảm giác đáng mất mặt lúc ấy, nó không thích nơi đấy chút nào

- Tao không thích hát ở đấy.
- Thế thôi ngồi đây hát chày cho quý tộc__ Phương Vy chỉ cái bàn ở đấy nói

Cứ bị hiểu nhau, quả là bạn thân của nó mà.

35. Chương 33: Đám Cưới

Sáng sớm, nó đã dậy để còn chuẩn bị đám cưới. Haizzzz nên mặc gì đây này. Nó gọi cho Phương Vy

[- Đang làm gì?

- Tao đang ăn
- Ăn gì???
- Phở... mẹ tao làm

- Trái mẹ tao đi dạy chẳng thèm nấu nướng gì hết. Để tao bay qua ăn ké

- Cứ tự nhiên]

Tắt điện thoại nó chạy rất nhanh qua nhà Phương Vy, em trai nó hôm nay được mẹ mang gửi trên nhà bà nội vì không có ai ở nhà.

Mẹ Phương Vy thật có tâm khi đã nấy đồ ăn nhiều mới có phần cho nó ăn ké

- Mà váy or quần

- Tao mặc chân váy jeans

- Thế thôi tao mặc cách tân công chúa vậy

- Cái màu trắng mà mai được tặng sinh nhật á

- Yep

- Mé xem lại nổi hơn cô dâu nha mai

- Haha tao chỉ tô chút xiu son cho bớt nhạt nhẽo thôi chứ có làm gì đâu

- Hứ...

- Rửa tô nha cưng. Tao đi về đây

Nói xong nó tung tăng đi về để Phương Vy rửa bát giúp nó

Nó phải gội đầu tắm còn phải sấy tóc, hiện tại là 8h mà 9h nhà trai xuống rồi.

Nó thì không bao giờ mất thời gian cho việc trang điểm tóc tai các thứ. Nhờ Yến Anh dạy cho mất chiêu tự tết tóc nên nó có thể tự làm mà không nhờ ai, dù sao tóc nó cũng ngang vai thôi mà, bỏ máu thừa đậm chắt Hàm Quốc, nó mặc váy cách tân công chúa màu trắng hồng nhạt, đi đôi giày búp bê màu trắng nốt, tô thêm chút son nhạt thôi. Bỏ điện thoại vào túi đeo, nhìn trước gương, nó thấy yêu nó quá. Chưa kịp đi đã thấy Hoàng Nam đứng trước cổng đợi nó. Mé cái thằng mới 17t mà đi exciter 150. Cứ phải công nhận, bình thường nó đẹp trai hôm nay lại còn đẹp hơn với sơ mi trắng, quần đen với đôi giày đen giảm dị thời, tóc hai mái lãng tử như mọi khi. Cũng may nó quá quen thuộc rồi chứ người mới nhìn vào kiểu gì cũng yêu hần cho xem

- Thần thái quá tốt __ Nó đi ra khóa cổng cười nhìn Hoàng Nam

- Mai tính chơi trội đẹp hơn cô dâu hả?

- Tao chẳng makeup, có chút son nhạt nhạt

- Haha

- Mà ai cho mai đi xe quá phân phối thế này

- Tao đi học cũng có ai bắt đâu

- Cạn lời

Nói thì nói xong nó vẫn lên xe để Hoàng Nam trở nó đến nhà cô dâu mặc dù cũng đi thêm 100m nữa là tới.

Oa oa nhìn mới thấy nó là đứa duy nhất không makeup ở đây luôn. Không sao, thần thái của nó quá tốt rồi. Phương Vy cũng đã qua từ lúc nào rồi

Trong lúc đợi nhà trai tụi nó tí từng chụp ảnh, Hoàng Nam chụp cùng với nó một cái mặt hai đứa vô cùng so deep, trai xinh gái đẹp thế này. Hoàng Nam nhanh chóng cập nhật ảnh đại diện lại còn tag cả nó vào với cái cap vô cùng ngắn ngủi nhưng dễ gây hiểu nhầm” Em ”

Thế này thì chết nó rồi còn đâu, Nam thì nhiều em thích lắm, nhờ may nó bị đánh ghen thì chết. Còn bạn bè của nó nữa còn nhờ may... thấy

- Haha... like và comment nhiệt tình quá__ Hoàng Nam chìa điện thoại ra trước mặt nó, chỉ với 5” mà gần 200 lượt like ền cmt.

- Em người yêu mà mà thấy tao bị đánh ghen là tao đánh mãi

- Mới chia tay hôm qua rồi__ Hoàng Nam nói với vẻ mặt rất thản nhiên

Nó chép miệng, lảng nhảng quá, nó còn nhớ mới yêu nhau còn chưa được một tuần cơ mà

- Thế khác gì công khai tao là tiểu tam. Thằng chó__ Nó đánh Hoàng Nam

Cho tới lúc nhà trai tới, trái ai, cũng may toàn đi cùng với Hoàng Nam chứ không thì... chẹp chẹp, chỉ cần Nam đứng lên thôi là thanh niên lại chỗ nó kín luôn, xin số điện thoại và fb, nó đâu phải người thích đi thả thính đâu, đương nhiên là nó không hé nửa lời cho tới khi Thắng đi tới giải vây giúp nó

- Mà thấy đẹp cũng khổ chưa

- Giờ thấy__ Nó cười cười

- Tao có sdt của mà, fb của mà giờ làm sao, hồi lộ tao không thì này

- Thử xem__ Nó trừng mắt

- Nay mà đánh đá vl

Nó lườm Thắng cái, lên oto nó ngồi giữa Phương Vy với Hoàng Nam, có gì nó lơ ngơ thì còn lấy chỗ mà dựa. Haizzz sau hôm nay thì nó nổi tiếng chảnh còn đâu. Chẹp chẹp

Nó nghịch nghịch điện thoại nó chán đi xong quay qua nhích điện thoại Hoàng Nam

- Cái thằng, mà lại đi lừa con nhà lành đi

- Tao làm gì đâu.

- Tán một lúc mấy đứa thế này

- Bọn nó tán tao mà

- Nghĩ tao tin mà?

- Đố mày tán được nhỏ này. Tao cho mày đi ăn. Với điều kiện là trong ngày hôm nay

- Ok luôn

Thế rồi nó bắt đầu công cuộc đi thả thính,

- Thả thính gái hay thế

- Hờ__ Hoàng Nam không nói gì cầm điện thoại nó tải liên quân về để solo liên quân với Phương Vy

Nó vừa nhắn tin với hết em này đến em kia của Nam vừa hát, mấy nay nó đang thích bài này

”Những tin nhắn anh xem

Vẫn chưa trả lời

Cuộc gọi nhớ vẫn còn chưa đáp hồi

Có lẽ mỗi người

Còn bận lo lắng cho riêng mình

Giờ đây chỉ còn

Một thói quen chưa kịp quên

Đã lâu lắm anh không đón đưa mỗi ngày

Chẳng còn quan tâm

Em buồn vui lúc này.
Cố đúng hay sai
Thì cả hai chẳng thể quay về
Giờ đây chỉ là
Người xa lạ đã từng quen
Từng khoảng cách, cứ lớn dần
Vậy mà ta
Chẳng còn tha thiết để bận tâm
Người từng thương
Sao bỗng xa lạ quá
Vờ không quen
Chẳng dám nhìn nhau, vội đi mau.
Một người từng thương nhiều thế
Rồi cũng hóa người dưng
Chẳng còn gọi nhau bằng những
Cái tên mình đã từng.
Trả lại nhau những hồi ức
Đôi môi cứ ngập ngừng
Nợ nhau lời xin lỗi.
Một người từng thương nhiều thế
Rồi cũng hóa người dưng.
Chỉ là ngừng yêu mà sao
Lại đau lòng đến thế?
Suốt một quãng đường đời
Tôi chỉ mượn một đoạn đường thôi.
Từng khoảng cách, cứ lớn dần
Vậy mà ta
Chẳng còn tha thiết để bận tâm
Người từng thương
Sao bỗng xa lạ quá
Vờ không quen
Chẳng dám nhìn nhau, vội đi mau....”

- Mài ơi hai em đồ cùng lúc rồi thế nào. Mài có bao giờ bắt cá hai tay chưa
- Nó toàn một tay bắt nhiều con cá chứ bắt hai tay cái gì_ Phương Vy vừa bị thua ầm ỨC nói
- Haha_ Hoàng Nam cười rồi trả điện thoại cho nó lấy điện thoại của mình về

Có ai điên như tụi nó không chứ, ba đứa nó ngồi hàng ghế cuối cùng, đi gọi video với mấy đứa ngồi trên, thật là hết việc làm mà

- Wifi trên xe kém quá_ Nó than

- hơn 30 chục người bắt theo mày nghĩ nó có mạnh không?

- Oa oa tao buồn ngủ quá_ Nói rồi nó dựa vào vai Hoàng Nam ngủ, cũng may chơi với nhau từ nhỏ chứ không nó chẳng bao giờ thế đâu: Tao ghét mùi nước hoa của mày

Ghét bởi, nó giống hệt mùi nước hoa của Khánh Minh, rất nhẹ nhưng nà quyến rũ, nó tưởng nay nó quên anh rồi ai ngờ tại cái mùi nước hoa mà...

- Tao được tặng, hàng hiệu đấy hiểu chưa

- Kệ mày.

Nói rồi nó ngủ, một lúc sau thì Phương Vy dựa vai nó cũng ngủ suy ra là mình Hoàng Nam cân cả hai đứa.

Đi xa thế này nó buồn ngủ chết mất, sao đi mãi mà không đến nơi. Nhiều lúc nó tự hỏi nhà cô dâu với chú rể xa nhau thế nào thì yêu đương kiểu quái gì được không biết

36. Chương 34

Nó ngồi chống tay xem TV mặt buồn không tả được, bởi một lí do đơn giản là vụ nó tán đổ em mà Hoàng Nam thách nó giờ hấn cho nó đi chơi nhưng mà mẹ cương quyết không cho đi. Chẳng nhẽ mẹ định để nó mọc rêu ở nhà luôn sao. Haizzzzz hè năm nay thật nhảm chán mà

Nó đang giận mẹ nên không quan tâm mọi thứ đang diễn ra chỉ chú tâm vào việc xem phim, bật TV với volume khá lớn, cho tới lúc em trai nó lại bật nhỏ lại rồi đưa điện thoại cho nó

Nó cầm lấy nhìn cái tên, cả tháng rồi Gia Khanh mới gọi cho nó thì phải, chắc chị quên nó mất rồi

[- em nghe ạ

- Ô chị tưởng quên chị rồi

- Em định nói chị quên em rồi ý

- Chắc giận chị lắm ư

- Em giận mẹ

- Lại sao nào?

- Hừ hừ... em bảo đi du lịch thì không cho đến lúc em được người đưa đi thì không đồng ý. Chị xem xem

- Thôi nào. Sao rồi hè hết đến nơi rồi tăng chút cân nào chưa

Gia Khanh nhắc lại mới nhớ, sau hơn một tháng tích cực ăn và ngủ thì nó đã tăng 3kg, mặt vline đã có dấu hiệu tròn, nay nó béo hơn chút xíu, ai cũng bảo thế này nhìn dễ thương hơn, hic... nhưng mà eo 60 của nó chắc giờ lên 70 mất rồi.

- Khikhi tăng 3kg lặn

- Khiếp.....

- Khikhi haizzzzzz hè này chán quá chị ưi

- Chị xin lỗi

- Dạ... sao vậy ạ?

- Chị không giữ được lời hứa, sẽ đưa em đi Hàn Quốc. Chị càng không giữ được lời hứa gặp em trước khi đi. Chắc giận chị lắm nhỉ?. 5 năm nữa mới được gặp chị đấy. Hay là nàng qua đây học với chị nhỉ?
- Chị nói gì vậy? Sao lại thế. 1 tháng qua chị đi đâu vậy, còn cả Hoàng huynh và chị Minh Anh nữa. Mọi người không muốn chơi với em nữa à
- Không phải vậy. Nhưng mà chị thấy có lỗi với em quá. Chị xin lỗi... sau chị nhất định sẽ đưa em đi nhé
- Em muốn biết giờ chị đang thế nào, có chuyện gì giấu em sao? Em linh cảm thấy vậy, giọng chị khác lắm
- Hử... lại suy nghĩ linh tinh gì rồi.
- Chị bên đó tốt chứ?
- Có cần gọi video cho xem biệt thự chị đang ở không nào.
- Hử... sao đi mà chẳng nói em lời nào cả, em còn chưa được ôm chị cái nào, hic... nhớ chị lắm rồi đấy, chị đi rồi ai chơi với em này
- Hay là bay về gặp em nhỉ?
- Hay là thế nhỉ?
- Khikhi... chị sang đây là ba mẹ giấu giữ luôn visa rồi, sợ chị suốt ngày đi đi về về ý.
- Hao xiang ni
- Wo ai ni
- Khikhi wo bu ai ni
- Giận rồi nhé
- Khikhi. Em nhắn tin chị sau nhé. Mẹ em lại gọi rồi
- Ừ..]

Nó lại đưa điện thoại cho em trai nó chơi game.

Nó nghi lắm, chắc chắn là Gia Khanh đang giấu nó chuyện gì đấy, nó hiểu mà, chẳng bao giờ đi mà chị không nói một tiếng với nó đâu. Chắc chắn là thế, facebook cả tháng cũng không thấy hoạt động. Haizzzz sao lại giấu nó làm gì thế này

- Tắt Tv đi ra quét sân đi_ Mẹ nó ngồi máy tính để soạn giáo án nói
- Vâng_ Nó phụng phịu tắt tv rồi đi ra quét sân.

Mẹ rõ là đang giận cá chém thớt mà. Bỏ cả tuần không gọi về cho mẹ, nên mẹ giận suy ra là đổ hết lên đầu nó. Cơ mà nay nó kiểu gì ý. Suốt ngày chửi nó lười, rồi còn bắt nó học nấu ăn, ép nó làm việc nhà, với lí do rất đơn giản là mẹ phát hiện ra con của đồng nghiệp mẹ nó, nhỏ tuổi hơn nó tất cả đều biết nấu ăn và làm việc nhà giỏi, kể cả Phương Vy chẳng hạn, riêng nó thì... nhiều cô còn bảo nó đẹp thế này sau chắc lấy chồng giàu ý mà mẹ lo làm gì thì thôi rồi, bài ca muôn thuở của mẹ nó thuộc lòng luôn rồi, dìm nó tới tả bảo lười như nó chẳng có ma ào thêm nhìn vì ngày nào chẳng nói cho nó nghe. Haizzzz bệnh lười nhác ăn sâu và trong máu rồi thì làm sao mà chữa được, mẹ có nói bao nhiêu đi nữa thì nó chẳng khác chút nào đâu cùng lắm là sau không lấy chồng để tránh hiện tượng người ta “trả hàng” vì không biết làm việc chứ gì. Giờ sống ở thế kỉ bao nhiêu rồi không lấy chồng là chuyện rất bình thường mà.

Nó quét sân, mấy thanh niên đi qua nhà nó cứ hú hú rồi gọi tên nó, nó còn chẳng có phản ứng gì vì nó làm gì quan tâm, còn mẹ nó ngồi trong nhà đã ngóng đầu ra nhìn mấy người kia, haizzz nó vốn dĩ xưa nay không có cảm tình với bọn con trai kể từ khi gặp Khánh Minh lại càng không nữa, không có ai perfect hơn anh đâu, nên nó chẳng thích ai ngoài anh đâu. Bởi thế

mà người ta cứ kêu nó chán. Haizzz

Mọi năm thì nó đi học chỉ mong nghỉ hè để đi du lịch, năm nay thì nó chỉ muốn đi học nhanh nhanh. Nhà ngoại cả năm nay nó chẳng được về mà mẹ cũng không cho đi. Chẳng nhẽ nay nhà nó khó khăn vậy ư? Bà ngoại bảo cứ về bà lo hết từ a tới z mà mẹ còn không cho. Nó muốn tự kỉ mất

Cầm điện thoại chơi zombie với nghe nhạc, lại còn hát nữa

”Sigan-i

Eolmana jinaneun ji

Geudae us-eum

Soliga tteoolla

Jinanji

Eolma an doel

Geosgatjiman

Neoui us-eum

Soliga deullyeowa

Ulineun

Neomuna dalkomhaess-eo

Balaess-eoss hangsang

Hamkke hagileul

Uliui salm-i

Kkeutnaneun nalkkaji

Hamkke han

Il-eul somanghaess-eoseo

Bioneun geolieseo

Uli chueog deullinayo

Nan saeng-gagna

Haengboghaess-eossneunde

Uliui kkum-eun

Haengboghage

Jinaeneun

Ge jeonbuyeossneunde

Jigeum-eun

Nan ulilaneun ge jeongmal

Ulileul wihae gat-i

Geol-eossdeon geolien ije

Na geuligo

Ijen uimi eobs-eo

Tteonagi jeon-e

Malhaess-eossji

Deo isang
Seulpeohajineun ma
Uliga hamkkeil
Su eobsda haedo
Nhưng giờ đây
Hai ta chia cách
Muôn trùng mây
Giấc mơ ngàn thu đón anh
Bình yên chốn ấy
Chỉ còn lại
Một mình em
Trên lối đi này
Thương nhớ hoài
Kỷ niệm xưa chung bước
Dưới mưa bay
Ngày hôm nao
Chia tay anh nói
Như lời trăng trối
Em đừng u sầu
Gạt lệ thương đau
Nếu chúng ta không còn nhau
Con đường em và anh
Nguyện đi suốt đời
Một khi không còn anh
Là qua hết rồi
Chỉ mong có ai
Cùng em bước tiếp
Mới vui lòng anh
Và hôm nay
Em đang đi tới
Trên đoạn đường mới
Như lời anh rồi
Một hạnh phúc mới
Em hứa cho anh mỉm cười
Cho dù em và ai
Cùng đi suốt đời

Thì vẫn như còn anh
Cùng em chung lối
Em ước rằng
Chốn xa xôi
Anh được yên vui
Và hôm nay
Em đang đi tới
Trên đoạn đường mới
Như lời anh rồi
Một hạnh phúc mới
Em hứa cho anh mỉm cười
Cho dù em và ai
Cùng đi suốt đời
Thì vẫn như còn anh
Cùng em chung lối
Em ước rằng
Chốn xa xôi
Anh được yên vui

- Vỗ tay nào

Nó ngẩng mặt lên nhìn, đập vào mắt nó là Phương Vy và Hoàng Nam đang cười nham nhở, tay thấy cầm nhiều đồ ăn lắm.

Nó tháo headphone ra ngơ ngác nhìn

- Làm gì mà ngây mặt ra thế mãi__ Hoàng Nam hất mặt nhìn nó

- Tụi mãi ở đâu chui ra

- Táng cho cái giờ....

- Qua từ khi nào?

- Từ lúc mày bắt đầu hát " hạnh phúc mới" còn nghe được khúc cuối của " đừng ai nhắc về anh ấy" khakha__ Phương Vy cười nguy hiểm

- Chán mãi, thế nhờ may trộm vào nhà thì thế nào__ Hoàng Nam nói xong Phương Vy chép miệng

- Nó không vào nhà ai trộm thì thôi ai dám trộm nhà nó

- Lại nói xấu tao đi__ Nó lườm lườm rồi lại nhìn đồng hồ ăn trước mặt, haizz há cái đĩa hiểu nó quá

- Giữ lời hứa chưa?__ Hoàng Nam hất mặt nhìn nó

Nó lấy trong túi ra nào là trà sữa, nào là khoai lang kén, rồi xoài lắc, sữa chua mít rồi còn có cả hộp pizza nữa, aiguuu còn có cả gà với khoai tây chiên nữa, là KFC đó

- Ở đây mà cũng có Pizza với KFC hả. Còn trà sữa Co co nữa ư__ Nó thắc mắc

- Ở đây trà sữa làm quái gì ngon, tao đặt ngoài thành phố đấy

- Hử?__ Nó tròn mắt ngạc nhiên

- Không tin hả?

- I love you baby_ Nó nhảy cẫng lên cười cười nhìn Hoàng Nam

- Nhiều khi tao ghen tin với mày quá, vì có thằng bạn thân vừa đẹp trai vừa tốt bụng như tao

Vừa nói xong nhận ngay cú đá của Phương Vy

- Lại nhảm đi mày. Gia Bảo đâu gọi nó với

- Nó qua nội với mẹ rồi

Rồi tụi nó cùng nhau giải quyết hết bấy nhiêu đồ ăn đấy Phương Vy còn để dành một ít cho mẹ nó và Gia Bảo còn đâu ba đứa ăn hết. Xong nhìn lại nó phải vội gợn bớt một ít, mẹ nó mà biết nó ăn nhiều như vậy là bị chửi chết. Có khi nào xịu nó đau bụng rồi ngất giống hôm đấy không. Ôi không thích chút nào

- Chẹp chẹp, tuần nữa đi học rồi ư? Tao còn chưa kịp làm gì mà_ Phương Vy nói

- Cho tao mượn vở... tao chưa làm bài tập hè. Chán thế hè mà còn nhiều bài tập hơn thường_ Hoàng Nam

- Hahaha tao không có bài tập về nhà hahaha

Nó cười nguy hiểm vô cùng, rất tiếc là câu nói của nó rất gây ức chế cho tụi kia và kết quả là nó bị đánh hội đồng.

Haizzz không có hai cái đứa này chắc thanh xuân của nó nhạt lắm đây, hè này không có hai đứa chắc nó mọc rêu ở nhà luôn rồi. Cơ mà nhanh quá, sắp đi học rồi. Một chút muốn đi để gặp mọi người, một chút muốn ở nhà hơn, hai tháng hè chỉ chơi với hai đứa kia giờ đi nó nhớ lắm. Haizzz biết sao giờ, hay xin mẹ chuyển về đây học luôn nhỉ? Gia Khanh cũng không có ở đây nữa Minh Hoàng và Minh Anh cũng chẳng thấy đâu, Khánh Minh cũng thế. Thôi thì nó ở nhà học vừa gần vừa có bạn thân nữa, vui hơn đấy. Hay là thế nhỉ? Nhưng mà.... nó cũng không đành lòng, học ở đây tương lai của nó chắc sẽ tươi đẹp hơn nhiều, khổ thử dài haizzzz....

37. Chương 35: Gặp Anh

Thế là hết 3 tháng nghỉ hè, sự thật là hè này nó còn chưa được đi đâu xa ngoài hôm đi cắm trại cô bạn còn đâu thì.... Người ta thì đi đây đi đó còn nó đi ở nhà hết ăn rồi đến ngủ, đã thế còn bị mẹ ép làm việc. Giờ nó đi rồi mẹ tự làm, với thấy nó quan trọng thế nào, không nhảm là ở cấp 2 đầu năm có kiểm tra định kì không có nó mẹ phải tự chăm hết cho xem. Thế mà cứ lúc nào nó bảo nó sắp đi học thì bảo đi cho khuất mắt. Hứ....

Nó đi lần nào cũng như lần nào, mẹ luôn mua đồ ăn với một ít đồ dùng cá nhân cho nó sợ nó không đi mua được, chẹp chẹp, năm nay nó còn phải thi học sinh giỏi nên chắc sẽ bận lắm đây, không được về nhiều nữa.

Mẹ phải đưa nó ra bến xe để nó đi, còn có cả Phương Vy với Nam nữa, tụi nó cứ như vậy làm sao nó đành lòng đi đây. Buồn thế nhỉ? Đã thế trước khi đi Gia Bảo còn khóc muốn nó ở nhà, bởi nó đi rồi ai cho nhóc mượn điện thoại đây. Chưa lần nào đi mà nó khóc giống lần này. Làm sao thế nhỉ? Nó đã từng có ý định muốn chuyển về đây học nhưng vừa định hỏi thì mẹ đã dẹp ngay tư tưởng của nó. Mẹ không cho nó về, mẹ bảo phải học trên đây mới có cơ hội đi du học nên nó cũng nghe lời mẹ vậy. Nó khóc đỏ hết cả mắt, lên xe rồi lăn ra ngủ luôn. Nó gọi hẹn Thu Hà và tụi kia lên cùng lúc luôn.

Bước xuống xe, cũng xe may đi qua cổng kí túc không nó cũng chết với hai cái vali này mất. Ngán ngán nhìn đồng hồ, giá như bây giờ có ai đẹp trai lại giúp nó nhỉ? Chứ mình nó sao có thể mang hai cái vali này đi được. Giờ ngớ ra, kéo lại chỗ phòng bảo vệ để gửi đồ, dù sao nó cũng khá được mọi người quý nên rất dễ để gửi được. Rồi nó đi vào trường đăng kí phòng ở kí túc nữa.

Mai khai giảng bởi vậy mà lượng học sinh đến đăng kí khá đông, làm nó ngồi chờ mãi mà chẳng đến lượt, đã thế mấy nhóc lớp 10 còn dám lại tán tỉnh nó nữa, đang không có gì làm nó ngồi thả thính luôn, sẽ giả dối một chút khi bảo nó học lớp 10, thế mà cũng tin luôn. Mấy người 11 hay 12 thì không sao nhưng tụi lớp

10 mới lên nam hay nữ đi qua đều quay lại nhìn nó, hử... gì vậy, nó đẹp đến thế sao. Cười cười nhìn xa xa... Thu Hà đang chạy lại chỗ nó.

- Sao lên chậm vậy bà

- Tại tôi phải mua dâu tây cho bà đấy.

- Hử... I love you baby__ Nó chạy lại ôm Thu Hà gây sự chú ý tới mọi người, nó thì hồn nhiên không để ý gì cả

Nó và Thu Hà ngồi ghế đá đợi Yến Anh và Hà Anh.

Cho tới lúc tụi nó vào đăng kí, rõ ràng là nó đứng trước, thế mà có một nhỏ lớp 10 dám chảnh chọe lên đứng trước làm nó tức điên lên. Nó suýt nữa thì... chẹp chẹp, nó nhìn Thu Hà, hai đứa cùng gật đầu, nhỏ đấy xinh lung linh trời đất, ba vòng khá chuẩn, dù sao thì cũng có cần lẫn át nó thế không, nhưng mà so với style vô cùng giản dị có phần cầu thả của nó hôm nay là quần baggy lửng áo sơ mi trắng cùng giày thể thao với balo, tóc thả ngang vai để mái thưa thì nhỏ đấy trang điểm khá cầu kì, tóc màu nâu khói tuyệt đẹp mà nó thích lắm nhưng mẹ không cho nhuộm tóc, váy trắng trễ vai, đôi giày cao một chút xịu, chẹp chẹp, nó thấy nó lạc lõng quá.

Kiểu này nó chuẩn bị mất ngôi vị hoa khôi của trường rồi. Cơ mà tự an ủi bản thân, dù sao nhỏ đấy trang điểm mới được như vậy, nó trang điểm vào có khi còn hơn. Nó đang ngẩn ngơ thì cuối cùng cũng được vào. Theo một nguồn thông tin mà nó thấy không thích lắm là năm nay kí túc mở rộng, mới được tân trang lại, lượng học sinh đông hơn nhiều thế nên phải ở 6 người một phòng. Chẹp chẹp... hơn nữa, 4 đứa tụi nó rồi còn có hai em lớp 10, trong đấy lại còn có cả “tân hoa khôi” vừa rồi nữa. Haizzz chắc chuẩn bị có đại chiến, với tính cách khá là thẳng thắn của Hà Anh và kiểu tiểu thư ỏng ẹo của nhỏ kia thì kiểu gì không sớm thì muộn cũng đánh nhau cho xem. Ngoài bề ngoài khá xinh đẹp thì nhỏ đấy còn có cái tên khá là “tiểu thư”:Minh Châu nghe như kiểu châu báu ý. Thôi dù sao nó già rồi cũng nên nhường mấy em chứ sao nữa. Cầm chìa khóa, 4 đứa nó đi về kí túc vừa đi vừa nói chuyện hân vui vẻ. Nó mới nhận ra, hình như nhỏ đấy không ưa nó hay sao ý. Hay là thấy nó đẹp hơn nhỉ

Vừa ra tới cổng trường, đập ngay vào mắt tụi nó là..... một hình ảnh với nó là đẹp hơn bao giờ hết, Khánh Minh bước xuống từ ghế sau của một chiếc BMW màu đen sang trọng, anh vẫn vậy, vẫn đẹp trai một cách lạ kì mà mỗi lần nhìn thấy tim nó vẫn luôn bị lỗi nhịp. Vẫn tóc nâu đen hai mái, vẫn giữ thần thái rất tốt, vẫn khuôn mặt lạnh lùng như hồi nó mới gặp anh lần đầu, nhưng hình như anh gầy hơn thì phải. Chẳng hiểu sao bây giờ, chân nó không thể nhúc nhích, có nhiều thứ muốn nói với anh nhưng nó thể mở miệng, cổ họng nó như nó gì đó chặn lại, tim nó đập nhanh hơn bao giờ hết. Nó làm sao thế này. Còn chưa kịp định hình gì thì tụi lớp 10 đã hét ầm ĩ lên rồi, anh càng ngày càng đến gần nó hơn, Thu Hà khá hiểu tâm trạng của nó giờ. Nó không biết nên làm gì đấy, rồi Thu Hà kê đàn vào tay nó kéo nó đi, nó và anh lướt qua nhau một cách nhẹ nhàng, không ai nói gì, một chút cũng không, vẫn mùi nước hoa vô cùng quen thuộc đấy, nó cảm giác như mọi thứ xung quanh đều dừng lại nhưng thực chất thì rất náo nhiệt bởi sự xuất hiện của anh. Anh không ngoảnh lại nhìn nó mà đi thẳng vào tòa nhà, rất lạnh lùng mà theo như tụi lớp 10 thì rất ngẫu.

Nó hệt hững hờ khùng, cứ nghĩ anh sẽ nói gì với nó chứ nhỉ?

Aiguuu là nó suy nghĩ quá nhiều rồi. Anh đâu phải của nó đâu, Thu Hà vừa đi vừa hát, quay qua hỏi nó

- Đi ăn đi.

- Ủ__ Nó gật đầu

- Bà bảo không muốn thích anh ấy nữa mà

- Hết rồi__ Nó cười rất tươi

Rồi 4 đứa tụi nó cùng nhau về kí túc để cất dọn hành lí.

Bây giờ thì hai người ngủ chung rồi, đương nhiên là nó và Thu Hà, Yến Anh và Hà Anh giường còn lại là của hai nhỏ kia.

Nó và Thu Hà ở giường dưới, nó cất quần áo vào tủ, rồi sắp xếp lại sách vở cho tới khi hai nhỏ kia vào, tổ ra không bằng lòng

- Tôi muốn ở giường này__ Minh Châu chỉ tay vào giường của nó và Thu Hà
- Giường em trên kia__ Thu Hà chỉ tay lên trên gác
- Tôi muốn ở giường này__ Nhỏ vênh mặt
- Em đến sau thì phải chịu thôi__ Nó vừa gấp quần áo nói
- Liên quan gì tới chị

Nó đơ mặt quay qua nhìn nhỏ đấy, nó nói trước là nó không hiền đâu à nha. Cẩn thận không lại bảo nó độc ác

- Đấy là giường của chị
- Tôi thích giường này__ Nói rồi tiện tay vứt con gấu của nó xuống

Nó tròn mắt nhìn, nay có vẻ như là... để yên không được mà, còn ở với nhau dài dài,

- Giường của em ở trên, đây là giường của chị. Còn không muốn thì có thể đi ra ngoài__ Nó nói rất rõ ràng từng chữ một, khuôn mặt lạnh lùng đáng sợ, đến tụi Thu Hà còn không ngờ nó đánh đá tới vậy

Thấy thái độ cương quyết của nó Minh Châu ầm ỨC phải chuyển đồ lên gác. Nó e là không phải Hà Anh mà nó mới là người sẽ sắp chiến tranh với nhỏ này. Thu Hà lắc đầu, sẽ ra sao khi hai tiểu thư này ở cùng phòng đây.

Và rồi người ta bình chọn, phòng nó nhiều gái xinh nhất kí túc

Nó đang viết mấy cái giấy nhớ dán lên bàn học, Thu Hà nghịch điện thoại, Yến Anh ôm laptop xem phim tình cảm còn Hà Anh đang tắm, nó nghe Minh Châu nói với nhỏ Lan Anh

- Cuối cùng cũng tìm được facebook, lần này tao lại phải cất công đi thả thính rồi. Cực đi, mấy ngày đây
- Mà bị say nắng rồi hả?
- Đẹp trai, con nhà giàu ai mà không thích

Nó nghe xong khẽ cười, không phải mình nó yêu anh từ cái nhìn đầu tiên đâu.

Nó mỉm cười nghe điện thoại

[- Bơ em hơi lâu rồi nha

- Chị xin lỗi mà, đừng giận chị mà. Chị mới đi Canada với Minh Hoàng về có mua quà cho muội nữa
- Hứ... chơi mảnh hứ. Còn quên em luôn kìa
- Không dám đâu, chị đang nhớ em chết đi đây
- Hứ... Hoàng huynh đâu
- Ông bảo ông lên trường lo việc hội học sinh, muội lên chưa
- Em đang ở kí túc rồi. Tẩu không đi theo là mất chồng à nha. Tụi lớp 10 năm nay mạnh động lắm
- Haha chị đang muốn đi luôn đi kìa
- Ai tin chị đây
- Khikhi... tụi chúng mình đi ăn để hâm nóng tình cảm nào
- Giờ em nổi tiếng quá, có người mời rồi. Để em xem rồi sắp xếp lịch đi ăn với chị nhé
- Hứ, nghĩ quà nhé
- Đừng mà.....

.....]

Nó phải tắt để nghe điện thoại của cô chủ nhiệm, cô bảo ngày mai nó sẽ đại diện cho học sinh khối 11 đọc phát biểu, nó không nhận lời không được mà, cô gửi email cho nó rồi còn đâu. Dù sao thì việc này nó khá quen thuộc hồi cấp 2 rồi.

Nó phải ôm cái điện thoại để tập đọc một cách diễn cảm và hay nhất, mai nhất định nó sẽ phải đẹp hơn nhỏ trên gác. Không thể để bị người ta so sánh được, nhưng mà sau hè mặc dù là ngày càng trắng và xinh hơn thì nó còn tròn hơn rồi. Kiểu này nó phải giảm cân cho đẹp thôi, với một con người quan trọng nhan sắc như nó thì đây là điều không hề được một chút nào.

Giờ thì nó phải đi ngủ trước để giữ thần thái tốt nhất cho ngày mai nào.

38. Chương 36: Ngày Khai Giảng Đáng Nhớ

Sáng sớm nó đã phải dậy để chuẩn bị mọi thứ, qua hè có lẽ nó lớn hơn rồi do đào tạo từ tay mẹ nên không ngủ quên như trước nữa đâu. Nó chải tóc rồi thả ngang vai như mọi khi, bỏ mái thưa, tóc có kẹp một cái nơ nhỏ nhỏ. Vẫn đồng phục như mọi khi, quyết tâm không thua nhỏ kia được, nó có đánh một chút son nhạt thôi. Trong khi nhỏ kia còn tóc tai các kiểu trang điểm khá cầu kì để để gây sự chú ý rồi còn định đi thả thính Khánh Minh nữa cơ mà, nó cầm điện thoại nhắn tin với Nam và Phương Vy. Mãi một lúc sau cô chủ nhiệm gọi nó lên trường rồi tụi nó mới đi

Mới bước vào cổng trường đã nhận ra sự sa hoa khác thường, trang trọng hơn có lẽ hôm nay ai cũng đẹp. Nó đi đến đâu vẫn luôn gây sự chú ý đến đấy. Hôm nay còn nhiều người gấp bao nhiêu lần hôm qua. Đã thế ai cũng bảo nó là học sinh lớp 10 chứ.

Hình như là... ngày này năm trước nó cũng gặp anh đúng nơi này, ngày mà nó lỡ mất trái tim, đang nhớ lại cảnh tượng vô cùng đẹp để ấy thì.... nó suýt nữa không giữ được bình tĩnh, suýt bị sock vì quá ngạc nhiên, Khánh Minh từ tòa nhà đi về phía nó, anh hôm nay thì không còn gì để nói, mấy em lớp 10 mê như điều đồ, anh xuất hiện ở đâu thì như idol Kpop xuất hiện. Chuyện gì đang xảy ra thế này

Nó vẫn cứ đi tiếp, mới phát hiện ra tụi Thu Hà bỏ nó đi đâu mất rồi, aiguuu mấy đứa này, nó tự nhiên đỏ mặt, mọi thứ vẫn diễn ra quá nóng nhiệt. Thêm đó Minh Châu đang bước đến, ôi không thể hình dung cảnh tượng lúc này mà.

Đi gần tới chỗ nó anh khẽ cười một cái, làm xung quang đều ầm ĩ cả lên, tim nó đã hơi lồi nhịp một chút, nó khẽ cười lại nhìn anh rồi đi tiếp vào phòng chờ để cô chủ nhiệm nó gặp. Nó đâu biết ngoài này, Minh Châu diễn rất sâu để gây sự chú ý của Khánh Minh, giả vờ ngã xuống nhưng rất tiếc anh làm gì quan tâm con gái đâu, anh còn đang bận đi cùng thầy hiệu trưởng để đón giám đốc sở hơi đâu mà đi quan tâm nhỏ.

Vẫn như mọi năm, vẫn những phần quen thuộc, cho tới khi nó bước lên sân khấu cả hội trường lại một lần nữa xôn xao, nó vẫn tự tin mỉm cười, giữ thần thái rất tốt để trình bày bài phát biểu của mình. Sau nó là Khánh Minh

Lúc nó đi xuống bên cánh gà, gặp Minh Hoàng, cậu bĩu môi

- Eo nay muội béo thế
 - Gì cơ??? À thì ai mà có body chuẩn như chị Minh Anh_ Nó vờ giận dỗi
 - Đùa xiu, mập dễ thương mà. Cơ mà hai tháng không gặp nhớ muội quá
- Nó bĩu môi
- Đi canada chơi mà kêu nhớ người ta. Giả dối quá
 - Hơ hơ Minh Anh lại kể cho muội nghe rồi à
 - Tính giấu người ta luôn. Giận huynh rồi nhé

- Thôi mà đùa xiu thôi mà__ Minh Hoàng trưng bộ cún con nhìn nó

- Hứ....

- Huynh sẽ dẫn muội đi ăn trưa để tạ lỗi, muội thích ăn gì cũng được, cuối tuần cho muội đi chơi nhé.

- Nói thì nhớ đấy

- okok

- Cả huynh cả chị Minh Anh cả chị Khanh quên muội luôn

- Không dám đâu

- Còn gì

- Tính về trước khai giảng để xuống nhà muội chơi đón muội lên luôn nhưng Minh Anh nó còn đi thăm bạn nó nên về muộn

- Hứ.... thôi muội đi xuống dưới đây__ Nó vẫy vẫy tay

- Lại tránh mặt nó chứ gì__ Minh Hoàng hất mặt về phía Khánh Minh đang đi xuống

- Sao phải tránh?

- Hử... thật á

- Có làm gì đâu mà phải tránh mặt

Nó vừa nói xong thì Minh Hoàng đã gọi Khánh Minh

- Ê mãi... Đan muội có chuyện muốn nói với mày

Nó đơ toàn tập, mặt thì dần đỏ ửng lên, Khánh Minh nhìn nó cười khê méch môi

- Có chuyện gì sao?

- Không ạ__ Nó xua tay rồi lườm Minh Hoàng cái

- Cuối buổi lên sân thượng gặp anh__ Khánh Minh nói

Nó không nói gì cả vội chạy luôn xuống phía dưới, lần này thì Minh Hoàng chết chắc rồi.

Lại tiếp tục ngồi nghe tiếp cho tới khi buổi khai giảng kết thúc, nó gặp Minh Anh

- Aiguuuu hôm nay muội thật là xinh nha

- Hoàng huynh vừa bảo muội béo

- Tát cho mấy cái

- Đã thế lại còn làm muội mất mặt vô cùng

- Sao nào

- Blabla __ Nó kể

- Xong chị sẽ đánh hấn với muội

- Yêu chị__ Nó cười cười

Đang đi thì điện thoại nó reo chuông, nhìn vào màn hình, cái danh bạ mà hơn hai tháng nay không gọi tới

Nó bắt máy chưa kịp nói gì thì đã nghe vài chữ ngắn gọn rồi tắt” Anh cho em 5 phút”

Gì cơ, bắt nó chạy lên sân thượng, là 5 tầng liền đấy, ai lại làm thế chứ. Nó chỉ kịp chào Minh Anh rồi chạy thẳng lên sân thượng

Nó sắp đứt hơi mất rồi này, sao anh lại thích lên đây làm gì nhỉ?

Nhìn xem, anh đang đứng dựa vào thành tường, tay khoanh trước ngực nhìn nó thở hồn hèn, đồ độc ác mà

Nó đi lại chỗ anh

- Bộ trên này có gì vui sao? Làm em mệt muốn chết

- Anh muốn nói chuyện với em mà

- Dạ?

Nó nhìn anh, mặt anh có vẻ rất nghiêm túc

- Anh có bạn gái rồi__ Anh nói

Nó đơ toàn tập, cổ họng nó nghẹn ắng, nó cảm giác như tất cả đều dừng hoạt động rồi, mới vừa rồi nó còn thở vì mệt nhưng giờ nó sắp không thở được rồi, nó bị sao thế này. Nó sẽ biết trước có ngày như vậy mà, chỉ không ngờ là nó đến nhanh tới vậy, tại sao nhỉ? Sao anh nói với nó làm gì để nó phải tổn thương thế này nhỉ? Rõ ràng là anh biết nó thích anh mà, nhưng sao lại còn làm thế. Nó biết là nó sẽ chẳng bao giờ với tới anh được đâu, nhưng mà nhiều lúc sao nó vẫn cứ hy vọng một điều gì đấy. Lúc này nó không biết làm gì cả? Tại sao anh không thích nó lại còn cứ cho nó tự ảo tưởng thế này. Nó không đủ kiên nhẫn để đứng đây thêm một chút nào nữa. Gì thế này.... sao nó lại khóc không đúng lúc thế này? Nó ghét bản thân mình đến thế, dễ khóc thế này. Nó mím môi, hay là nó đi xuống nhỉ? Người mà anh chọn chắc sẽ hơn nó về mọi mặt, sẽ xứng đáng với anh hơn nó rất nhiều, nó có là cái gì đâu chứ. Chỉ tại nó tự đa tình, tại nó xem nhiều phim quá rồi cũng ảo tưởng rằng mọi thứ đều sẽ tốt đẹp giống như ngôn tình. Mọi thứ xung quanh im lặng vô cùng, mãi nó mới nói được

- Vâng, chắc chị ấy tuyệt vời lắm__ Nó cố gắng nở nụ cười tươi nhất, vì nó biết đây chắc là nụ cười cuối cùng nó cười trong ngày hôm nay

- Ủ. Với anh cô ấy tuyệt vời lắm. Nhưng vừa phát hiện ra vừa mít ướt lại còn ảo tưởng nữa

Anh nói xong, nó có hơi ngạc nhiên một chút, anh đang nói gì thế nhỉ?

- Anh nói này__ Khánh Minh kéo nó quay mặt lại đối diện với anh: Thật ra thì anh định nói với em là “làm người yêu anh nhé” từ rất lâu rồi nhưng lại sợ em đồng ý

- Anh dám nói dối em__ Nó tự nhiên khóc to hơn, nó không biết diễn tả cảm xúc lúc này như thế nào cả, mọi thứ như vỡ òa ra. Nó khóc, khóc vì vừa bị lừa, khóc vì một chút vui vui mà không diễn tả được

- Đừng khóc nữa. Anh xin lỗi mà__ Khánh Minh vén tóc cho nó

- Anh có biết là hức... em... hức...

- Anh biết là em sẽ rất đau lòng mà. Nên giờ làm người yêu anh đi. Sẽ không ai cướp anh của em đâu

Thế này có thể xem là tỏ tình không nhỉ, nó chẳng nói gì cả

- Em tính giận anh thật à__ Anh xụ mặt dễ thương vô cùng

Một chút muốn đồng ý, một chút không. Nó đang không biết làm sao bây giờ. Nó sợ nó sẽ không xứng với anh, nó sợ cái cảm giác mà một ngày nào đó anh sẽ chia tay với nó, sợ cảm giác nắm chặt rồi mà còn vụt mất, nó sợ một ngày anh không còn là của nó nữa, nó không thích điều này chút nào cả. Mỗi tình đầu của nó, nó muốn điều gì đấy thật đẹp. Nhưng người ta thường nói tình đầu khó thành, mà nó cũng không muốn đấy là anh

- Có một câu chuyện kể rằng, một người con trai tỏ tình với một người con trai tỏ tình với một người con gái trên sân thượng của một tòa nhà cao, chàng trai cho cô gái ấy hai sự lựa chọn, một là đồng ý mà hai là xuống đây__ Anh cười cười chỉ tay xuống dưới

- HE hay SE hả anh

- Đương nhiên là cô gái ấy đồng ý rồi

- Thế thì anh còn chưa nghe một câu chuyện tương tự như vậy, là khi chàng trai đưa ra sự lựa chọn đó, thì không có sau đó nữa, ngày hôm sau trên báo xuất hiện tin một chàng trai bị bạn gái đẩy xuống từ sân thượng vì tỏ tình như vậy hả?

- Ý em là sao?__ Anh ghé sát mặt nó cười nguy hiểm

Nó né mặt ra, cắn môi nói

- Em xin lỗi

Nó phải cố gắng lắm mới nói ra được 3 từ đó, nó cố gắng lắm rồi, chọn con tim hay là nghe lí trí, giờ nó chọn lời mẹ nó nói thôi. Nó không xứng đáng với anh. Có một chút tiếc nuối, nhưng để nói ra được nó mới thấy nó đã thay đổi được một chút rồi, có thể nói ra câu tự chối là một điều to lớn nhất nó làm được lúc này. Không sao, nó sẽ không hối hận vì đã nói ra những lời như vậy, liệu anh có đau lòng như nó lúc vừa rồi không.

39. Chương 37: Giờ Anh Là Của Em Rồi Đây?

Lại một lần nữa không gian ấy im ắng đến lạ thường, cả anh và nói đều im lặng, nó không biết là như thế nào nữa, mãi một lúc sau anh mới nói, giọng khàn khàn

- Vậy tại sao vừa rồi em còn khóc khi nghe anh có bạn gái__ Anh nhìn vào mắt nó nói

Nó không giấu cảm xúc, và với một con người từng học qua lớp tâm lí học như anh chỉ cần nhìn qua cũng biết.

- Hai tháng qua em biết anh phải cực khổ như thế nào không? Anh phải làm một việc mà trước giờ anh chưa từng làm là chống đối lại bố anh đi Mỹ. Vì anh còn chưa nói được rằng anh cũng thích em, anh muốn ở lại học cùng em, ở lại để giúp em. Vậy tại sao em không hiểu cho anh một chút vậy.

Nó không nói gì cả, mắt lại bắt đầu rưng rưng nhìn anh, hôm nay sao nó dễ khóc thế này, nó không biết, không biết gì hết, là vì nó ư?

- Ít nhất cũng phải cho anh một lí do chứ__ Anh vò đầu

- Em cảm thấy mình không xứng với anh chút nào cả. Anh thì quá hoàn hảo, còn em thì không giỏi chút nào. Gia đình em không đủ điều kiện, em cũng không xinh đẹp, body không chuẩn như người ta, em còn hậu đậu, lại còn lười chẳng giúp được gì cho anh cả, vì thế mà em và anh không hợp nhau chút nào__ Nó nói hết suy nghĩ của mình

- Ngốc, anh không thích, anh chỉ thích em thôi. Nếu em không là công chúa thì anh sẽ cũng không là hoàng tử. Vậy thì chúng ta có thể yêu nhau rồi __ Anh cốc đầu nó

Nó chun mũi, thấy hơi cảm động, bức tường thành nó xây dựng đã rất vững chắc thế mà chỉ một câu của anh nó đã đổ rầm ra mất rồi. Nó thế này thì làm sao đây.

- Em vẫn luôn nói anh rằng trà đổ vào sữa hay sữa đổ vào trà thì cũng giống nhau. Vậy tại sao anh đổ em rồi mà em chưa đổ anh

Nó mềm lòng thật mất rồi, aiguuu nó tự trách bản thân sao lại có thể như thế này được

- Em tính để anh đơn phương em tiếp nữa sao, một năm qua quá đủ rồi nhé. Anh vẫn luôn mang tiếng là bạn trai tin đồn của em, giờ anh ế em phải chịu trách nhiệm

- Dạ???__ Cái gì mà một năm cơ, lần đầu tiên nó và anh gặp nhau là ngày 5-9 năm ngoái mà, giờ mới tròn một năm mà, không nhề là...

- I love you at the fisrt sight__ Anh cúi đầu nói nhỏ

Nó lúc này không còn từ gì để diễn tả được cảm xúc. Vậy là không phải mình nó đơn phương sao. Nó vẫn chưa biết nên nói gì

- Không phải tiêu chuẩn bạn trai của em là đẹp trai, không phải ảo tưởng chứ ở cái thành phố này anh thấy anh đẹp nhất rồi đây, gia đình anh cũng không phải giàu có nhưng bất lúc nào, em muốn đi đâu anh đều

chấp nhận, còn nữa, anh sẽ không lãng nhăng đâu, anh chỉ thích mỗi em thôi, còn IQ của anh chắc em cũng biết rồi đấy. Anh cảm thấy anh đang thừa tiêu chuẩn của em mất rồi

Nó muốn cười cũng không cười được mà, đây là đang tỏ tình với nó hay là tự khen mình đây.

- Giờ anh là của em rồi đấy, đừng có mà lo ai cướp anh của em nữa nhé.__ Anh xoa đầu nó, sao anh toàn nói trúng tâm lí nó thế này.

- Sao em không nói gì thế hả?

- Anh muốn em nói gì?

- " Em thích anh"

- Không__ Nó phồng má

- Ba mẹ anh là luật sư nổi tiếng, anh sẽ kiện em vì tội đánh cắp trái tim anh mà không chịu trách nhiệm.

Nó cẹn ngôn rồi

- Aiguuu sao hôm nay anh nói nhiều thế nhỉ__ Anh vò đầu

- Em cũng thấy thế

- Mặc kệ nhưng mà bây giờ em là của anh rồi đấy

- Em làm gì đồng ý đâu

- Em dám không đồng ý__ Anh lườm nó

Nó khẽ cười, anh hôm nay chẳng giống anh chút nào cả.

- Em không biết em cười dễ thương chết người à, cười ít thôi

- Ủa??? Luật pháp Việt Nam cũng có cả luật cấm cười nữa hả anh__ Nó nghiêng mặt hỏi, cái mặt giả ngây hết sức

- Cười nữa anh hôn em cho xem__ Anh cười gian

- Đồ biến thái__ Nó đá anh một cái

- Sao em bạo lực thế

- Giờ có phải anh là bạn trai em rồi không

- Ủ__ Anh gật đầu

- Em dễ ghen lắm nên đừng có mà thả thính gái dưới mọi hình thức đấy nghe chưa

- Đã bảo anh không thích thế giới này chỉ thích em thôi

- Dù cho người đó có xinh hơn em, giàu hơn em, body lại còn đẹp nữa

- Anh thích em__ Mặt anh nghiêm túc làm nó phì cười

- Wo xi huan ni__ Nó cười, dưới ánh nắng nhẹ của mùa thu, nụ cười tỏa nắng, ngây thơ và thuần khiết,

- Em thích gì?__ Tự nhiên anh hỏi nó

- Tiền này, vàng này, kim cương này, giày đẹp này, đồng hồ đẹp này, quần áo đẹp này.....

- Hử__ Anh nhú mày

- Còn cả thích anh nữa khikhi

Nó cứ dễ thương thế này sao mà anh không yêu nó cho được chứ.

- Anh chưa bao giờ tin vào yêu từ cái nhìn đầu tiên kể từ khi gặp em.

- Woaaaa vậy anh bị cảm nắng hôm ở sân trường ý hả

- Không. Hôm chiều trước ngày khai giảng, anh và chị Gia Khanh có đi qua chơi em đang đứng, vô tình nhìn thấy em, đúng lúc em đang cười nên anh thích em. Thế em nghĩ tự nhiên bà Khanh lại giúp em mang vali lên phòng sao?

- Hóa ra là vậy, giả dối quá

- Em không nghĩ anh như vậy mà sẽ hỏi quan tâm một người anh không thích như vậy sao

- Giả dối_ Nó kết luận

Anh cười xoa đầu nó

- Rối tóc em giờ, à giờ mới nhớ. Hôm nay em có tô son, đẹp hơn đúng chứ_ Nó cười, tay ôm má

- Anh còn nghe nói hôm qua em dám đi tán tỉnh mấy nhóc lớp 10, em thì hay rồi

- Ô ơ... em đùa chút mà. Cơ mà, sao hôm qua anh vô tình thế, làm em buồn muốn chết.

- Để cho em nhớ anh hơn đấy

- Đồ giả dối_ Nó lườm anh

Đúng lúc Minh Hoàng gọi cho anh, gọi xuống. Anh đan tay anh vào tay nó, kéo nó đi, nó có hơi ngại ngại, có đỏ mặt, nhưng mà, lúc xuống tới sân trường, tất cả đều tập chung ánh mắt vào anh và nó, ai nấy đều khá là ngạc nhiên, mặc dù trước kia có lần anh đã từng công khai nhưng chưa ai tin lắm. Điều đáng nói là cái tay đang nắm chặt kia, một vài cái điện thoại giơ lên chụp chụp. Nó cảm thấy hơi ngại khẽ đứng ra sau anh, anh dẫn nó len qua bao nhiêu con mắt nhìn, ai nấy đều xôn xao cả lên

Gặp Minh Hoàng và Minh Anh, cả hai há hốc nhìn tay trong tay

- Giải thích_ Minh Anh nhìn nó

- Không được ăn hiếp bạn gái anh

- Oa oa không biết đâu sao Đan bỏ chị à

- Thế tao đây là gì_ Minh Hoàng nói

- Đây chỉ thích Đan thôi

- Đan là của anh_ Khánh Minh bá đạo tuyên bố

- Xem kìa, Đan còn nói gì nữa không. Hai người thật là

- Đi ăn nào, hôm nay anh mời_ Khánh Minh nói

- Haizzz con người có tình yêu vào là nó khác mà

Rồi nó được anh đưa đi ăn, đúng lúc Thu Hà gọi nó

[- Tôi cần bà giải thích

- Giải thích gì

- Còn giả ngây nữa à_ Cả Thu Hà và song Anh phòng nó hét vào điện thoại

- Thật ra thì...

- Thì là cái gì... về nhanh

- Tôi đang đi ăn...

- Ăn lẹ về tôi nói chuyện.

- Làm gì gấp thế

- Cứ về đi rồi biết]

Nó tắt điện thoại rồi quay lại tiếp tục dùng bữa. Khánh Minh giúp nó cắt bớt tét, bóc tôm cho nó ăn làm Minh Anh muốn gào lên gọi video với Gia Khanh kể lể. Thôi rồi nếu không để điện thoại xa với volume khủng mà Gia Khanh quát tên hai đứa chắc thủng tai.

Chẹp chẹp, nó được anh đưa về kí túc, bước vào phòng đã bị tập kích đánh tã tơi

- Sao đánh tôi__ Nó nhăn mặt

- Còn giả bộ ngây thơ__ Yến Anh lườm nó

- Bà biết anh Khánh Minh là idol của tụi tôi mà sao bà dám cướp làm của riêng vậy. Đã thế còn dám bỏ bạn để có người yêu à. Như thế là không được__ Thu Hà nói

- Lấy luật phòng ra giải quyết nhẹ nhàng thôi__ Hà Anh tay cầm ipab vừa ăn snack vừa nói

- Mấy bà toàn ăn hiếp tôi không á

- Thôi nhờ may nó méc với hội trưởng là mình xong luôn đây__ Yến Anh nói

- Đúng rồi__ Thu Hà gật đầu đồng ý

Nó đến cạ ngôn với tụi này mất.....

Cơ mà cho đến giờ nó vẫn đang không biết là thực hay mơ nữa. Nhưng nếu là mơ thì cũng là một giấc mơ tuyệt vời nhất mà nó từng mơ

40. Chương 38: Thật Hay Mơ

Nó vẫn đang vô cùng thắc mắc là chuyện anh tỏ tình với nó là thật hay mơ. Hình như hơi khó hiểu nhưng mà mặc kệ đi.

Đợi Thu Hà tắm, nó đứng dựa vào bàn nghịch điện thoại. Nó lên diễn đàn trường xem tình hình có gì hay. Đập ngay vào mắt nó chủ đề hot nhất được mọi người bàn tán là cái ảnh lúc anh nắm tay nó ở sân trường. Nó đã biết trước sẽ có chuyện này xảy ra mà. Bạn bè trong lớp nó tag nó vào hỏi, bạn bè lớp anh tag anh vào hỏi. Nó thì im lặng còn anh thì 4 chữ ngắn ngủi nhưng đủ quyền lực gây xôn xao dư luận” Như mọi người nghĩ”

Ngoài việc thông báo của hội học sinh thì anh không bao giờ comment hay like bất cứ bài viết naoc trên diễn đàn, lần này anh xuất hiện quả là một chuyện hiếm có. Nó cười cười, ai nấy cũng bảo nó sướng quá đi, nhiều người ghen nộ vì bảo nó chẳng xứng với anh, nó cũng thấy vậy mà. Bỗng cánh cửa phòng nó bị đẩy ra một cách thô bạo, Minh Châu cùng Lan Anh bước vào, mặt Minh Châu lộ rõ sự tức giận, nhìn nó chằm chằm như muốn ăn tươi nuốt sống. Nó đang nhíu mày vì thái độ của Minh Châu, chưa kịp định hình nhỏ đã đi lại xô nó ngã xuống đất. Nó há hốc nhìn nhỏ, chuyện gì vừa xảy ra thế này. Hà Anh đang xem phim trên giường nhảy xuống, Yến Anh đang chơi game vút luôn điện thoại ra đẩy chạy lại chỗ nó đỡ nó lên

- Em làm cái quái gì thế__ Hà Anh lớn tiếng

- Tại sao vậy? Chị lấy tư cách gì để yêu anh Khánh Minh. Chị có gì hơn tôi chứ__ Minh Châu nhìn nó bằng ánh mắt viên kẹo đồng

- Hơn em về cả tính cách lẫn ngoại hình. Em nghĩ em là ai thế. Tổ thái độ với ai đấy. Em nghĩ em là bà hoàng ở đây à. Ngay từ hôm đầu vào cả phòng đã chẳng ai ưa em rồi. Tính cách của em chị còn không ưa huống gì Khánh Minh. Nhìn lại mình đi đứng ở đây mà lên mặt. Chưa hơn ai gì đâu__ Yến Anh tỏ ra phần nộ lên tiếng thay nó, nhỏ còn lảm bảm câu: ngoài ngực to ra chẳng hơn ai cái gì. Tưởng mình là nắng mà có quỳem chói chang ư?

Mặc dù là rất nhỏ nhưng cũng đủ để mấy người ở đây nghe cả. Nó đứng bên cạnh Yến anh phì cười, cả Hà Anh cũng thế. Mặt Minh Châu thì tối sầm lại ầm ức không nói nên lời.

- Chị thế nào cũng chẳng ảnh hưởng tới cơm ăn áo mặc của em ok. Còn ở với nhau còn dài tôn trọng nhau chút đi. Còn nếu không thích thì em có thể làm đơn xin chuyển phòng nhé_ Nó nói, tự cảm thấy nay nó đánh đá quá đi thôi. Nhưng thôi dù sao ở chung với nhỏ này hiền là chết

- Chị không phải đặc ý. Rồi anh Khánh Minh sẽ là của tôi thôi_ Minh châu tự tin nói

Thu Hà vừa từ nhà tắm đi ra nghe xong cười như con điên

- Hahahaha... nay mới phát hiện em vui tính ghê

- Không liên quan tới chị

- Ồ... lên giường ngủ mà mơ đi, người ta xấu người đẹp nét em đây chẳng đẹp cái gì. Chẹp chẹp

Nó nín cười, Thu Hà có nói quá không, rõ ràng là hôm qua còn khen Minh Châu xinh cơ mà. Haizzz

- Thôi dẹp hết đi. Còn em nữa. Em nhỏ tuổi hơn tụi chị đấy nên biết phép tắc chút đi. Ở được thì ở không được thì có thể lướt_ Hà Anh nói xong lên giường tiếp tục xem phim

Nó cười cười rồi lấy quần áo đi tắm, còn Minh Châu thì vùng vằng cùng Lan Anh đi ra ngoài.

- Aiguuu cần thận à nha Đan_ Yến Anh cười nhìn nó

- Hahaha body người ta chuẩn hơn bà đấy_ Thu Hà cười trêu nó

- Đẹp đi... nhỏ đấy lấy đâu mà đẹp hơn tôi_ Nó tự sướng

Cả ba đứa kia nhìn nhau lắc đầu còn nó thì cười cười bay vào nhà tắm.

Ngoài này điện thoại nó reo chuông, Thu Hà cạnh đấy cầm điện thoại lên xem, là Khánh Minh gọi.

Nhỏ vừa áp điện thoại vào nghe

[- Em đang làm gì?

Nhỏ suýt sặc vì ngọt, quá ngọt, trời ơi người ta nói chuyện với gấu nghe dễ thương thế, giọng ồm ồm nhẹ nhàng suýt chút nữa nhỏ đã hét lên rồi

- Dạ em là Thu Hà. Anh Minh ơi Đan nó đang đi tắm ạ

- Ồ... khi nào Đan ra bảo gọi lại cho anh nhé

- Dạ vâng ạ]

Để điện thoại nó xuống, Thu Hà cười cười

- Trời ơi... giọng anh Minh ngọt quá, dễ nghe kinh khủng

- Hà... bà vừa nói chuyện với anh ấy á_ Yến Anh bật dậy ngạc nhiên hết mức

- Ừ..." em đang làm gì đấy" ôi mẹ ơi con cũng muốn có người yêu như thế

- Anh Minh là cực phẩm không có thứ hai đâu mà!_ Yến Anh nói

- Eo ơi dịu dàng dễ nghe chết người, mé Đan nó ăn gì mà số sướng thế không biết

Nó đi từ nhà tắm ra cười nói

- Ăn cơm mẹ người ta nấu chứ ăn gì

- Gấu gọi kìa

- Có hả_ Nó nhanh chân chạy lại cầm điện thoại

Thu Hà và Yến Anh chẹp miệng, con người có tình yêu vào là nó khác mà

Nó nhảy tót lên giường gọi lại cho anh

[- Baby mới xa anh có mấy tiếng mà nhớ anh rồi à

- Anh mắc bệnh ảo tưởng từ khi nào thế
- Từ lúc gặp em đấy.
- Hứ
- Em yêu đi ăn không?
- Nhiều bài tập lắm, anh với Hoàng huynh với chị Minh Anh đi đi
- Em tính bắt mình anh xem phim tình cảm à
- Thế thôi khỏi đi. Ở nhà ôn bài đi, em nhớ anh sắp thi rồi mà, olympia toán quốc tế chứ có phải thi học kì đâu
- Ôn làm gì, kiến thức có trong đầu rồi
- Có sao em max dốt toán thế này
- Nhà một người giỏi là được rồi
- Nó ngửi thấy mùi mờ ám đâu đây
- Ý anh là sao?
- Em ngây thơ quá
- Anh.... nhỏ cùng phòng em nó thích anh lắm đấy__ Nó buột miệng nói
- Ồ điều đó anh biết mà. Ai cũng thích anh cả
- Ảo tưởng__ Nó bĩu môi
- Minh Châu gì đó ư?
- Anh biết rồi hả? Không nhẽ nhỏ bắt đầu thả thính anh rồi
- Ừ, hôm qua nhỏ kết bạn, thấy cũng không tệ nên anh add
- Ừa em nhớ là anh luôn hạn chế bạn bè mà
- Anh mới mở
- Em biết rồi nhé. Anh tính thả thính mấy em lớp 10 chứ gì
- Khỏi 10 năm nay không có gái xinh
- Rồi sao? Nhỏ có nói gì với anh không__ Nó bắt đầu tò mò
- Em đang ghen đấy à
- Ai thèm, nhưng mà em nhắc lại cho anh nhớ là nhỏ chẳng có gì hơn em cả ngoài cái nhà có điều kiện, đã thế tính cách còn tệ nữa, chẳng thể ưa nổi
- Ồ có vòng 1 hơn em mà
- Anh cút đi, đồ biến thái__ Nó nói lớn
- Nay em hết hiền giống trước rồi
- Anh có hối hận thì giờ chia tay vẫn còn kịp mà. MINH CHÂU vừa xinh vừa có body quyến rũ đấy ăn nói dịu dàng dễ nghe lắm. Hứ
- Em ghen à. Tài khoản là số điện thoại anh, mật khẩu ngày sinh của em. Em xem đi, anh hoàn toàn trong sáng, tại nhỏ cứ thả thính anh chứ
- Không cần
- Em giận à

- Thấy em rảnh không
- Giận là anh đi ăn với Minh Châu đấy
- Thử xem__ Nó nói bằng giọng thách thức
- Đâu dám__ Anh khẽ cười
- Anh...
- Anh đây
- Hát cho em nghe “yêu em rất nhiều” đi
- Giờ á
- Hát đi, lâu lắm em không nghe anh hát. Nhanh cho em đi học nữa
- Thế học đi, lúc nào đi ngủ anh hát cho em nghe
- Giờ cơ
- Hát chạy luôn hả
- Giutar của anh đâu
- Ok]

Nó thấy anh máy, chưa đầy 30s đã gọi lại bằng video, nó cười đeo earphone vào rồi chuẩn bị nghe anh hát, xem kìa cái phòng của anh rộng quá, còn đẹp nữa. Anh cầm đàn nhìn nó cười, đây là lần đầu tiên nó thấy anh ăn mặc đồ ở nhà thể này, chỉ đồ thể thao bình thường cơ sao anh mặc lại đẹp thế kia

- Phòng anh đẹp quá
- Sau cũng là của em mà
- Hử?

Anh cười

- Em cũng muốn học guitar
- Lúc nào anh dạy cho
- Ok...

Anh cười rồi bắt đầu vừa đàn vừa hát

”Ngồi giữa bóng đêm

Anh chưa thể ngủ được

Vì nỗi nhớ em vu vơ bất thường

Cảm giác đắm say

Cứ thế đọng đầy trong nơi trái tim

Là thứ bấy lâu nay

Anh đã kiếm tìm

Những câu chuyện thật dài mỗi tối

Những phút giây ngập ngừng bối rối

Tiếng em cười và lời em nói

Khiến anh giờ đang như quên mất lối

Những khi chạm nhìn vào đôi mắt

Anh chỉ muốn ôm em thật chặt
Để anh nói em nghe
Nói em nghe lòng anh
Người ơi em có biết
Anh đã yêu em rất nhiều
Chẳng cần những lý lẽ
Để nói nên câu tình yêu
Làm như không quan tâm
Nhưng anh thực sự nhớ em
Muốn được chở che cho em
Những đêm lạnh về
Anh muốn nói yêu em rất nhiều
Những câu chuyện thật dài mỗi tối
Những phút giây ngập ngừng bối rối
Tiếng em cười và lời em nói
Khiến anh giờ đang như quên mất lối
Từ khi đã trót lỡ yêu rồi
Anh chỉ mong gần em mãi thôi
Để anh hôn nhẹ lên
Hôn nhẹ lên bờ môi
Người ơi em có biết
Anh đã yêu em rất nhiều
Chẳng cần những lý lẽ
Để nói nên câu tình yêu
Làm như không quan tâm
Nhưng anh thực sự nhớ em
Muốn được chở che cho em
Những đêm lạnh về
Anh muốn nói yêu em rất nhiều
Và anh muốn hát cho em
Bài hát trong tâm hồn anh
Thật mạnh mẽ nhưng sao
Nhiều lúc cô đơn mỏng manh
Chuyện tình yêu
Chẳng thể nói trước điều gì
Nhưng thôi ta mặc kệ cứ yêu đi

Nguyện bên em trên con đường dài

Thủy chung mãi mãi

Người ơi em có biết

Anh đã yêu em rất nhiều

Chẳng cần những lý lẽ

Để nói nên câu tình yêu

Làm như không quan tâm

Nhưng anh thực sự nhớ em

Muốn được chở che cho em

Những đêm lạnh về

Anh muốn nói yêu em rất nhiều

Muốn được chở che cho em

Những đêm lạnh về

Anh muốn nói

Anh muốn nói

Anh yêu em”

Anh vừa đàn vừa hát, quyến rũ chết người, giọng hát vừa ngọt vừa ấm, yêu anh quá đi mất, nó chỉ biết cười. Anh đúng là cơ-phéch mà, thế này sao nó không thích anh cho được

- Wo ai ni__ Nó nói nhỏ rồi cười

- Em thấy khác không

- Giọng hơi khàn thì phải, anh đang ốm à

- Hơi đau họng chút thôi

- Thế mà em còn bắt anh hát

- Em mặt kìa. Anh sao đâu. Rồi em đi học đi. Học xong rồi đi ngủ nghe chưa, cấm thức xem phim đấy

- Anh đi học đi

- Anh quên mất cách học ở nhà rồi, giờ sao đây

- Lười quá, anh phải giành huy chương vàng cho em, chưa bao giờ em được cầm huy chương vàng của toán, lại còn quốc tế, em muốn xem thử

- Ô vậy anh phải cố gắng rồi

- Bằng mọi giá, nên giờ anh học đi

- Anh biết rồi. À... gà anh đặt cho em rồi đấy, chắc tới nơi rồi em chịu khó chạy xuống cổng lấy nhé

- Dạ??? Anh đặt khi nào

- Lúc em bảo em muốn ăn

- Anh cứ thế này làm em ngại quá

- Hâm

- Hứ__ Nó chun mũi

- Cái mặt xem

- Cơ mà... quay camera lại chỗ đèn giường xem, em vừa thấy gì đó

- Hả__ Anh quay camera lại chỗ đầu giường mà nó nói

Nó suýt chút nữa khóc vì cảm động chết mất, cái ảnh anh chụp với nó hôm sinh nhật nó anh đã rửa anh và đóng khung để ở đầu giường, mặc dù anh thấy nhìn theo góc chụp sẽ nghĩ nó đang hôn anh cho xen, nhưng cũng phải công nhận là đẹp thật.

- Em sao thế

- Không có... anh học đi nhé. Em cũng học đi

- Bye baby

Nó tắt điện thoại rồi mở cửa chạy xuống cổng kí túc, đúng lúc người ta ship hàng tới nơi, nó kí tên nhận rồi mang lên phòng

- Woaaaa KFC ở đâu ra thế này__ Thu Hà nói

- OMG... KFC__ Yến Anh tròn mắt nhìn

- Còn ai ngoài chàng mua cho nàng nữa__ Hà Anh nói

- Ôi anh Khánh Minh tuyệt vời quá

- Số bà đúng sướng thật mà. Gato quá

Nó cười cười rồi lấy ra cho cả phòng ăn chung. Đúng lúc Minh Chây về, mặt nhỏ có vẻ khả quan hơn nhưng vẫn nhìn nó bằng ánh mắt chẳng mấy thiện cảm, nhưng 4 đứa tụi nó vẫn tiếp tục ăn như chưa có chuyện gì xảy ra

Thu Hà và Yến Anh thì từ đầu đến cuối chỉ khen Khánh Minh, còn nó chỉ biết cười.

Ngày hôm nay có lẽ nó sẽ nhớ nhất, sẽ chẳng bao giờ nó quên đâu.

41. Chương 39: Ngập Trần Yêu Thương

Những ngày sau đó cuộc sống vốn rất đơn giản và có phần cầu thả của nó đã thay đổi rất nhiều. Sáng nào đúng 6h anh cũng gọi cho nó, hỏi xem nó dậy chưa. Lâu nay nó không có thói quen đi ăn sáng, toàn uống sữa, không thì giờ nghỉ giải lao đi ăn cùng Thu Hà nhưng giờ mỗi sáng nó có người đưa đi ăn sáng xong rồi đi học. Tụi Thu Hà chỉ biết nhìn nó bằng ánh mắt gato hết mức. Minh Châu vốn vẫn không ưa nó nay lại càng không ưa hơn. Ừ thì nó cũng đâu ưa gì nhỏ. Suốt ngày cứ ăn ăn mà nó đã tăng cân, nó bảo từ nay nó sẽ không ăn nhiều nữa, cứ thế này thì nó sẽ béo và xấu hơn sao. Nhưng mà anh bảo mập mới dễ thương nên nó đành xuôi theo chiều gió.

Chuyện tình vô cùng đẹp của anh với nó đã lan ra cả trường, nhiều thầy cô cũng biết. Nó lại một lần nữa nổi tiếng giống đầu năm lớp 10.

Anh với nó yêu nhau, nhiều đứa muốn đi tự tử. Nhiều lần tính nói cho mẹ nghe nhưng lại sợ mẹ sẽ bắt nó chia tay, có khi còn cho nó về quê học. Nên thôi nó đành tạm giấu mẹ đi vậy.

Buổi chiều nó còn đang ngủ thì điện thoại reo chuông, nó mơ màng rồi nghe

[- Alo

- Em đang ngủ đây à

- Dạ

- Không dậy học bài đi

- Mới có 3 giờ à
- Hử... 3h
- Đang còn sớm mà.
- Ra thư viện học đi. Anh sẽ dạy em học toán
- Thật ư???
- Anh đùa em sao. Anh thấy điểm toán của em fail quá, người ta lại bảo anh không dạy em thì sao?
- Em vốn nát toán mà
- Học kinh tế mà fail toán vậy thì sao cô nương
- Thì giờ em học lại chẳng qua năm lớp 10 chưa thích học thôi
- Ồ... mà bước xuống giường chuẩn bị nhanh ra thư viện cho anh
- Biết rồi]

Nó thở dài, nó muốn ngủ cơ. Nhưng mà thôi, đành phải dậy ra thư viện học vậy. Nhanh chóng rửa mặt thay quần áo các thứ, lấy sách vở bỏ vào balo nó nhanh chân bay ra khỏi phòng, cũng may thư viện gần trường gần kí túc của nên rất nhanh để nó có mặt tại đây.

Nó bước vào, mọi người đều nhìn nó, từ hôm anh và nó công khai đi đâu cũng bị người ta nhìn, mệt mỏi quá.

Nó kiểm cái bàn trống có mấy chậu sen đá đẹp đẹp để ngồi. Đang nghịch mấy cái chậu hoa thì cả thư viện xì xào, ồn khác thường, nó ngoảnh lại nhìn. Chẹp chẹp, trai đẹp xuất hiện có khác, anh cầm mỗi cái túi đựng laptop với một túi đồ ăn. Anh đi lại chỗ nó ngồi, lại lần nữa mọi người ồ lên. Lại điện thoại smartphone cái kiểu lấy ra chụp chụp như kiểu người nổi tiếng. Nó ngán ngẩm lắc đầu

- Em còn chưa bắt đầu học sao
- Đợi anh

Anh không nói gì đặt túi đồ ăn xuống bàn. Oa oa là trà sữa co co max tiền với trái cây sậy này, aaaaa có cả snack nó thích nữa

- Anh mua cho em sao?_ Nó nghiêng đầu nhìn anh ngây thơ hỏi
- Anh mua cho bạn gái anh

Nó bĩu môi, cầm trà sữa lên uống. Từ lúc anh bước vào mọi người đều nhìn tụi nó làm nó mất tự nhiên dần biết lâu nay nó vẫn luôn bị nhìn như vậy.

Anh lấy laptop ra làm gì đấy, hình như đang luyện cho kì thi olympia sắp tới. Nó vừa ăn snack vừa uống sữa, tay nghịch điện thoại

- Cho em 10 giây để lấy vở ra_ Tay anh vẫn thoăn thoắt trên bàn phím, mắt nhìn màn hình nói

Nó tru môi lườm anh cái rồi lấy sách vở ra học, gọi là dạy nó mà anh toàn để nó tự học còn anh thì cứ dán mắt vào cái laptop.

Nó cứ vừa học vừa nhắn tin với Hoàng Nam và Phương Vy, nó chót lờ miệng kể cho tụi nó nghe. Tụi kia làm ầm lên đặc biệt là Hoàng Nam, đòi phải xem mặt người cướp best friend của cậu là ai. Sau khi nó gửi cái ảnh nó vừa chụp đáng anh đang chăm chú làm việc, thần thái quá tốt, mặt thì đẹp trai như vậy Hoàng Nam chỉ nói một câu” Được” rồi không chất vấn nó nữa. Nó kể kể cho cậu nghe về anh rất nhiều

- Cái điện thoại vào sọt rác này

Cái kiểu không thèm nhìn vẫn biết của anh làm nó khâm phục vô cùng, nó xụ mặt rồi tắt điện thoại quay lại học. Dù sao nó cũng không muốn cái điện thoại yêu dấu của nó vào thùng rác đâu

Nó lần này học tử tế hơn, mé ngồi gần trai đẹp thế này làm sao mà học được. Mà kể ra cũng lạ, lúc anh và nó chưa chính thức công khai thì ngồi gần anh nó có chút bối rối, mỗi lần nhìn anh nó kiểu gì cũng không bình thường nhưng giờ thì như kiểu của nó rồi nó cứ làm sao ý.

Toán 11 sao nó hại não thế này pi pi cái gì không biết

- Bài này làm sao ạ__ Nó cắn đầu bút nhìn anh

- Đừng nhìn anh, nhìn xuống bài__ Anh quay lại nhìn qua rồi nói: nhân hết ra rồi chuyển về. Ồm mà bài này dễ thế mà em không biết làm á

Nó thật nó đập cho anh một cái mà. Rõ ràng đây là bài trong sách nâng cao nó làm thêm mà kêu dễ, ờ mà rõ ràng anh là dân chuyên toán, đã thế huy chương vàng casio quốc tế cũng có, lại chuẩn bị tham dự thi olympia toán quốc tế bằng khen các kiểu, ai mà được như anh

- Rõ ràng em chuyển về rồi mà nó vô nghiệm

- Đây là dấu - không phải +

Á chít cha, nó nhầm, gãi đầu nhìn anh cười cười, tự nhiên anh lấy tay che mặt nó

- Bớt cười

- Oppa à... cho em mượn iphone của anh chụp ảnh xú đi__ Nó trưng bộ mặt cún con nhìn anh

- Học xong chưa?

- Nãy giờ nghiêm túc làm hết bài tập rồi. Chẳng qua là em lười chứ hém phải dốt đâu. Dù sao em đổ anh tiếng anh giỏi bằng em đấy, tiếng trung anh có biết không, tiếng hàn nữa

- IELTS của em bao nhiêu rồi

- 7 giỏi chưa hả__ Nó vênh mặt, 7 điểm IELTS là một kết quả vô cùng xuất sắc rồi nhé

- Anh 8 rồi gốc ạ__ Anh xoa đầu nó

Rõ ràng là là là... cơ sao, nó là cái đứa được xem là có kiến thức tiếng anh khá tốt ở cái trường này, cơ mà sao. Nó không biết nói gì hơn. Chẹp, có cần thiết cái gì cũng tốt vậy không trái

- Rõ ràng là anh chuyên toán mà

- Cứ chuyên toán là không được giỏi tiếng anh à

- Thôi dẹp đi, biết trước anh giỏi thế em đã không khoe cho anh nghe rồi

Anh chỉ cười xoa đầu nó rồi lấy điện thoại đưa cho nó

Nó cười tươi như hoa cầm điện thoại, iphone chụp nó sẽ khác, cầm đồ đắt tiền nó cứ ngượng tay, nhỡ rơi một cái rồi sao, à mà nó phải chống nước chống xước chống vỡ chứ

- Mật khẩu__ Nó quơ quơ cái điện thoại trước mặt anh

- Ngày sinh của em

- Ồ... __ Nó cười cười nhập mật khẩu, đúng luôn này, yêu anh quá

Đập ngay vào mắt nó trước tiên là cái ảnh nó cười, à cái ảnh này nhìn nó xinh ừ chịu được, đến nó nhìn còn tự thấy mình đẹp nữa mà. Ế mới phát hiện ra cái " Been love memory" của anh được 370 ngày rồi. Há há anh tính từ cái ngày anh thích nó sao. Tính ra trên thực tế là anh với nó yêu nhau được 15 ngày rồi hả

- Điện thoại anh có gì em không thể xem được không đây

- Em nghĩ anh sẽ để em thấy sao

- Ồ chắc có gì mờ ám__ Nó nhìn anh bằng ánh mắt nghi ngờ

Anh chỉ cười nhìn nó

- Tuần sau anh qua singapore
- Tuần sau anh thi rồi á.
- Đi gần một tuần đấy.
- Ồ_ Nó đang tru môi chụp ảnh so deep làm anh muốn đập luôn cái điện thoại, con người gì mà vô tâm thế
- À....
- Dạ?
- Hết hứng rồi

Nói xong anh quay lại làm việc còn nó thì đang tằm tắc khen cái điện thoại của anh chụp ảnh đẹp ghê luôn. Mở thư viện ảnh nó thấy rất nhiều ảnh nó, ồ có cả ảnh anh chụp nó lúc nào đây, ôi kìa, trên mạng anh toàn ảnh lạnh lùng vô cùng so deep giờ mới biết anh nhiều ảnh chụp cute thế này

- Anh đẹp trai nhỉ?

Anh không nói gì chỉ cười cười

- Em sẽ cho anh vinh hạnh được ảnh cùng với em nào

Nó và anh chụp ảnh chung, không ai hình dung được cái khuôn mặt diễn rất sâu của cả hai, anh chụp anh cute dễ sợ còn dễ thương hơn nó ý chứ, thích nhất mấy cái chun mũi rồi nghiêng đầu khoe góc nghiêng thần thánh của anh. Người gì đầu mà đẹp thế này

Bỗng ting một cái, tin nhắn messenger của anh hiện lên. What???? Cái gì thế này, hờ, nó nhìn qua cũng nhận ra là Minh Châu mà” Anh đang làm gì vậy ạ?” Hừ... người ta có người yêu rồi còn dám thả thính à. Nhỏ này thật không biết điều mà.

Nó không vui rồi nhé

- Anh...
- Ừ
- Gì thế này???_ Nó chìa điện thoại nhẵn mặt nói

- Anh trong sáng nhé. Không tin em vào xem tin nhắn đi toàn nhỏ nhắn tin cho anh mà

Anh lấy điện thoại mở mes ra cho nó xem. Ôi trái, nhìn thấy tin nhắn từ người lạ của anh 99+ luôn kìa, chẹp chẹp, đúng như anh nói Minh Châu nhắn tin cho anh kìa, nhưng anh bảo ” đừng nhắn tin cho anh nữa, bạn gái anh ghen đấy”

- Nhỡ anh xóa hết rồi thì sao?
- Không tin anh à?
- Thôi dẹp đi_ Nó xua tay
- Anh không làm gì có lỗi với em đâu
- I know_ Nó cười khi khi

Anh khê lắc đầu rồi quay lại màn hình laptop, nó dễ thương vậy anh còn nỡ lảng nhăng sao.

42. Chương 40: Tạm Biệt Anh

Hôm nay là ngày anh bay qua singapore, anh thì hơi không vui vì phải xa nó cả một tuần liền, ôi không sẽ nhớ nó chết cho mà xem, còn nó thì cứ tí ta tí từng làm anh tức điên lên. Tiền anh ở sân bay, có cả ba mẹ

anh Minh Anh Minh Hoàng và đương nhiên có cả thầy hiệu trưởng, có cả giám đốc sở, nhưng anh vẫn mặc kệ mọi thứ diễn ra chỉ nắm tay nó để đợi.

- Em muốn anh được huy chương vàng cơ
- Anh cũng muốn__ Anh cười nhìn nó
- Không giành được thì đừng nhìn mặt em
- Hử??? Động lực của anh đây sao. Ừm mà nếu không được anh sẽ cao chạy xa bay luôn, còn lâu về với em
- Hờ thế lúc đấy em đi cua trai, kiếm ai yêu tạm vậy__ Nó nói vô cùng dửng dưng
- Em dám__ Anh trừng mắt nhìn nó
- Sorry__ Nó cười cười: Qua đó anh có gọi về cho em không?
- Sao lại không nhỉ? Hôm thi anh sẽ đeo đồng hồ này__ Anh đưa tay ra, cái đồng hồ trên tay anh và cái đồng hồ anh tặng nó đang đeo trên tay không phải là một cặp chứ. Từ khi công khai đến bây giờ cả nó và anh đều cảm thấy anh nói nhiều hơn, cười nhiều hơn nữa
- Em thấy có gì đó sai sai à nha
- giờ em mới biết hử?

Nó cười khi khi

- Anh.... sao mẹ anh cứ nhìn em thế
- Nhìn con dâu chút có sao đâu__ Anh nhún vai
- Ai thêm lấy anh mà con dâu__ Nó bĩu môi
- Ngoài anh ra em không thể cười ai khác
- Anh thì sao?
- Anh chỉ cười mình em__ Anh xoa đầu nó

Người ta nói con gái yêu bằng ta cũng không sai, cứ mỗi lần giận anh chút xíu anh nói mấy câu nó lại mềm lòng mất rồi

- Mẹ anh có biết em không?
 - Có chứ, hôm tiệc sinh nhật anh em về rồi ý. Mẹ hỏi anh em là ai mà xinh thế, để con trai bà lại say đắm đến như vậy__ Anh cười nhìn nó
 - Giả dối
 - Thật mà, mẹ rất thích em đấy, mẹ bảo em rất xinh đẹp và ưu tú, nhìn rất giống con dâu tương lai của mẹ
- Nó chun mũi
- Anh giả dối quá
 - O kìa.... không tin anh à__ Anh vẫn xoa đầu nó
 - Rối tóc em còn đâu. Suốt ngày vò đầu em không à__ Nó đứng lên vò đầu Khánh Minh cho tóc anh rối tung lên, rõ ràng là anh chỉ nhẹ nhàng xoa đầu nó thôi mà.

Anh nhăn mặt

- Em thật chẳng biết thương hoa tiếc ngọc
- Em không nói gì thì thôi à nha__ Nó lườm anh
- Anh vẫn luôn nghĩ mẹ là phụ nữ đáng sợ nhất, nhưng giờ gặp em, anh thấy....__ Anh đang nói thì bị nó lườm cái

- Thấy gì?

- Mẹ vẫn vậy__ Anh cười

Nó khẽ lườm anh một cái rồi anh phải lại chỗ thầy hiệu trưởng với ba của anh không thì lại vô lễ quá

Nó ngồi ở hàng ghế chờ buồn muốn chết, ngồi xem đi xem lại mấy cái ảnh vừa chụp với anh lúc nãy. Minh Hoàng và Minh Anh thì đi kiếm gì đó ăn rồi. Rồi một người phụ nữ nào đó nhẹ nhàng đến bên và ngồi xuống cạnh nó. Nó hơi giật mình ngẩng mặt lên nhìn, là mẹ anh đấy, ôi nó sao thế này, đối mặt với phụ huynh ai chẳng không bối rối

- Con chào bác ạ__ Nó cười tươi.

- Đến bác là mẹ còn say nụ cười của con chứ đừng nói là thằng con trai cô nhỉ?__ Mẹ anh cười dịu dàng nhìn nó, anh thật hạnh phúc mà khi có một người mẹ như vậy

Nó khẽ cười, biết nói gì đây, anh đâu rồi, cứu nó với.

- Cảm ơn con, đã thay đổi được thằng con trai cứng đầu của bác. Nó yêu con thật lòng đấy. Mặc dù biết ở tuổi của các con, sẽ chưa có những suy nghĩ chín chắn, nhưng mà tình yêu ở tuổi này nó sẽ đẹp lắm. Khánh Minh bị ba nó phạt nhốt trong phòng đặc biệt tách riêng mọi thứ bên ngoài, nó chẳng cần gì chỉ cầm mỗi cái ảnh con chụp cùng nó theo. Ba nó rất nghiêm khắc bởi nó rất cứng đầu, nhưng nó chưa bao giờ dám cãi ông một lần. Duy nhất chuyện đi qua Mỹ học là nó phản đối. Bác biết nó là vì con nên một mực tha bị phạt còn hơn. Thằng nhóc rất cứng đầu. Nó không thích gì thì không ai ép được nó cả.

Nó chỉ hơi ngạc nhiên nhưng rồi nén sự tò mò quay qua nhìn mẹ anh cười rất tươi

- Bác không cảm thấy ghét con sao

- Đứa bé này, sao bác lại ghét con được cơ chứ

- Con cảm ơn ạ

Mẹ anh đang định nói thêm gì đấy nhưng rồi anh đi lại khoác vai mẹ nói

- Mẹ.... mẹ vừa nói gì với bạn gái con

- Xem kia__ Mẹ anh phì cười

- Anh ôm mẹ thế này em không ghen đấy chứ__ Khánh Minh nhìn nó cười

Aiguuu anh thật là, làm nó đỏ cả mặt, cứ làm như kiểu nó bắt anh cự tuyệt với mẹ không bằng.

Anh phải đi rồi

- Cho anh ôm em một cái nhé__ Anh cười nhìn nó

- Có được tiền hông?

- Thế em muốn bao nhiêu?

- Hihi__ Nó không nói gì cả chủ động lại ôm anh cái: nhớ giành huy chương vàng cho em đấy, em tin anh sẽ làm được. Chayo

- Cảm động quá. Ở nhà đừng có mà đi thả thính mấy đứa lớp 10 không đừng trách anh

- Em làm gì lăng nhăng giống anh. Cơ mà vào đi kìa__ Nó đẩy anh đi

- Em muốn anh đi nhỉ

Nó cười cười vẫy vẫy tay anh. Nó tin anh sẽ làm tốt mà

43. Chương 41: Yêu Xa?

Anh không có ở đây chẳng có ai ăn hiếp nó, nhưng mà lâu nay vốn không phải cài báo thức để dậy đi học giờ anh không gọi nó dậy nữa rồi. Không có ai chở nó đi ăn sáng, chẹp chẹp.

Hôm nay nó nhiều bài tập quá, đề tiếng anh, toán rồi lí, ôi mẹ ơi. Nhìn đồng hồ cũng đã 11h rồi, mà bài tập lí nó chưa biết làm sao nữa. Thu Hà cũng không biết làm luôn. Giờ này mà hỏi Minh Hoàng thì phiền lắm.

- Bà gọi anh Minh đi__ Thu Hà bắt đầu dĩ nói
- Hay thế chứ thầy lí khó tính quá, không làm bài tập chết luôn đấy
- Gọi đi

Nó lấy điện thoại gọi cho anh, mãi chẳng thấy anh nghe máy nó đang định tắt thì đầu dây bên kia đã bắt máy

[- Alo

Hình như anh đang ngủ thì phải

- Anh đang ngủ ạ
- Sao em còn chưa ngủ nữa?
- Em nhiều bài tập quá, sao nay anh đi ngủ sớm thế
- 12h còn sớm gì nữa em yêu
- Ý chết em quên mất là singapore ở múi giờ thứ 8
- Ngốc
- Thế thôi anh ngủ đi
- Không nhớ anh sao
- Hông. Nhưng mà anh tỉnh ngủ chưa
- Em gọi đương nhiên là anh tỉnh rồi
- Vậy giúp em bài này nhé. Thầy lí mai kiểm tra là em toi luôn đấy
- Đọc đề bài đi
- Anh chuẩn bị giấy chưa
- Em có thấy mấy khi em hỏi bài mà anh nháp chưa
- Khikhi... quên mất.....

Nó đọc xong đề bài là anh giảng luôn cho nó

- Hiểu chưa?
- Anh nói khó hiểu quá
- Tại em nào ngần ỷ
- Thôi khỏi cần anh. Anh đi ngủ đi]

Nói xong nó tắt điện thoại, nó làm gì được thông minh như anh đâu, vả lại nó đâu chuyên lí mà bảo nó nãi ngắn với chẳng dài, nó giận rồi

Anh gọi lại cho nó nó tắt luôn, ném điện thoại qua một bên, vừa nãy có nghe anh nói một chỗ, từ đó nó suy ra, động não chút nữa có thể ra, nó và Thu Hà hì hục làm, hai đứa nháp nháp mãi mà như đồng bóng bong. Nó ngứa cổ than trời đất, sao nó dốt lí thế này.

Hà Anh ngủ được giấc tỉnh dậy thấy nó và Thu Hà còn học

- Giờ mấy giờ còn chưa ngủ đi
- Chưa xong bài tập thì ngủ sao được
- Lớp bà nhiều bài tập thế cơ à
- Ngập mặt

Nó suy nghĩ, giờ là 12h tối thì bên Mỹ đang 12h trưa, đúng rồi, nó lấy điện thoại gọi chị Gia Khanh, giật mình với 30 cuộc gọi nhỡ, tin nhắn thì không biết bao nhiêu nữa, anh xin lỗi nó đủ thứ, nó còn thấy cả đoạn thu âm mà anh gửi, có cả ảnh bài làm chắc anh nháp kèm theo. Nó ấn vào xem, đưa cho Thu Hà một bên tay nghe để hai đứa cùng nghe

Vừa mở ra là anh đã xin lỗi, giải thích các kiểu. Rồi giảng từng li từng tí cho nó. Nghe xong thì Thu Hà muốn hét lên luôn, anh đúng là no1 mà, nó thấy nó hơi quá rồi hay sao ý, “em xin lỗi” nó sent xong rồi tắt điện thoại để tập chung học tiếp, giờ là 1h sáng rồi anh còn phải ngủ chứ. Rồi hai đứa tiếp tục làm lại một lần nữa cho ra mới thôi. Lâu lắm nó chẳng thức khuya như thế này vì sợ lên mụn xấu mắt. Hơn 1h lúc này mới giải quyết hết đồng bài tập nó và Thu Hà mới dám lên giường đi ngủ.

Sáng hôm sau, hôm nay là một ngày quan trọng, quan trọng đối với trường quốc tế X với thành phố A. Hôm nay không phải là ngày anh thi sao. Xíu nữa anh thi xong ba bài đầu tiên của ngày hôm nay ra ngoài kiểu gì chẳng phỏng vấn trực tiếp rồi thầy coi lại mở cho tụi nó xem ý mà

Nó dậy sớm, gọi cho anh

[- Em dậy rồi à__ Anh vẫn rất dịu dàng hỏi nó

- Vâng.... anh đang làm gì thế
- Tương tự
- Hử???? Em nào thế?
- Chữ thứ 2 trong câu của em vừa nói
- Mấy giờ anh thi
- Anh đang ở nhà thi đấu rồi
- Sớm thế á. Thi xong rồi anh về à
- O không phải đuổi anh à
- Xin lỗi mà.... __ Nó xuống giọng năn nỉ
- Anh chưa chấp nhận lời xin lỗi của em. Đợi anh về rồi anh giải quyết, tại em giận mà hôm qua anh đi ngủ muộn đây giờ buồn ngủ chết đi được
- Ai kêu anh bảo em nào ngăn làm gì. Tại ai hả?
- Em làm anh hết hứng thi quá
- Thử không mang huy chương vàng về xem__ Nó đe dọa
- Mới sáng Minh Châu đã nhắn tin chúc anh thi tốt rồi kìa. Em lại còn đe dọa anh.
- Anh thử nói lại em xem nào. Ý anh là sao? Sao suốt ngày Minh Châu Minh Châu cái gì. Anh thích nó rồi à. Nhỏ này thật là. Biết thừa người ta đã có bạn gái vô cùng xinh đẹp tốt bụng là còn cứ đi làm phiền người ta. Kiểu này anh xem em có nên đi đánh ghen không đây.
- Em đang ở đâu đấy
- Trong phòng chứ ở đâu. Tự nhiên lại hỏi thế
- Anh sợ em mà nói thế Châu nghe được lại đánh nhau thì mệt lắm
- Nó đi ăn sáng rồi. Mà anh nghĩ em sợ nhỏ đấy ư? Dù sao em cũng đai nâu karatedo chứ đùa à.

- Nay em khác xưa rồi. Chẳng hiền chút xíu nào cả
 - Anh hối hận rồi chứ gì?
 - Anh đâu dám nào. Em không đi ăn gì đi rồi đi học
 - Lát lên cantin rồi ăn. Mà chắc hôm nay chẳng học hành gì đâu. Các thầy cô kiểu gì cũng chờ tin của anh cho xem. Chắc anh thi xong sẽ được phỏng vấn các kiểu ý mà
 - Ồ thế thì anh phải thật đẹp trai rồi.
 - Lo mà thi cho tốt đi. Tính thả thính em nào à
 - chữ thứ 3 từ dưới lên trong câu của em
 - Giờ thính của anh bị móc roài
 - À quên nói em nghe, có một cô bạn người trung xinh lung linh luôn, đường cong chữ S luôn, tán tỉnh anh mãi
 - Hay lắm còn khoe à. Anh thật là....
 - Ghen sao?
 - Thấy em rảnh không? Cơ mà anh biết tiếng trung sao?
 - Ồ... đủ để giao tiếp
 - Vậy anh nói thử em nghe xem
 - Hao xiang ni
 - Aaaaaa yêu anh quá
 - Còn nhiều thứ ở anh rất thú vị dần em sẽ biết hết
 - Đừng có mà lằng nhằng đấy nghe chưa
 - Em ghen rồi à
 - Thấy em rảnh hông
 - Ai mà biết được, anh biết là mấy hôm nay em mất ăn mất ngủ vì nhớ anh chứ gì?
 - Anh ảo tưởng thế nhờ. Thôi làm gì thì làm đi, em đi học đây
 - Không cho anh động lực gì cả
 - Minh Châu của anh đấy, chúc thi tốt các kiểu cơ mà
 - Lại ghen rồi
 - Anh yêu thi tốt hết sức nhé. Chụt]
- Nói xong nó tắt máy luôn, lần đầu tiên trong cuộc đời nó nói ra những lời sến súa đó, nó không biết mình nói gì mất, ngại quá, kiểu gì anh cũng đang cười cho xem.
- Bỏ điện thoại vào balo rồi nó kéo Thu Hà đang xem phim đi học.
- Anh Minh chuẩn bị thi chưa
 - Chắc sắp rồi, thấy ổng đang nhàn rồi nghe điện thoại tốt. Với lại thi hai ngày cơ mà. Ba bài mà 270” chắc đã man lắm
 - Bà gọi mà không nghe cho bà cào mặt ra à. Nay bà thật tàn nhẫn mà
 - Chết chết tôi cũng thấy thế.
- Nó thở dài, là ai đã làm nó độc ác như ngày hôm nay

44. Chương 42: Anh Thật Biết Điều

Nó đang nói chuyện điện thoại với mẹ nó, mẹ bảo cuối tuần về mẹ có chuyện muốn nói, nó bảo cứ nói đi nhưng mẹ không nói làm nó lo lo, nó có làm gì sai đâu nhỉ?

Vừa đi vừa nghịch điện thoại, nó vấp một cái ngã nhoài ra đất, đau ơ là đau, lại còn khó thở nữa. Nó suýt nữa thì khóc, may ở trong phòng chứ mà ở ngoài nó không biết giấu mặt đi đâu luôn. Cái kiểu vừa đi vừa nghịch điện thoại thế nó bị ngã không biết bao nhiêu lần rồi mà vẫn không chữa. Lần này vẫn tiếp tục như thế. Trong phòng chẳng có ai ngoài Minh Châu, nhỏ nhìn nó cười đắc ý làm nó tức điên lên, vừa đau lại còn tức. Âm ức đứng dậy, nó mếu máo. Giờ anh mà ở đây nó sẽ kể khổ cho anh nghe cho xem, nhưng giờ anh đang trong hai ngày thi cấm dùng điện thoại rồi.

Nó xụ mặt xuống đi lại giường ngồi, đúng lúc Thu Hà đi ra ngoài về

- Làm sao thế baby. Mặt lại xụ ra rồi
- Hicccc... vừa bị ngã
- Sao ngã nào?
- Đang chơi zombie dờ không nhìn đường rồi ngã
- Mấy lần rồi mà không chữa

Bị ngã có cái mà cũng thấy khó chịu nữa, nó lên giường trùm chăn ngủ một giấc luôn tới tối mới dậy để Thu Hà phải đi lấy đồ ăn về cho nó.

Mai nó còn có bài kiểm tra hóa nữa, sao mấy môn tự nhiên cứ ám nó thế không biết, hết lí rồi đến hóa. Nó mà dốt quá sẽ mang tiếng bạn trai chuyên tự nhiên mà để điểm kém là không được. Dù rất muốn nằm ngủ thêm chút xíu nhưng nó vẫn phải quyết tâm ngồi dậy học. Đây quả thực là kì tích cho sự cố gắng của nó. Nó phải quyết tâm lấy điểm cao cho anh không bảo nó nào ngán. Ở ban xã hội như nó, với vốn kiến thức về lí hóa sinh như vậy là rất tốt thế mà lúc nào anh cũng bảo nó IQ kém rồi nào ngán. Hừ anh thử viết văn xem thế nào. Nói mới nhớ, chỉ có thể anh mua chuộc thầy cô nên điểm mấy môn xã hội của anh mới cao như vậy được chứ như anh tổng kết môn nào cùng trên 9 hết thế kia, bất công quá mà. Trong khi nó học sắp mặt sử cũng tổng kết 8.7, địa 8.9 còn văn thơ lai láng cũng có 8.5.

Mấy ngày không nói chuyện với anh rồi kìa, anh đang thi không được sử dụng điện thoại. Trong khi nó còn ngủ ngon lành trên giường thì điện thoại đã reo chuông, mơ màng nghe điện thoại

[- Em yêu đang ngủ sao?

- Hử? Anh được dùng điện thoại rồi sao. Anh làm được bài không hả?
- Ồ... cũng ổn. Giờ có hai tin một tin vui và một tin buồn em muốn nghe tin nào trước
- Làm gì mà tỏ ra nguy hiểm thế
- Chọn nhanh nào
- Tin vui đi
- Ồ.... anh 99.9% huy chương vàng nhé
- THẬT SAO?_ Nó ngồi bật dậy
- Khiếp hét thủng cả loa của anh rồi
- Anh giỏi thế, thật biết điều à nha
- Em cảm thấy bạn trai em thật tuyệt vời chưa
- I love you so much

- But I miss you
- Khikhi vậy còn tin buồn thì sao
- Ồ... anh được nghỉ lại mấy ngày ở đây, tận hưởng không khí trong lành của singapore, ngắm gái trung xinh lung linh
- Ồ.... ở đây mà ngắm gái xinh của anh đi nhá.
- Anh muốn về. Anh nhớ em
- Sao kêu ở đây nhiều gái xinh lắm cơ mà
- Nhưng không xinh bằng em. Với lại anh chưa nói xong mà, tin buồn là anh chưa được về với em mà
- Hừ
- Em không nhớ anh à
- Hông. À bảo cho anh một tin vui, bài kiểm tra lí hôm em hỏi anh ý, em với Thu Hà 9.5 luôn, cao nhất lớp. Thấy em giỏi chưa
- Nếu em không hỏi thì anh thấy em giỏi vô cùng luôn
- Haizzz nói chuyện với anh chán quá mà
- À... anh hứa đi du lịch đến đâu cũng sẽ chụp ảnh cho em ghen tị nhé
- Go away
- Gì cơ?
- Anh cút đi.
- Anh không về nữa nữa bây giờ
- Thì cứ đi đi. Nói cho anh nghe hôm qua một nhóc lớp 10 tỏ tình với em, em đang suy nghĩ đây.
- Ai? Để anh xem đứa nào to gan lớn mật thế nào
- Đâu ra nghĩa vụ em phải nói cho anh nghe. Anh ở bên đây mà ngắm gái xinh
- Tính troll em mà toàn bị em troll lại không à
- Hừ

Anh chỉ cười làm nó tức điên lên.

Thu Hà bắt nó lên facebook gấp. Nó cũng nhanh chóng online xem có gì hot. Nhưng mà ôi không, facebook của nó do lâu nay vẫn hay hạn chế bạn bè thế nên lướt follow tăng nhanh một cách đáng kể, bài viết quá khứ một lần nữa được đào lên. Thế này chết nó rồi, đã thế mấy page lại còn chụp cả trang cá nhân của nó công khai đã tìm được bạn gái xinh đẹp của Khánh Minh. Còn anh thì được chia sẻ rầm rộ thế này, trên mấy page trai đẹp cũng có ảnh anh, đang cần tìm facebook, rồi mọi người còn chia sẻ video phỏng vấn anh khi được huy chương vàng. Nó có ấn vào xem

Pv: Có phải bây giờ em rất tự hào không?

KM: vâng

Pv: Hiện giờ em đang là chủ đề rất hot bàn tán trên mạng, em nghĩ thế nào khi mọi người nói em là một con người hoàn hảo

KM: em không ý kiến gì cả__ cười một cái. Mé dám cười đẹp trai thế này để cho người ta đổ rầm hết ra đây à

PV: Động lực nào để em có thể làm tốt như vậy?

KM: Ba mẹ em không muốn em thua cuộc, nhà trường đặt kì vọng vào em, đặc biệt là bạn gái của em, cô ấy bảo nhất định phải mang huy chương vàng về__ Cười thêm cái nữa. Nó muốn hét lên quá, anh thật biết nghe lời mà. Haizzz bảo sao nó lại không được nổi tiếng

PV: Em đã có bạn gái rồi sao?

KM: Dạ

PV: Thế này thì nhiều bạn nữ thất vọng quá. Bạn gái của em chắc tuyệt vời lắm

KM: Rất xinh đẹp và ưu tú, còn rất dễ thương nữa__ Cười

PV: Ai mà hạnh phúc thế nhỉ?

Anh cười thêm cái nữa, toàn làm con dân xao xuyến

Nó thật là yêu anh quá mà

Chẹp chẹp, thế này nó lại nổi tiếng cả nước cũng nên.

Mẹ gọi cho nó

[- Dạ con nghe ạ

- Mẹ cũng nghe người ta nói thoáng qua nhưng mẹ không tin, giờ thì con giải thích gì đi, mấy bài báo trên mạng là như thế nào đây. Con tập cái kiểu giấu mẹ ở đâu thế hả? Mẹ tin tưởng con mà con dám làm thế à. Mai thứ 7 học xong về ngay cho mẹ

45. Chương 43: Lo Lắng....

Mẹ.... con xin lỗi. Là con sai rồi nhẽ ra con nên nói cho mẹ biết trước. Nhưng là con sợ mẹ sẽ phản đối, mẹ à... mẹ đừng tức giận mà

- Giờ mẹ không nghe con giải thích. Còn mai là phải về.

- Con về nhưng mà mẹ đừng giận nữa. Con biết là như vậy mẹ sẽ bị ảnh hưởng rất nhiều, mọi người sẽ nói thế này thế kia. Nhưng mà con không làm gì sai cả

- Mai về muốn nói gì thì nói]

Nói xong mẹ nó tắt máy luôn chẳng để nói thêm được câu nào

Lần này chắc mẹ phải tức giận lắm mới nói như thế. Kiểu gì cũng không cho nó học ở đây cho mà xem. Lúc đầu năm thì nó rất muốn nhưng giờ thì không nữa rồi. Giờ nó không muốn về chút nào cả, nó muốn ở đây học cơ. Nhưng mà mẹ nó một khi đã nói thì sẽ không rút lại đâu. Rồi sẽ bắt nó chia tay anh cho xem. Tính mẹ nó hiểu quá mà. Là nó sai rồi, trước giờ chẳng bao giờ dám giấu mẹ điều gì cả, giờ chắc mẹ thất vọng lắm luôn. Phải làm sao bây giờ đây?

Nó nằm sấp xuống giường khóc um lên, Thu Hà thắc mắc lại hỏi xem nó có chuyện gì, vừa nãy còn cười cười như con diên cơ mà. Minh Châu vốn đâu ưa nó thấy nó khóc cũng ngóng trên gác xuống tò mò

- Sao thế này__ Hà Anh đi ra ngoài về lại chỗ nó hỏi

Nó không trả lời lại còn khóc lớn hơn

- Lại làm sao thế. Vừa nãy còn cười cơ mà__ Thu Hà tò mò

- Có chuyện gì thì nói xem nào__ Hà anh

- Mẹ tôi biết chuyện rồi huhu__ Nó lại khóc lớn hơn

- Là sao???__ Hai đứa ngây người hỏi

- Mai mẹ bắt tôi về quê, chắc tôi phải chuyển về đây học. Chắc mẹ bắt tôi với anh Minh chia tay
- Nó vừa nói xong Thu Hà với Hà Anh nhìn nhau, còn riêng Minh Châu vừa nghe xong thì vô cùng hào hứng
- Mẹ bà biết chuyện này rồi à__ Thu Hà
- Chắc mẹ đọc được mấy bài báo trên mạng. Tôi tính lần này kể luôn cho mẹ nghe nhưng chưa kịp nói thì mẹ đã biết rồi__ Nó vừa nói vừa lau nước mắt
- Thôi nào, chuyện đâu còn có đó, mai bà cứ về xem thế nào. Nếu muốn thì tôi sẽ về cùng với bà xem sao. Chứ không tới mức mẹ bà bắt bà về quê học đâu.
- Không đâu. Mẹ tức giận lắm
- Trái, tôi mà yêu được người như anh Minh có mẹ tôi vui không hết chứ đừng nói cấm cản gì cả.
- Mẹ nó là giáo viên, mà thường thường sẽ nghiêm khắc thế__ Hà Anh nói
- Công nhận__ Thu Hà gật đầu
- Nó vẫn khóc, nó sợ mẹ sẽ bắt nó về quá.
- Nó có gọi cho Phương Vy hỏi xem tình hình thế nào, nhờ bảo mọi người khen nó quá trời, yêu được anh vừa đẹp trai lại còn tài giỏi như thế, nhưng sao mẹ lại tức giận như vậy
- [- Chắc mẹ giận việc mày không nói với mẹ một tiếng chứ sao. Sáng nay mẹ có hỏi tao là có biết không? Tao bảo mài có nói rồi mẹ mày trách mày chẳng nói được một câu, mọi người đều biết còn mẹ thì không. Ồ chắc không sao đâu mà. Mày cô cấp 2 khâm phục mày ghê luôn, nhìn ngây thơ thế mà yêu được Hoàng Khánh Minh... há há__ Phương Vy nói
- Mày còn cười được à con kia__ Mặt nó buồn buồn nói
- Vui lên em yêu, mai về tao đưa mày đi uống trà sữa.
- Chắc tao sắp được học cùng mày quá
- Ok thôi, về đây học cũng được. Nhưng mà mài có nữ về không mới là quan trọng.
- Mẹ tao bắt chuyển là tao phải chuyển thôi
- Hử? Tao tưởng mày phải khóc lóc xin mẹ được ở lại chứ
- Thôi tao xin
- Gấu của mày công nhận đẹp trai mà thần thái tốt ghê. Tao duyệt
- Khỏi khen
- Thôi chắc không sao đâu. Thế giờ mài có nói cho hấn nghe không
- Không. Ông đang bên sing nghe xong chắc bay về luôn quá
- Tình yêu của chúng mài tuyệt vời nhỉ
- Nhưng mài ơi... tao nghĩ là tao không nên tiếp tục nữa
- Con điên này. Không phải mài vui lắm sao, điên à, chuyện đâu còn có đó đừng có mà làm vớ vẩn rồi hối hận nha con
- Tao chịu nhiều áp lực lắm
- Thôi nào. Vui lên em yêu, mai về với tao
- Ồ. Thế thôi tao đi học đây
- Ồ mai về lẹ lên đây
- Biết rồi mà]

Tắt điện thoại, nó thần thờ một lúc rồi đi tắm để đi học, nó sẽ không kể chuyện này cho anh nghe đâu, để cho anh đi du lịch vậy.

Nhưng giờ nó phải làm sao đây này, nó không muốn chuyển về quê học, cũng không muốn làm mẹ buồn, càng không muốn chia tay anh. Ôi trời nó điên đầu mất. Xoa mặt, uống nước cho thật tỉnh táo để học, giờ nó phải lấy thành tích để có thể khuyên nhủ mẹ nó. Gì chứ nó nhờ cô chủ nhiệm nói mấy câu thì có thể ổn hơn, dù sao nó cũng là mần non của đội tuyển tiếng anh của thành phố chứ đùa đâu. Về quê tương lai của nó sẽ bị mờ mịt hơn, bằng mọi giá nó sẽ phải thương lượng với mẹ. Nó sống 17 năm trên đời chưa bao giờ làm trái ý mẹ gì, mẹ nói sao nó nghe vậy, nhưng lần này nó thực sự không biết làm sao nữa.

Nó thở dài mãi làm Thu Hà cũng sốt ruột

- Thôi nào, học thì học đi cứ thở dài cái gì

- Haizzzz

- Thôi nào, bà tính tuyệt tình chàng luôn à__ Thu Hà liếc mắt nhìn cái điện thoại đã hơn chục cuộc gọi nhớ từ Khánh Minh của nó

- Kệ đi__ Nó úp cái điện thoại xuống rồi tiếp tục học

Một lúc sau thì điện thoại Thu Hà reo lên, nhìn qua màn hình nhỏ hóa hốc rồi lại nhìn nó. Hồi trước Khánh Minh bắt đầu với nó đã lấy số điện thoại của Thu Hà để có gì nói chuyện cho tiện. Bởi nó rất hay giận hoặc tự nhiên điên điên không nghe máy như bây giờ

[- Dạ em nghe ạ__ Thu Hà đứng lên ra ngoài nghe điện thoại

- Đan có đang ở đây không em?

- Dạ, nó đang học, nhưng mà...__ Thu Hà liếc nhìn nó đang vò đầu bứt tóc suy nghĩ bài, mỗi lúc nó tập chung làm bài khó là kiểu gì cũng vò đầu bứt tóc giống hệt kiểu anh, nó nghĩ làm như thế sẽ ra.

- Nãy giờ nó làm sao ấy. Anh gọi chẳng nghe máy nên gọi cho em hỏi xem

- Nó không sao đâu mà. Anh đừng lo lắng, anh đi chơi vui vẻ về nhớ mua quà cho tụi em là được. À đúng rồi, chúc mừng anh nhé

- Ồ cảm ơn em. Em xem nó làm sao anh với nhé.

- Dạ vâng anh yên tâm đi ạ]

Thu Hà tắt máy đi lại chỗ nó nhìn nó lắc đầu

- Kiểm đâu ra người tốt như anh Minh hả? Bà thật là để người ta phải lo lắng rồi kìa

- Tốt cũng sắp chẳng là của tôi nữa rồi__ Nó nói dừng dừng tiếp tục làm bài tập, một khi nó đã bắt đầu học thì mọi thứ nó không quan tâm đâu.

Nó vô cùng nghiêm túc cho tới khi trên gác Minh Châu nói với volume rất lớn và giọng vô cùng vui

” Em nghe ạ. Anh Khánh Minh sao”

Nó vừa nghe xong ngược mắt lên nhìn Minh Châu đang cười nửa miệng nhìn nó, ánh mắt đấy là sao chứ. Dù sắp chia tay nhưng anh vẫn còn là của nó mà. Nó lấy điện thoại gọi liền cho anh, nhanh chóng anh đã bắt máy và đương nhiên là Minh Châu đang ngơ ngơ không biết chuyện gì xảy ra mà anh cúp máy nhanh vậy

[- ANH MUỐN CHẾT SAO?_ Nó hét với volume khủng đến Hà Anh ngồi khá xa mà cũng phải nhăn mặt, con gái ghen thì nó kinh khủng tới mức nào

Nó chỉ nghe anh ở bên kia cười như kiêu hay lắm không bằng á. Nó nhúu mày, chẳng nhẽ là bị lừa rồi sao

- Xem ra chỉ có như vậy em mới gọi cho anh. Hèm... như thế là không được đâu nhé

- Anh muốn chết hử? Dám lừa cả em luôn?_ Nó nói bằng cái giọng đe dọa

- Không làm vậy em có gọi cho anh không__ Anh nói bằng cái giọng trầm trầm ầm ập vô cùng mà nhiều khi muốn tức nó cũng không tức được
- Anh không đi chơi sao?
- Em cứ như vậy anh đi được sao. Mà bên đây 11 giờ rồi em yêu ạ. Giờ này chỉ có bar mới mở cửa
- Ồ... vào đây kiểm mấy em xinh đẹp kìa
- Anh cũng đang tính thế đây
- Anh không nhường em được một câu à. Mà ib đi cho tụi nó ngủ]

Nói xong nó tắt điện thoại, gấp sách vở lại rồi leo lên giường ôm gấu nghịch điện thoại. Nó không nói với anh gì cả, trừ khi nó bất lực thì thôi..... nếu nó đang còn giải quyết được thì nó sẽ im lặng.

46. Chương 44: Nên Cười Hay Nên Khóc Bây Giờ

Kết thúc buổi học không mấy tập chung nó đã nhanh chân về kí túc soạn đồ để về quê, trước khi về nó còn nán lại chút dạo dò tụi kia trường hợp bắt đầu dĩ nhiên, nếu thấy tối ngày mai nó chưa lên tức là có chuyện rồi, lúc đấy phải nói với cô chủ nhiệm gọi cho mẹ nó để thương lượng. Nó lo cho tương lại quá. Giờ về không biết đối mặt với mẹ làm sao luôn. Nó thở dài mãi, xuống xe phải đi bộ thêm một đoạn mới vào tới nhà nó. Đứng trước cổng ngóng đầu vào, hình như mẹ đi đây rồi hay sao ý. Giờ là 2h chiều mà. Nó lấy điện thoại ra thấy cuộc gọi nhỡ của anh với Thu Hà, chắc lúc trên xe ngủ không để ý cũng nên.

Nó gọi lại cho Thu Hà nói lời chẳng chối sợ nhờ may mẹ thu luôn điện thoại thì sao. Nó nói vô cùng nghiêm trọng làm Thu Hà phì cười, bạn bè gì đâu, nó vừa về chưa biết sống chết thế nào mà dám đi ăn pizza ngoài nhà hàng, nó thật muốn lao lên đập cho mỗi đứa một cái mà.

Thở dài lấy hết can đảm bước vào nhà, vừa thấy nó em trai đã reo lên, từ hôm nhập học đến giờ cũng đã hơn một tháng nó mới về mà.

- Aaaaa chị Đan về rồi
- Suyt__ Nó ra hiệu cho thằng bé im lặng

Em trai chạy lại sách túi đồ cho nó, dù sao chết tới nơi nhưng nó vẫn mua một chút đồ ăn cho em trai, ở đây sẽ không có cái này.

- Mẹ đâu?__ Nó ngó ngang dọc không thấy mới dám vào nhà
- Mẹ lên trường rồi. Mẹ mua nhiều đồ ăn lắm, mẹ bảo để cho chị đấy

Giữ chứ, chắc định cho nó ăn no có chế cũng không làm ma đói được. Mẹ thật tàn nhẫn mà

Nó quăng điện thoại cho em trai đi tắm rồi đi ngủ một giấc đã, dù sao chết cũng phải sạch sẽ một chút, xuống dưới đó không có Khánh minh để còn kiểm tạm anh nào đẹp trai mà yêu chứ.

Nó ngủ không biết gì cho tới khi em trai gọi dậy bảo mẹ về rồi. Vừa nghe tới mẹ là nó tỉnh cả ngủ. Làm khuôn mặt đáng thương nhất có thể rồi nó bước xuống nhà.

Mẹ nó đang trong bếp chuẩn bị nấu ăn. Nó rón rén bước xuống chưa kịp để mẹ nói câu nào nó đã tuôn ra một tràng

- Mẹ con xin lỗi, là lỗi của con, là con sai đã không nói với mẹ, chỉ là con tính định sẽ kể với mẹ sau nhưng ai ngờ mẹ đã biết. Mẹ đừng bắt con về đây học mà, con không muốn về chút nào cả, con hứa sẽ đánh giải nhả trọng kì thi học sinh giỏi sắp tới, vậy nên mẹ cho con học ở đây đi. Với lại mẹ đừng bắt con chia tay với anh Minh mà. Không phải mẹ bảo không cấm con yêu đương gì mà, giờ mẹ lại thấy lòng dối dạ thế kia. Với lại còn ngày càng học tốt hơn toán lí rồi hoá nhờ anh Minh dạy. Con thấy đó cũng là điều tốt mà mẹ.

Còn việc con có hơi thua xa anh ấy nhưng mà, mẹ anh ấy không phản đối ngược lại rất quý con lại còn gọi điện hỏi thăm con nữa, mẹ không cần cảm thất gì đâu. Với lại còn mà về cô chủ nhiệm sẽ rất buồn, các bạn cũng thế. Mẹ à, đừng bắt con về nhé_ Nó giả vờ khóc lóc

- Ô cái con bé này mẹ có bảo mày chuyển về khi nào?

- Ô..... Ơ_ Nó ngây người

- Ô ơ cái gì, tối nay mẹ phải đi chùa mai mới về, để em ở nhà không được nên phải gọi mày về với em chứ. Với lại có 8 tập bài kiểm tra chấm luôn dùm mẹ nhé, về mua quà cho.

- Sao mẹ lừa con????

- Không làm vậy thì chị có về không hay lại bảo con bận rồi ngủ cả ngày chủ nhật trên đó

Nó cạ ngôn thật với mẹ mà, làm nó khóc cạ cả nước mắt rồi còn đâu, may nó không lo lắng quá rồi xảy ra chuyện gì, may nó chưa nói chia tay với anh..... mẹ có cần thiết phải làm thế không hả?

- Mẹ không tức cái chuyện con với anh Khánh Minh sao?_ Nó tò mò

- Gì mà tức giận cơ, chị vừa hậu đậu vừa lười nhác có người thích là mẹ mừng lắm rồi, đã thế lại còn là thần đồng toán học, vừa đẹp trai lại còn tài giỏi, con nhà có điều kiện như Khánh Minh, mẹ đang vui không hết, đang tự nghĩ chắc kiếp trước mẹ ăn chay niệm phật nên mới gặp may như thế, gì mà giận cơ chứ. Với lại báo đăng ầm ầm như thế, lại còn ca ngợi con, thật tình thì mẹ thấy nó chẳng đúng về con người con như thế nào, nhưng thôi dù sao mọi người khen mẹ là được rồi

- Mẹ làm con tưởng...._ Nó thở phào nhẹ nhõm

- Mẹ có mua đồ ăn đấy, mai hai chị em ở nhà tự nấu ăn, chấm hết 8 tập bài để mẹ trả cho học sinh, rồi thứ 2 mà lên sớm nhé

- Con cảm giác như mình bị lợi dụng

- Ý là thế nào?_ Mẹ lờ mờ nó

- 1 tập 50k... ok không mẹ_ Nó chìa 5 ngón tay trước mặt mẹ

- Đừng ăn đừng xin tiền nộp học nữa, rồi mẹ trả cho

Nó xụ mặt, mẹ toàn ăn hiếp nó mà.

Giờ thì hết lo gì nữa rồi, nó ngồi nhặt rau giúp mẹ, chắc trên đời này có mẹ là duy nhất mất, không có ai lấy hơn mẹ cả. Chỉ vì gọi nó về mà làm nó một phen hú vía.

Em trai nó chạy từ trên nhà xuống, đưa điện thoại cho nó

- Chị ơi anh rề gọi

Nó nhúu mày, đứa nào mà dám xúng anh rề với em trai nó

Nó cầm điện thoại nhìn qua màn hình suýt nữa thì sặc khí, còn ai ngoài anh người yêu của nó nữa.

[- Em về nhà sao?

- Biết rồi còn hỏi

- Mai anh về

- Sao không ở lại chơi thêm mấy hôm nữa đi, ở đây nhiều gái xinh lắm cơ mà

- Anh nhớ em quá

- Giả dối. Mà chị đang nhặt rau có gì xiu gọi lại

- Hử? Chị?

- Ý kiến gì à?

- Không. Vậy CHỊ tiếp tục nhặt rau đi em đi gọi hỏi thăm Minh Châu vậy
- Ok nếu em dám
- Chị không ghen ư?
- Sẽ nếu như nhỏ đó xinh hơn chị
- Ồ...
- Mà đã bảo là trật tự cho người ta nhặt rau mà
- Haha
- Cười thêm cái nữa xem
- Hahaha...
- Cút đi]

Nói xong nó đập máy luôn, đưa điện thoại cho em trai để nó tiếp tục nhặt rau.

- Khánh Minh sao
- Ủa sao mẹ biết?
- Dám ăn nói với con rể mẹ thế sao?
- What???
- Con thật là, con gái con nứa nói chuyện kiểu đấy đến mẹ còn không ưa đừng nói Khánh Minh
- Mẹ.... con mới là con mẹ mà
- Phải dịu dàng một chút
- Ai kêu ổng cứ chộc tức con làm gì
- Haizzzz

Xíu nữa mà xem, nó sẽ gọi rồi chửi cho mà nghe, cứ thấy không nói gì làm hơn mà. Không hiểu sao cứ nhắc tới Minh Châu nó lại dị ứng đến thế. Haiz

47. Chương 45: Mẹ Không Có Ở Nhà

Khoảng 9h tối mẹ nó phải đi, mẹ Phương Vy cũn đi thế nên cả hai đứa phải ở nhà trông nhà. Hai chị em nhà nó chụp ảnh so deep rồi nó đăng lên facebook, cũng lâu lắm rồi nó không up stt hay ảnh gì rồi mà, với cái cap” người yêu mới” nhanh chóng bài viết của nó nhận hơn vài trăm lượt like với nhiều lượt còm men hỏi thăm các thứ, còn mấy người gọi là fan của anh thì nhảy vào hỏi nó vút anh ở đâu rồi. Riêng Thu Hà thì đầu tối cuối nói câu nào cùng kèm theo câu” Không liên quan chứ Gia Bảo đẹp trai quá” làm nó điên đầu, Phương Vy thì” Mày không cảm thấy lạc lõng khi chụp cùng với Bon sao, ẻm đẹp trai thế còn mày thì“, chị Gia Khanh cũng comment ngắn gọn ” Tym cho Gia Bảo”Hà Anh thì” Hay rồi, vẫn bình an mà chẳng báo anh em một câu, cơ mà em trai bà đẹp trai nhỉ?”. Hơ hơ rõ ràng nó có gọi cho Thu Hà kể cho nhỏ nghe luôn còn gì, sao bảo nó không nói gì cả. Haizzz

Mẹ nó gọi bà nội ra với tụi nó không thì còn lâu nó ở một mình như vậy. Nó giới thiệu cho bà xem mấy phim tình cảm suốt suốt Hàn Quốc, đang hot bây giờ như “Come and hug me” chẳng hạn, nó thì nhường điện thoại cho em trai nên phải dùng máy tính. Lâu nay chẳng dùng máy vi tính nhiều nên tốc độ gõ bàn thờ của nó nay đã xuống cấp, kể ra hồi lớp 9 nó thông thạo tới mức không nhìn vẫn gõ tốt thế mà giờ chẳng quen tay

- Đan à, con bật cái thuyết minh cho bà nghe chứ cứ chữ như vậy bà không đọc được

Ý chết nó quên, nó toàn xem vietsub nên lỡ bật như vậy, lao nhanh lại chỗ TV bật thuyết minh cho bà, không quên nói

- Theo phong cách quý tộc ý nội, thì người ta gọi kiểu này là vietsub chứ không phải toàn chữ đâu

- À... ai mà theo phong cách như tụi con được

- Bà thấy người này đẹp trai không? Bằng tuổi con đây

- Nam Da Reum gì đấy hả?_ Nội nó như cổ nhớ ra gì đấy để nói

-Ồ nội giỏi quá ta, biết luôn cơ

- Nãy giờ em nghe chị thuyết minh cho nội nghe em cũng thuộc luôn rồi chứ đừng nói nội nữa_ Em trai gây thơ nói

Nó cười cười gãi đầu rồi lao lại máy tính rep tin nhắn của gấu không giận mất, nó kể cho anh nghe vụ nó bị mẹ lừa đầu đốn rồi bị anh chửi cho một trận vì tội giấu anh, xong lại còn vờ giận đối với nó nữa chứ, giận thì nó cho giận luôn này.

Nó sẽ còn tức anh cho tới khi anh nói” Em yêu à, anh yêu em, anh nhớ em, anh cần em, anh muốn ôm em” làm nó rủ bỏ hết lí trí để rep lại tin nhắn của anh nên nhiều khi nó cứ bị tự mình cho mình dễ dãi quá mà.

Mới một tuần không gặp thôi mà anh cứ làm như lâu lắm luôn rồi không bằng á. Ảnh bảo trong đoàn người ta đi chơi cả còn anh ở phòng nhắn tin với nó thế này. Sau này nếu mà không có chuyện gì xảy ra, anh với nó vẫn như vậy, kiểu gì anh cũng đi du học thế thì yêu xa vậy chắc chết quá. Anh bảo anh nuôi nó qua Mỹ học với anh không anh không muốn yêu xa, anh bảo anh đẹp trai như vậy nó không đi theo giữ nhờ có người cướp mất thì sao.

Haizzzz

Bà nội với em trai ngủ dưới phòng của mẹ còn nó ngủ trên phòng của nó

KM: Hay anh bay về ngủ với em cho vui nhá

Nó:Ồ nếu muốn

KM: Anh nhớ em quá

Nó: Nay anh điên quá

Anh gọi video, nó bật máy quay, nhướn mày nhìn anh

- Ôi mẹ, chỗ nào mà đẹp thế

- Em khen anh hả

Nó bĩu môi

- Khách sạn anh đang ở đẹp vậy á, đây là ban công à?

-Ồ_ Anh đưa máy quay một vòng cho nó xem, nó muốn hét lên quá

- Em tưởng anh đang ở với em nào xinh xinh cơ mà_ Nó nhìn anh với anh mắt nghi ngờ

-Ồ thật ra là có nhưng anh giấu đi rồi, sợ em thấy em sẽ tủi thân

- Cái gì?_ Nó lườm anh

- Body chuẩn hơn em nhiều

- Anh có tin là anh không có đường về nước không hả?

-Ồ.... em là con gái của vị tổng thống nào mà giỏi thế

Nó không nói gì cả, cau mày nhìn anh làm anh phì cười, nhìn cái mặt nó xem, dễ thương chết người đi mất

- Anh muốn bay về căn em một cái quá
- Bên đây nhiều gái xinh body chuẩn thể về đây làm gì? Chúng mình có quen biết luôn hả?
- Ồ... chắc nhầm người, tại anh thấy em giống con dâu của mẹ anh quá

Nó bấu môi lườm anh

- Em... bớt dễ thương lại anh nhờ
- Anh hát cho em nghe đi
- Không đàn không nhạc hát kiểu gì
- Chẳng phải hôm trước anh hát thường ru em ngủ còn gì
- Ồ.... em muốn nghe bài gì nào?
- Bài gì cũng được
- Người yêu ơi?
- Okey__ Nó nháy mắt

Anh cười rồi bắt đầu hát

-Người yêu ơi anh luôn muốn nói

Anh yêu em rất nhiều

Một bài ca đây anh xin viết

cho riêng em dấu yêu

Từ đây về mai sau nữa

những khúc ca chỉ dành cho em

Cám ơn em vì luôn quan tâm

chăm sóc anh.

Giận hờn vu vơ có thể khiến

đôi ta xa nhau

Thế nên đừng giận anh em nhé

Anh thương em vậy mà

Ngồi nghe bài ca anh hát

sẽ khiến em cười và quên đi

Chẳng có lí do nào

khiến đôi ta phải cách xa.

Chỉ cần được ôm em yêu vào lòng

Chỉ cần được em yêu anh thật lòng

Vì nhìn ngoài kia mà xem

Chẳng ai thay thế vị trí

em trong trái tim này

Có phải không?

Xin dành cho em hết yêu thương

Để em đón nhận
tình cảm của anh mãi sau này.
Tạm biệt khổ đau với những buồn phiền
Tạm biệt tình yêu đã xa biệt
Vì hôm nay kề bên
Là người con gái anh đã mong em từ rất lâu rồi
Cuối cùng em đã đến bên anh
Bài ca anh viết tặng riêng em tên

“Người yêu ơi”

- I love you baby

- Bạn trai của em là cực phẩm, vậy nên em biết nâng niu anh chút đi, suốt ngày giận anh không á

- Ai kêu suốt ngày khen mấy nhỏ đầu body đẹp hơn em không ý, đã thế đừng xúi là lấy Minh Châu ra lừa em__ Nó bặm môi

- Anh chỉ muốn xem em ghen dễ thương thế nào thôi mà__ Anh cười, người đâu mà đẹp trai thế này, thế này chẳng bao giờ hết yêu anh mất

Rồi nó thấy anh đi vào trong, thấy anh đi mở cửa rồi có nghe thoáng mấy câu tiếng anh, với trình độ tiếng anh khá như thế đương nhiên nó sẽ hiểu hết rồi. Anh đóng cửa lại rồi bật camera sau cho nó xem cái xe đẩy đồ ăn của anh, ối mé ơi, nó muốn xuyên qua đó ăn quá, nhìn bắt mắt chưa kìa

- Không phải khoe, mà giờ... __Nó đưa tay nhìn đồng hồ: 10h tức là bên đó 11h rồi mà anh còn ăn khuya sao. Với lại anh còn không khai mau. Ai đặt đồ ăn cho anh.

- Ô anh quên là em yêu rất giỏi tiếng anh

-Anh còn không giải thích đi

- Em phải hiểu bạn trai của em đẹp trai như vậy đương nhiên rất nhiều fan rồi, việc fan làm vậy với thần tượng là chuyện bình thường mà em yêu

- Hừ... anh mà để em phát hiện ra anh lăng nhăng thì đừng trách

- Em có muốn ăn không nào__ Anh đặt điện thoại trước bàn ăn cho nó xem anh ăn

- Hừ...

- Mai anh về, mà không được gặp em luôn sao

- Kệ anh

- Đồ độc ác mà

- Thế anh đang ăn cho em nhìn đấy

- Thế anh không ăn nữa

- Hâm

Anh nở nụ cười tỏa nắng nhìn nó. Mé thể này tim nó tan chảy hết còn đâu, nó mê nụ cười này của anh quá, muốn bay qua điện thoại hôn cho anh một cái luôn Anh đúng là cực phẩm mà

48. Chương 46: Ngày Tội Tệ ...

Mẹ về sớm hơn dự định nên nó không phải đợi mai mới lên, vẫn còn chuyển xe lên trường, nhưng chắc tầm 7h30" tối mới đến nơi. Nó chưa bao giờ đi tối vậy nên muốn thử, mẹ lại mua cho nó đủ đồ ăn để mang lên trên, đang tâm trạng vui tươi còn cho nó 500k nữa. Nó cũng chấm hết bài cho mẹ còn gì nữa.

Anh bảo anh về tới nhà rồi, lúc anh xuống máy bay được vô cùng nhiều người tới đón rồi phỏng vấn các kiểu như người nổi tiếng thực thụ ấy. Nó cũng bảo nó đang lên nên anh ra đón nó

Nó xuống xe không cần tìm cũng biết anh ở đâu, cứ thấy chỗ nào nhiều con gái vây lại thì biết anh đang ở đấy. Xa xa kia, không nhìn cũng biết anh, anh đứng dựa vào oto của nhà anh chắc, tay đang cầm điện thoại làm gì đó. Đơn giản với bộ đồ ở nhà thôi mà mé đẹp trai thấy bà.

Thật bức mình mà, nó gọi cho anh

[- Em đâu rồi

- Hừ, nhiều fan nhỉ?

Rồi nó thấy anh nhìn sang chỗ nó khẽ cười

- Em lại ghen rồi sao?

- Hừ]

Nó thấy anh đi lại chỗ nó

- Xem cái mặt kia__ Anh nhéo mũi nó

- Anh thích chết không hả?__ Nó tròn mắt nhìn anh

- Anh chết cho thằng khác yêu em à. Còn lâu nhé__ Anh nói rồi cầm túi đồ cho nó, kéo tay nó đi lại chỗ xe dưới cái nhìn của rất nhiều người. Có bạn trai là người nổi tiếng, không vui chút nào

Nó lên xe, lễ phép chào bác tài xế nhà anh

- Bác cho cháu về kí túc của trường quốc tế X với ạ__ Nó cười tươi

- Em tính về luôn sao?

- Không về thì đi đâu__ Nó nhăn mặt

Anh không nói gì nữa, đóng cửa xe rồi lấy điện thoại ra chơi game, nó kiểu gì thế không biết, cả tuần không gặp anh thì nhớ nó muốn chết còn nó thì vô cùng dừng dừng, đã thế còn cấu gấu cái gì nữa.

Nó lấy điện thoại trong balo gọi cho mẹ bảo lên đến nơi rồi cho mẹ khỏi lo. Suốt quãng đường nó nói chuyện với bác tài còn anh mặt lạnh lùng chơi game. Nó đoán ra anh giận nó rồi nhưng kệ vậy, chẳng nhẽ chỗ người lớn như vậy đi năn nỉ, nói mấy lời sến súa ư? Không bao giờ, dù sao nó không giống người thành phố như anh được, nó có nguyên tắc riêng.

Xe dừng trước cổng kí túc, nó liếc qua anh, tay vẫn thoăn thoắt trên màn hình đánh trận, anh mà cũng chơi liên quân á. Chào bác tài rồi nó lấy đồ bước xuống xe đóng cửa, anh vẫn không thèm nhìn nó một cái. Hừ, dù sao thì nó cũng đâu làm gì sai, gì mà giận nó chứ.

Như người ta thì sẽ xuống xe mang đồ lên dùm nó, kí túc nữ buổi tối sẽ cấm con trai vào thì ít ra cũng phải đưa nó đến dãy nhà kia chứ, còn nguyên cái sân to dùng cách mạng mà để bạn gái đi như vậy sao. Nó âm ỉ cầm túi đồ nặng lên phòng, tự lực cánh sinh vậy.

Hình như mấy đứa đi chơi hết rồi hay sao ý, khóa mất cửa rồi mà nó thì làm gì mang theo chìa khóa. Nó thả túi đồ xuống, lục cái balo nhưng mà vốn có bao giờ bỏ chìa khóa vào đâu mà tìm, thật là điên quá mà, nó gọi cho Thu Hà, nhờ bảo 3 đứa đang đi chơi ở bờ hồ, chắc Minh Châu với Lan Anh cũng không ở phòng đâu. Ngày gì mà đi hết thế này, Thu Hà bảo nó ngồi đợi chút xíu chứ mấy đứa vừa vào quán gọi đồ kem ăn rồi chưa về được, bảo nó hay là đi ra đó đi. Nó đâu có bị điên lắm đâu mà đi ra đấy. Ngồi thụp xuống

trước cửa phòng, bộ dạng vô cùng thảm hại, mặt thì không cảm xúc, trên xe khách từ nhà lên tới đây còn ngủ nên đầu tóc có rối, đã thế lúc gặp Khánh Minh còn cứ xoa xoa đầu nữa.

Nó lấy điện thoại ra thấy tin nhắn của Phương Vy, nó thở dài, không ai yêu nó bằng nhỏ với mẹ mà. Nó rep lại tin nhắn, kể cho nhỏ nghe, đã thế còn bị kêu là đại trai quá mà. Hình như cũng có hơi thế thật, nó bảo Hoàng Nam với nhỏ là tối nay sẽ đi ăn này, thế mà thấy mẹ về sớm với Khánh Minh bảo anh muốn gặp nó, một mực đi lên luôn, bình thường trước nó cũng hay để sáng thứ 2 lên lắm mà. Con người có chút tình yêu vào nó khác mà. Đã thế Phương Vy còn gọi video khoe với nó hai đứa đang đi ăn, còn nó ngồi thu lu một đồng trước cửa phòng, Hoàng Nam ôm bụng cười

- Nếu mày xấu xấu thêm chút nữa tao sẽ nghĩ mày là ăn xin mất hahaha

- Muốn chết hả?_ Nó lườm Hoàng Nam

- Há há tội đại trai là chết mà. Ở thế gấu của mày đâu, hay là đi với em nào rồi

- Im ngay nào

- Há há... tao mắc cùi quá mày ơi. Khổ thân mày quá, trai đẹp nó không phải dạng dễ ăn đâu mày, trai đẹp mà tốt bụng chỉ có mỗi tao thôi_ Hoàng Nam vẫn cái điệu cười ấy nói

- Không phải bôi bác tao à nha

- Tao thương mày quá Đan ơi hahaha_ Vẫn là cái bản mặt khốn kiếp của Hoàng Nam

- Chết mé, mưa rồi còn đâu

- Hahaha đây gọi là ăn ở mày ơi

- Im nhanh đi, hôm sau tao về tao giết từng đứa một

- Cứ nghĩ tới là tao lại buồn cười. Lần sau thì bớt đại trai đi nha cưng, giờ ở nhà là đang được ngồi quán sang chảnh với tụi này, lên trên ngồi xó, lát nữa mưa nó phủ vào ướt hết cho mà xem

- Mé cái thằng, mày có im ngay đi không hả

Không cần phải đợi lâu, thực sự mưa đã phủ vào bên trong chỗ nó đang ngồi

Nhìn cái bản mặt của hai đứa đáng ghét kia nó thật muốn tức điên mà. Thu Hà gọi bảo mưa to quá không về được, mé

Nó tức đến phát khóc lên mất. Sấm chớp nên nó phải tắt nguồn điện thoại, nó tủi thân khóc âm lên, gần như tối chủ nhật nào người ta cũng đi chơi, thế nên phòng bên cạnh cũng chẳng có ai mà nhờ vả, vừa mưa to lại còn sấm chớp, nhiều lúc nhoáng sáng cả trời đi nó tưởng như nó chết tới nơi luôn rồi, nó ôm đầu gối khóc nức cả lên, giá như nó đừng lên có phải tốt hơn không, giờ mà ở nhà thì có phải đang được đi chơi không. Tất cả là cái tội đại trai mà. Rồi đây, lên đây rồi còn cãi nhau như thế rồi nó phải ngồi một đồng ướt nhẹp như mấy đứa ăn xin ý. Nó khóc mãi không biết đã ngủ luôn lúc nào, giờ mà có ai khiêng nó đi hay chộm đồ cũng không biết mất.

Cho tới khi tạnh mưa, Minh Châu và Lan Anh về trước thấy nó với bộ dạng thảm họa như vậy đương nhiên là thấy rất thích thú, nhỏ lấy điện thoại chụp dùm nó một kiểu ảnh rất đẹp mắt như vậy rồi còn gửi cho Khánh Minh, kể cho anh nghe cái bộ dạng của nó, lại còn hỏi hai người đang giận nhau rồi à.

Nhỏ đá đá chân vào người nó

- Ê bà chị, có tính vào phòng không

Nó không trả lời, Lan Anh thì loong có ác cảm với nó cho lắm nên ngồi xuống đỡ nó dậy mới phát hiện người nó ướt nhẹp, đã thế lại còn sốt nữa hay sao ý.

- Hình như chị Đan bị sốt rồi hay sao ý.

- Là sao_ Nhỏ Minh châu tuy ghét nó thật nhưng không phải con người độc ác, vội vàng mở cửa hai đứa khiêng nó vào. Một lúc sau tụi Thu Hà về, Khánh Minh gọi cho nhỏ xem nó làm sao nên vội vàng về. Hà Anh khá có kinh nghiệm hơn nhanh chóng lấy thuốc hạ sốt cho nó uống, giờ phải làm sao khi người nó ướt

nhẹp, mac cứ để vậy sẽ bị cảm chết. Đây là lúc Hà Anh cảm thấy mình biến thái hơn bao giờ hết phải đi thay đồ dùm nó. Thu Hà gọi cho Thu Hà hỏi xem nó bị làm sao rồi, nhỏ nói xong anh không nói gì cúp máy.

Một lúc sau tụi nó thấy có một người phụ nữ khoảng hơn 40 một chút, vô cùng đẹp và sắc sảo đứng trước cửa phòng nó, nhìn thoáng qua cũng biết là người tinh tế và quý phái vô cùng. Tay cầm túi sách và một túi đồ, chắc là thuốc với đồ ăn uống gì đấy. Minh Châu nhanh chóng chào hỏi rồi dẫn người phụ nữ đó vào mới biết đây là mẹ Khánh Minh tới xem nó làm sao vì buổi tối kí túc tuyệt đối không cho nam vào làm tụi kia hết sức ngưỡng mộ còn Minh Châu thì ghen tị vô cùng, xác định là nhỏ chẳng có chân xen vào nên bớt bớt ác cảm với nó hơn

Mẹ của anh vào xem nó thế nào, hành động quan tâm như kiểu mẹ của nó ý, làm tụi kia gato lắm, bà đánh cảm cho nó một cách chuyên nghiệp và vô cùng quý tộc, một lúc sau bà cũng phải ra về vì kí túc còn đóng cửa. Tụi kia chỉ biết ngồi một chỗ ngưỡng mộ vô cùng.

49. Chương 47: Ai Giận Ai?

Sau khi mẹ Khánh Minh ra về anh đã gọi cho Thu Hà nhờ nhỏ chăm sóc nó dùm, thế rồi nhỏ chẳng dám ngủ vì sợ nó bị làm sao đấy thì không được.

Nửa đêm nó tỉnh dậy, cảm giác toàn thân ê ẩm, lại còn đau đầu, cả người nóng rần, sờ tay lên trán thấy có miếng dán hạ sốt, chắc có người cứu rồi. Nó mở mắt ra thấy Thú Hà đang nghịch điện thoại cạnh đấy

- Sao bà còn chưa ngủ?
- Tôi sợ nhờ may bà bị sao nên không dám ngủ
- Hâm, thôi ngủ đi mai còn đi học
- Bà thấy làm sao rồi, để tôi lấy thêm miếng dán cho bà
- Ủ. Mà ai đưa tôi vào đây thế
- Tôi nghe anh Minh gọi vội vàng chạy về thấy Minh Châu với Lan Anh đang tìm thuốc cho bà uống rồi, chắc hai đứa đưa bà vào
- Sao Khánh Minh biết
- Hình như Minh Châu thấy bộ dạng thảm hại của bà chụp lại rồi gửi cho anh ấy nên thấy anh gọi cho tôi, thấy cs vẻ rất lo lắng. Anh bảo bà giận anh ấy
- Hừ.... Rõ ràng là hấn bày đặt giận đối với tôi trước, xong rồi chẳng nói với tôi câu nào, tôi về kí túc ổng cũng về,
- Haizzz... Này mẹ anh ấy quá đây xem bà thế nào đấy. Ôi trời ghen tị chết đi được
- Sao cơ?
- Anh Minh gọi tôi hỏi thăm bà thế nào rồi tâu bảo bà bị sốt rồi cảm, thế là một lát sau thấy mẹ anh ấy đến. Mẹ làm người ta cũng muốn có người yêu
- Trời ạ
- Mẹ anh ấy nhìn đẹp quý phái đến vậy bảo sao anh ấy không xuất chúng
- Ai thay đồ cho tôi thế
- Hà Anh đấy
- Tắm thân gìn giữ 17 năm trời bị nó thấy hết còn đâu.
- Hahaha may có nó chứ không bà mặc đồ ướt hử?

- Tôi đói quá_ Nó xóa bụng
- Ủ quên.... Anh Minh có dặn tôi nếu bà tỉnh dậy thì lấy cho bà ăn, chắc mẹ anh ấy mua Thu Hà nói rồi bật đèn nhỏ, nhảy xuống giường lại tủ lấy bánh với sữa cho nó.
- Bác ấy mua cho cả phòng ăn hay sao mà mua nhiều thế không biết
- Số bà sướng thế không biết, yêu anh Khánh Minh hoàn hảo như vậy, mẹ của anh cũng thật tốt bụng à nhà
- Đừng nhắc tới hai chữ ” Khánh Minh” dùm tôi
- Người ta lo lắng cho bà thế mà vẫn giận à
- Cứ nghĩ lại đã thấy khó ưà rồi.

Nó ngồi dậy cùng Thu Hà giải quyết hết đồng đồ ăn rồi hay đứa mới đi ngủ.

Sáng mai, nó vẫn chưa hết sốt nên nhờ Thu Hà xin phép nghỉ dùm nó. Không phải đi học nó nằm ngủ một cách thoải mái hơn bao giờ hết. Nó thấy anh gọi cho nó nhưng nó không thích nghe máy, rồi anh nhắn tin cho nó nhưng nó cũng không thích xem. Đừng tưởng xin lỗi vài câu nó sẽ bỏ qua cho anh. Lần này không giống những lần trước đâu.

Đang nằm ngủ, nó nghe cửa cách một cái, giờ vào lớp rồi mà sao tụi kia còn chưa đi học sao, chắc quên gì rồi. Nó dụi mắt tỉnh dậy, suýt chút nữa rớt tìm ra ngoài, gì thế kia, Khánh Minh.... ôi mẹ ơi, anh mặc đồng phục, quần jeans, giày thể thao như mọi ngày, tay cầm cái điện thoại đang đứng nhìn nó. Nó vội chồm chắn lại thử đánh một cái xem là thật hay mơ. Đau.... là thật à.. What??? Là sao nhỉ? Nó vẫn chưa định hình được gì thì anh đã đi lại ngồi xuống giường cạnh nó

- Sao anh vào được đây? Đừng nói đánh ngất ông bảo về rồi chứ_ Nó nhìn anh với ánh mắt nghi hoặc
- Anh sử dụng gương mặt thương hiệu của anh, không phải buổi tối thì có thể vào mà_ Anh phì cười nhìn khuôn mặt khá là thảm của nó
- Hay gì mà cười. Anh vào đây làm gì? Không đi ra mau_ Nó trừng mắt nhìn anh
- Anh phải vất vả lắm mới trốn học vào đến đây thăm em mà nỡ đuổi anh một cách tàn nhẫn vậy à
- Đi ra đi_ Nó dứt khoát đẩy anh ra
- Anh chỉ muốn xem em thế nào một chút rồi anh về trường_ Anh hạ giọng, cái giọng ầm ập vô cùng khiến nhiều lần chỉ nghe thôi nó đã loạn nhịp rồi.
- Khỏe rồi, không cần anh quan tâm, đi ra và đóng cửa lại dùm_ Nó đẩy anh
- Anh xin lỗi mà, anh sai rồi, sau này sẽ không như thế nữa. Đừng giận anh mà_ Anh trưng bộ mặt cún con nhìn nó
- Em không muốn nhìn thấy mặt anh_ Nó lấy tay che mặt anh lại, nhớ đến tối hôm qua lại thấy tủi thân ghê gớm.

Anh kéo tay nó một cái làm nó ngã nhào về phía anh, thuận tay kia ôm nó luôn. Nó vội vàng đẩy anh ra

- Anh mà còn không đi em gọi bảo vệ lên bây giờ_ Nó đe dọa
- Còn giận nữa anh hôn cho bây giờ._ Anh cười gian gian nhìn nó

Mé... giờ có kêu la cũng chẳng có ai nghe đâu, chết rồi, nó bị rơi và thế bị động rồi. Tại sao nó lại sai lầm khi yêu một người biến thái như anh chứ

Nó lườm anh một cái

- Về trường cho em ngủ
- Hết giận rồi à?_ Anh nghiêng đầu nhìn nó
- Chưa....

Anh cúi mặt sát mặt nó, nó vội vàng che miệng lại làm anh phì cười

- Anh đi ra ngoài mau__ Nó đứng dậy kéo anh ra ngoài, giờ mới phát hiện ra cái bộ đồ ngủ nó đang mặc trên người, ôi mẹ, trước giờ xuất hiện trước mặt anh luôn trong bộ dạng gọn gàng, chỉnh tề, thế mà giờ để anh thấy cảnh nó mặc đồ ngủ kitty, đầu tóc bù xù thế này sao? Thật quá mất mát mà

- Anh nhìn cái gì__ Nó lườm anh

- Ồ... vòng 1 của em cũng không tệ

Anh vừa nói xong bị ăn ngay cái gối ôm từ nó

- Đồ biến thái. Anh có cút luôn đi không hả?

Anh khẽ cười nhẹ nhàng kéo nó lại ôm, nhẹ nhàng xoa đầu nó

- Anh thực sự rất nhớ em.

Nó dường như mất hết lí trí, không đẩy anh ra, đây là lúc nó cảm ghét bản thân nhất mà.

- Hôm qua, có hơi giận em chút, nhưng lúc em xuống xe, anh có thấy hơi hối hận, tính xuống xin lỗi em nhưng mà ba anh gọi về. Lúc Minh Châu có gửi ảnh cho anh, anh đã rất lo lắng, nên đã gọi cho Thu Hà mới biết mình em đang phải ngồi ngoài hành lang kí túc. Anh sai rồi, nhẽ ra lúc đấy nên kéo em lại. Sau đó Thu Hà nói với anh là em bị sốt, anh đã vội vàng tới kí túc nhưng nhớ ra nội quy không cho nam vào buổi tối nên đã nhờ mẹ tới. Anh lo cho em lắm luôn, thật đấy, nên đừng giận anh nữa mà...

Anh nói như vậy, có chút gì cũng đổ vỡ hết, nó cạn ngôn rồi.

- Sao em không nói gì hết vậy

- Ai cho anh ôm em khi chưa cho phép thế hả?__ Nó đẩy anh ra lườm anh

Anh khẽ cười

- Thế này anh yên tâm hơn rồi. Chút nữa anh nhờ Thu Hà mang thuốc bổ của mẹ chồng em gửi cho em nhé. Vừa rồi anh quên mất

- Cái gì mà mẹ chồng chứ__ Nó nhăn mặt

- Em không tính chịu trách nhiệm với anh sao.

- Không. Anh đi về trường học tử tế ngay cho em. Tưởng giỏi rồi muốn làm gì thì làm hả

- Tại ai mà anh phải làm vậy hả?

- Đi nhanh cho em ngủ. Mệt với anh quá đi mất

- Ồ... thế thôi anh về trường đây, bạn trai đẹp thế này mà cứ nở đũa như tà ý__ Anh chun mũi

- Còn không mau đi__ Nó trừng mắt

- Biết rồi mà

Nó cười cười nhìn anh ra về. Thế rồi cuộc là ai đã giận ai thế này...

50. Chương 48: Anh Ghen Rồi

6h sáng

- Đan..... dậy nào__ Thu Hà lay lay nó

Nó mơ màng đập Thù Hà cái rồi kéo chăn lại ngủ tiếp

- Tối qua chắc lại thức khuya học chứ gì__ Hà Anh nhìn nó lắc đầu
- Siêng dã màn chẳng bù cho mình chút. Mà nó thức khuya sao da nó vẫn cứ đẹp thế không biết
- Mé da như da em bé. Không liên quan nhưng số nó sướng thế không biết
- Người ta xinh mà

Không màng xung quanh nó vẫn ngủ ngon lành

6h15” điện thoại nó reo chuông

Nó mơ màng vò đầu bứt tóc, thật bức mình mà, đang ngủ ngon. Nó áp điện thoại vào tai mắt vẫn nhắm và đương nhiên lại vẫn ngủ

[- Em đang ngủ sao?

- Ừm....

- Tối qua lại thức khuya học đi. Anh đã bảo học sớm đi rồi mà không nghe, cứ xem phim chán rồi mới học như thế lại thức tới 1, 2 giờ sáng mới đi ngủ, không khoa học chút nào

- Tối qua em nhiều bài tập mà__ Nó mơ màng nói

- Em có muốn ăn sáng không?

- Em muốn ngủ

- 6h18” rồi

-.... __Nó vẫn im lặng một cách lạ thường.

Anh đoán nó lại ngủ tiếp rồi nên cũng tắt điện thoại.

Nó thức sự rất muốn dậy nhưng mà mắt không thể mở ra nổi nữa, toàn thân mệt mỏi.

6h40” lúc này tại Thu Hà đi học mới gọi nó dậy. Phải khó khăn lắm nó mới lết cái xác ra khỏi giường để vào VSCN, mà Minh Châu lại còn đang dành phòng tắm.

Nó lại ngồi chờ người ra giường, lấy cái điện thoại, thấy một cuộc gọi nhớ của anh lúc 6h35” lại còn giật mình hơn khi thấy cuộc gọi lúc 6h của anh. Ủa ủa???? Nó có nghe điện thoại sao, lúc nào thế nhỉ? Không nhớ gì luôn.

Nó gọi lại cho anh

[- Dậy rồi sao?

- Ủa rồi này anh có gọi cho em sao, em nghe máy à?

- Em ngủ mà không nhớ gì sao

- Mắt còn không mở nổi nói gì nhớ hay không. Ôi em mệt quá, giờ chỉ muốn ngủ thôi

- Nhanh xuống cổng anh đang đợi em. Thấy tại Thu Hà đi rồi mà em còn chưa đi à

- Em vừa dậy mà

- Nhanh xuống không người ta cứ nhìn mòn hết nhan sắc của anh rồi

- Xùy.... anh kêu đứng đấy làm gì, công kí túc nữ thì phait nhiều nữ chứ

- Nhanh nhanh nào

- Rồi]

Nó tắt điện thoại rồi đi vào VSCN, nhanh chóng lấy balo rồi khóa cửa để đi học, nó vẫn luôn là người đi ra sau cùng của phòng mà, nên hôm nào cũng phải khóa cửa

Nhìn đồng hồ, mới 6h50” nay lại đi học sớm quá à.

Xuống tới cổng, nó thấy anh đang đứng dựa vào tường nghịch diện thoại, tay còn cầm túi đựng đồ gì đấy. Và đúng như anh nói, ai nấy đều nhìn anh kể cả người đi đường cả nữ sinh trường nó và các trường xung quanh đi qua. Anh vẫn hay đợi nó như vậy mà.

Đi lại gần nó mới phát hiện ra, hôm nay anh mới đổi kiểu tóc mới, thường ngày hai mái quăn rũ cơ, giờ để đầu nắm, nhìn đẹp trai hơn đấy, ra vẻ thư sinh quá cơ. Sơ mi trắng quần đen, balo đen với đôi stan smith trắng, ờ thì đúng là rất đẹp trai, nhưng dù sao cũng là bạn trai của nó mà. Nó đắc trí cười cười chạy lại chỗ anh.

Nói mới nhớ một sự trùng hợp ngẫu nhiên khi nó cũng đi đôi stan smith trắng, móa khác gì công khai đi giày đôi à.

Nó ngóng xem anh đang chơi gì đấy, lại liên quân

- Suốt ngày

Anh ngừng đầu nhìn nó cười tay vẫn đánh rồi cùng nó đi. Nó đi bên cạnh tí từng, anh và nó khiến người ta nhìn vào phải ghen tị, quả thực rất đẹp, đẹp đôi, người cũng đẹp.

- Mẹ làm đồ ăn cho em, kimbap em thích đấy

- Thật ư???_ Mắt nó long lanh nhận túi đồ ăn trên tay anh, hóng vào nhìn cái hộp bên trong, nhìn thật bắt mắt à nha: Sao nhiều vậy?

- Mẹ hỏi anh em thích ăn gì, anh nói rồi sáng nay mẹ làm, bắt anh mang cho em. Mẹ rất thích làm đồ ăn mang đi học kiểu đấy, nhưng anh chẳng bao giờ ăn, giờ có em rồi đấy. Chắc sáng nào anh cũng nhận nhiệm vụ ship đồ cho em mất_ Anh nói tay vẫn thoăn thoắt trên màn hình

Nó vô cùng thích thú, nhìn túi đồ ăn

- Yêu mẹ quá

- Gì? Mẹ á?

- Mẹ của anh được chưa?_ Nó lườm Khánh Minh

Anh khẽ cười

- Suốt ngày game game, với anh game số 1, thể thao thứ 2 còn bạn gái thứ 3 rồi chứ gì

- Nay anh chơi rất rất ít rồi mà_ Anh nói xong đúng lúc win luôn, bỏ điện thoại vào túi anh phát hiện ra đôi giày

- Em cố ý đi giày đôi với anh sao?

- Hứ_ Nó vênh mặt

- Nay thức khuya vừa thôi, mắt thâm lại rồi kìa_ Anh nhéo mũi nó

- Xấu lắm sao?_ Nó sờ sờ mặt

- Chứ sao?

- Chết rồi, nay chắc em phải ngủ sớm để phục hồi nhan sắc mất

Anh phì cười

- Nói chuyện với abh câu trước câu sau kêu em buồn ngủ, thể học tận 2h sáng. Với em học số 1, ngủ số 2 bạn trai em thứ 3 à

- Anh...._ Nó cứng họng không nói nên lời, thật tức quá mà

- Đẹp trai, thông minh... ờ anh biết điều đó mà

- Ảo tưởng_ Nó bĩu môi

- Sao em đi chậm thế

- Làm gì được chân dài như anh

Anh cười cười xoa đầu nó

- Lại rối tóc em giờ__ Nó đập tay anh một cái

- Aiii em học cách bạo lực từ khi nào vậy

- Từ lúc quen anh đấy

Hai đứa đi vào cổng trường dưới cái nhìn của rất nhiều người

- Nhiều lúc em cảm giác như mình là người nổi tiếng ý__ Nó nói nhỏ

- Em thì nổi tiếng rồi

Nó lườm anh

Hai đứa đang đi bỗng, có một nhóc lớp 10 chặn nó lại, tay cầm bó hoa hồng, ồ nhìn rất đẹp trai à nha, há há không nhầm hồi đầu năm nó có chút tội lỗi khi thả thính nhóc này

Nó đang ngơ ngác thì mọi người xung quanh đã bắt đầu bàn tán

- Em thực sự rất thích chị. Em sẽ không để ý người ta nói gì, nói sao cũng được. Nhưng mà sẽ không ngăn cản được tình cảm của em dành cho chị. Em đã cảm nắng chị ngay từ cái nhìn đầu tiên. Em đã không dám nói ra, nhưng bây giờ, em thật không thể im lặng nữa rồi. Em biết chị sẽ không để ý tới em, biết chị có rất nhiều người theo đuổi. Em đã đấu tranh tư tưởng rất nhiều lần để hôm nay đứng đây, để nói ra những lời này. Chị à, anh yêu em

Cậu nhóc vừa nói xong cả trường ồ lên, bắt đầu xôn xao bàn tán nói nhóc này chắc không biết nó có bạn trai rồi, hay không biết người đấy là Hoàng Khánh Minh, hội trưởng lạnh lùng, đại ca của trường nữa, hay là lại thích gây sự chú ý, thích được nổi tiếng đây. Nhiều người đưa điện thoại lên chụp chụp, nó ngại quá, đỏ mặt, quay sang thấy Khánh Minh đã không còn ở đấy, anh đang đi về phía tòa nhà từ lúc nào không thêm nhìn lại, chắc giận rồi. Cơ mà nó đã làm gì nên tội nên tình đầu. Chỉ là hôm trước khai giảng có thả thính chút, chứ từ hồi làm bạn gái anh tới giờ nó ngoan mà...

- Chị xin lỗi nhé. Chị có bạn trai rồi__ Nó phũ phàng rồi nhanh chân chạy về phía Khánh Minh, ai cũng sẽ biết trước kết quả mà. Mọi người dự đoán xem Khánh Minh sẽ xử lý nhóc này thế nào, đụng vào ai không đụng đi tỏ tình với hoa có chủ, đã thế bạn trai của nó lại quyền lực vô cùng.

Nhanh chóng đám đông cũng tản dần ra và lại kéo nhau hóng nó xin lỗi Khánh Minh. Nó chạy muốn đứt hơi mới kịp gặp anh

- Anh đứng lại nhanh__ Nó nói nhưng anh vẫn cứ đi

Nó chạy lại kéo tay anh, trưng bộ mặt cún con nhìn anh

- Em thích sự vô tội mà

Còn anh thì trưng bộ mặt lạnh lùng ra nhìn nó

- Em vô tội

- Đâu liên quan tới anh__ Anh vẫn lạnh lùng

- Anh giận em à__ Nó lay lay cánh tay anh

Anh không nói gì cả, nó đi bên cạnh năn nỉ các kiểu mà anh vẫn không nói gì. Lần này là căng à nha

- Anh không hết giận là em đi đồng ý nhóc kia đấy

Anh vẫn không nói gì cả

- Thôi mà.... em có làm gì đâu. Anh phải thông cảm cho em chút chứ. Dù sao bạn gái anh xinh xắn dễ thương thế này nhiều người thích cũng bình thường mà. Anh phải thông cảm chút chứ

Vẫn im lặng

- Anh à.... dù sao lúc có người tỏ tình với anh em cũng có nói gì đâu. Với lại em đâu có thích nhóc đấy đâu
Anh vẫn đi đi, và vào lớp anh. Mớie, giờ mới phát hiện ra nó lên tận tầng 5 của lớp anh rồi, chít cha, vào ban tự nhiên toàn trai thế này. Nó thờ dài, người gù đầu mà.... cơ mà nó đã làm gì nên tội nên tình, nó vừa đi vừa đá đá cái chân, rõ ràng là rất bức xúc nhưng vẫn phải xin lỗi anh mà

Bịch một cái, nó ngồi luôn xuống đấy, cảm giác ê ẩm cả cái bàn tọa, đã thế nay lại còn mập hơn nữa. Ngày gì mà đen thế này, tự nhiên có anh nào đang tính lại đỡ nó nhưng suýt nữa thù ngã vì bị ai đẩy đẩy ra, nó cảm giác như có ai nâng nó lên luôn. Đứng thẳng dậy, nó phúi váy áo ngược lên nhìn người trước mặt, phì cười nhưng vẫn cố gắng nhịn, trưng bộ mặt đáng thương nhìn anh, anh vẫn không cảm xúc. Thật ra là vào đến chỗ ngồi, anh mới ra ban tự nhiên rất nhiều con trau, nhờ may nhiều đứa không biết điều trêu ghẹo nó nên đành chạy theo, ai ngờ thấy cảnh nó ngã rồi có người tính đỡ nó dậy, anh biết ngay mà, nó đi tới đâu đưa tay ra sẽ có người giúp đỡ

- Tại em cứ mãi nghĩ cách xin lỗi anh nên mới bị ngã__ Nó nói nhẹ nhàng dễ thương hết mức, thực chất là đabg rất muốn cười vì độ giả dối của mình

- Lần sau đi đứng cho cẩn thận__ Anh vẫn cố tỏ ra lạnh lùng

- Anh hết giận rồi đúng không. Há há thôi em về lớp đây không chuông reo mất__ Nó cười cười rồi nhanh chân chạy về lớp, tay lúng lằng túi đồ ăn nhìn dễ thương muốn chết. Anh này giờ nhịn cười cũng phải cười nhưng mà nó không thấy. Giá biết xin lỗi anh kiểu này hiệu quả như vậy nó sẽ áp dụng ngay từ lần đầu tiên

51. Chương 49: Học Thêm Ở Trung Tâm

1 tuần trước

Nó với anh học ở thư viện như mọi khi, nó mỗi cổ nằm ra bàn nghịch điện thoại, rồi nhớ ra quay qua hỏi

- Anh....

- Ừ

- Anh biết ở đây có trung tâm tiếng anh nào tốt tốt giới thiệu em đi

- Ồ... em học à

- Mẹ bảo học, haizzz

- Vậy học trung tâm anh đang học nhé, anh đăng kí dùm em

- Cũng được, cơ mà anh phải đăng kí buổi chiều cho em, với lại lớp nó vừa sức em chút đấy, đừng chọn lớp nâng cao quá em không theo kịp, cũng đừng chọn lớp cơ bản đấy.

- Sao phải là buổi chiều?

- Buổi tối em đâu có xe, buổi chiều đi xe bus được. Với lại buổi tối đi một mình sợ lắm, nhờ may tụi nó thấy em xinh xắn dễ thương rồi bắt cóc em thì thế nào. Lúc đấy anh lại mất ăn mất ngủ

- Thì học lớp với anh, anh đón em đi học là được chứ gì

- An tuê__ Nó mắt long lanh nhìn anh

- Dẹp cái bản mặt ấy của em đi__Anh lấy tay che mặt nó lại làm nó quơ quơ tay đập anh túi bụi

- Anh tưởng tay anh có thể che cả bầu trời thế hả__ Nó trừng mắt nhìn anh

- Em đánh anh nữa em, đến lúc bị chặn đánh anh không chịu trách nhiệm đâu nhé.

Anh nói nó mới nhớ... ờm ờm... khá nhiều người đang nhìn nó bằng ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống.

Nó ôm cục tức lẳng lẳng ngồi xuống

Anh phì cười

- Cười cái gì, em mà có mệnh hệ hi em đền anh đấy
- Đã bảo anh luôn chịu trách nhiệm với em trong mọi tình huống mà
- Tay con trai gì mà trắng như con gái thế__ Nó nghịch tay anh nói
- Ở thế chỉ con gái tay mới được trắng thôi à
- Con trai môi đỏ da trắng tóc mượt như anh nhìn như kiểu thụ ý
- Em có muốn thử xem anh thụ hay công không nào__ Anh cười nham hiểm
- Giờ mới biết anh thật nham hiểm và đen tối mà
- Thế mới là bạn trai của em được__ Anh xoa đầu nó

Nó bấu môi

- Mà thôi, 5h rồi em đi về đây, anh không đi chơi bóng rổ sao__ Nó vừa cất sách vở vừa nói?
- Ờ.. có
- Em về trước đây__ Nó kéo balo lên đi trước
- Em thử bước thêm bước nữa xem

Nó nghe lời anh bước thêm bước nữa rồi quỳ lạy nhìn anh cười làm anh tức điên lên nhưng vẫn im lặng, nó nháy mắt áy rồi nhanh chân chuồn luôn.

Hiện tại, hôm nay là buổi học đầu tiên ở trung tâm. Anh bảo nó ăn mặc giản dị hết mức cho anh, haizzzz hay lại sợ nó xinh quá có người cướp mất ư. Giản dị với nó là quần jeans áo sọc caro sê tà, giày lười. Nó thả tóc ngang vai ền bở mái thưa như mọi khi, nhìn vào gương, nó vẫn thấy nó xinh mà.

Nó cười cười

- Gút bai mấy cưng chị đi học nhé
- Tin không bước ra khỏi cửa không__ Hà Nah trừng mắt nhìn nó
- Há há Hà Anh xinh đẹp ai lại làm thế
- Tôi làm thế__ Thu Hà nghịch điện thoại trên giường mỉm cười thân thiện với nó

Nó cười không thấy mặt trời đâu rồi chạy ra khỏi phòng

Xuống đến cổng nó thấy anh đã đứng đợi nó, ờ nay đi xe đạp cơ, dù sao vẫn đẹp trai mọi lúc mọi nơi. Anh vừa nhìn thấy nó đã phì cười

- Cười gì? Em thấy giản dị mà vẫn đẹp. Hồi cấp 2 em đi học toàn mặc kiểu này mà anh nào gặp em cũng yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên đấy.
- Anh có nói gì đâu
- Em mà bị quê ở trung tâm là anh chết chắc
- Ờ...__ Anh cười cười

Nó lườm anh cái rồi lên xe anh chở đi

Tới trung tâm, anh nắm tay nó dẫn nó đi vào lớp

Đúng như anh nói, đây là trung tâm anh ngữ hàng đầu về chất lượng dạy và học, giáo viên là người nước ngoài, anh bảo giáo viên lớp anh học là người Mỹ xinh lắm luôn. Nó đi tới đâu là bị nhìn như sinh vật lạ

tới đó. Dù sao ở đây cũng có ai biết nó đâu, đã thế không những có học sinh cấp 3 mà có cả cấp 2 rồi đại học rồi những người đi làm nữa. Mọi người nhìn nó, ờ thì một phần là nó khá xinh nhưng lú do đặc biệt nhất vẫn thắc mắc nó là ai mà dám nắm tay hotboy của trung tâm thế này đã thế lại tỏ ra thân mật lắm cơ. Anh còn cứ cười nói chuyện với nó nữa. Anh được bình chọn là hotboy của trung tâm, là nam thân trong mắt tất cả con gái ở đây, kể cả những chị đang đại học. Chết cha... lần này nó bị đánh hội đồng mất

Vào trong lớp, mấy người trong lớp lại tiếp tục nhìn nhìn rồi bàn tán. Moe không để cho người ta sống với hay sao á

Nó lấy sách vở ra xem nhưng mà... cứ có cảm giác sợ sợ khi chị ngồi gần đang nhìn ní với ánh mắt hình viên đạn

- Anh chị bên kia có phải chị tỏ tình với anh mà anh kể không?_ Nó hỏi nhỏ

Anh nhìn rồi quạt lại gật đầu

- Bảo sao cứ nhìn em “thiện cảm” ghê luôn

- Ồ... em cầm tay anh đi hết cái trung tâm sẽ nhận được khoảng hơn 9/19 lượt nữ anti, trừ mấy thành phần không biết hưởng thụ cái đẹp

- Anh thì hay rồi, ai mà biết có khi anh lại yêu chị nào ở đây giấu em cũng nên

- Em phải thông cảm cho anh chứ, bạn trai của em là number one, đẹp trai và rất xuất sắc nhiều người thích cũng không có gì sai

- Áo tưởng_ Nó bĩu môi

Anh cười cười xoa đầu nó

- Yên tâm không ai đánh em đâu. Anh kê rồi

- Hứ

Một lúc sau có anh bàn trên quay xuống khá đẹp trai nhìn nó rồi nhìn Khánh Minh

- Êu Minh, em gái mày à

- Vợ tao_ Anh mắt nhìn điện thoại tay thoăn thoắt chơi game nói xong nó ho sặc sụa vì sặc khí. Anh đang nói câu quái gì thế, anh kia thì quay lên luôn

- Em đồng ý lấy anh rồi nào?_ Nó hỏi nhỏ

- Em dám không đồng ý?_ Anh sát mặt nó nhíu mày hỏi

- Xùy xùy_ Nó đẩy mặt anh ra

- Lại còn dám che mặt anh ư

- Anh cũng toàn che mặt em còn gì

Anh cười nhếch môi rồi quay lại chơi game, nó tiếp tục xem sách cho tới lúc giáo viên vào.. ồ cô xinh thật

Biết nó là học sinh mới, lại còn xinh xắn dễ thương, với lại người mới mà được học luôn lớp này không phải đơn giản à nha. Cô hay gọi nó trả lời các thứ, rồi giới thiệu bản thân, ồ dù sao vốn tiếng anh của nó cũng khá lắm chứ đùa à, còn cô lúc nào cũng cười nói với nó ” very good”

Là người nước ngoài nói toàn bộ tiếng anh cả nên nhiều chỗ nó không hiểu phải đi hỏi Khánh Minh, thật mất mặt mà, dân chuyên anh đi hỏi dân chuyên toán về tiếng anh cái này mà lan ra ngoài thì thật mất mặt.

2 tiếng học nó hoạt động hết công suất, tai nghe, tay ghi đầu ohair suy nghĩ, nó hoàn toàn tập chung.

Buổi học kết thúc giáo viên đi ra ngoài, mọi người cũng đứng lên về, nó thả bút rơi tự do, cảm giác như tay muốn gãy luôn rồi

- Em không tính về sao_ Anh cất sách cho anh với cho nó hỏi

- Em mệt quá

Anh đỡ nó đứng dậy cầm balo rồi nắm tay nó ra ngoài khiến dân tình phần nộ vô cùng, tự hỏi kiếp trước nó cứu cả thế giới sao?

- Anh học đây lâu lắm rồi sao

- Từ năm nó thành lập, ờ từ hồi lớp 1 hay sao ý

- Bảo sao tiếng anh của anh tốt như vậy

- Cũng tạm, rất tiện khi ra nước ngoài, giống hôm anh qua singapore thi ấy, cả đoàn có phải thuê người phiên dịch đâu, mấy thầy cứ nhờ anh đi theo để phiên dịch hộ

- Giải

- Giờ em mới biết có phải hơi muộn không?

- Công nhận

Anh chở nó về đến cổng kí túc

- Giờ em đi ngủ đây, không đến lúc nhắn tin không rep lại giận em

- Vẫn là em quan trọng ngủ hơn anh mà. Thử xem, tuần sau tự đi học

- Thôi mà__ Nó trưng bộ mặt cún con nhìn anh

- Anh không dễ bị sắc nữ mê hoặc, đừng có mF dụ dỗ anh

- Xùy xùy.... về đi, đi đường cẩn thận có ai chặn đường anh cứ bảo quen em, em bảo kê cho nhé.

- Ồ__ Anh gật đầu

Nó cười tí mắt rồi nhanh chân chạy lên phòng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-bot-de-thuong-lai-anh-nho>